

SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyorz ya
Anamız çay demliyor ya güzel günlere
Sevgilimize çiçekler koyuyor ya bardağa
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız
Bu, böyle gidecek demek değil bu işler
Biz şimdi yanyana geliyor ve çoğalıyoruz
Ama bir ağızdan tutturduğumuz gün hürlüğün havasını
İşte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.

Cemal Süreya

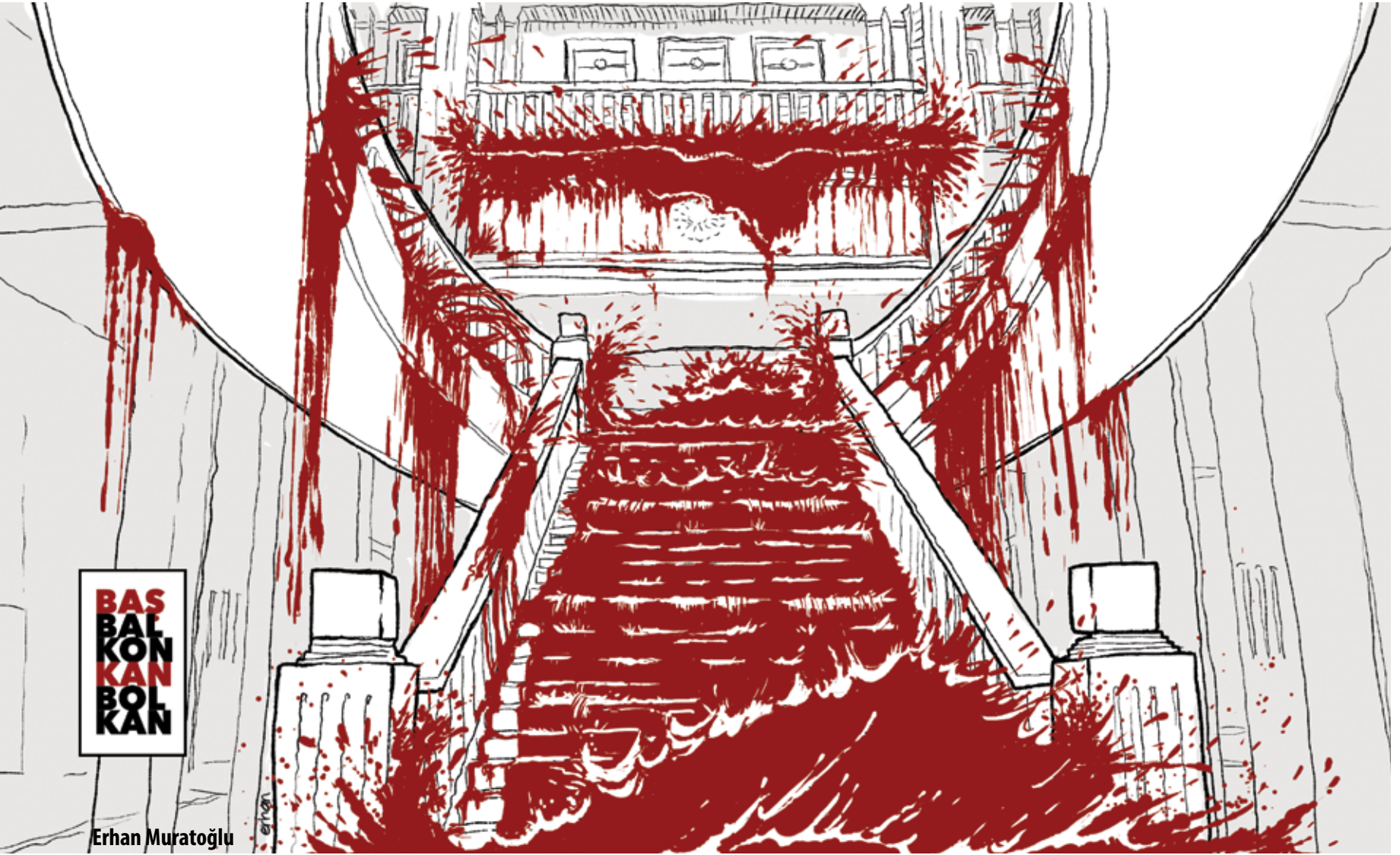
Aylık Gazete - 4 TL

Temmuz - Ağustos 2015

Yıl: 5 Sayı: 51-52

gazetesolfasol.com

O İSTEMESE DE, TEK YOL BARIŞ!



SOLFASOL Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Abone olmak için abone@gazetesolfasol.com

Cebeci Pazarı ve
Yoksulluğun Görünmezliği

Başak Altın >> s. 05

Binaenaleyh Sol Unutmayacak

Aydın Şimşek >> s. 06

Biz, Yaşamı Uğruna
Ölecek Kadar Seviyoruz

Hayri Yıldız >> s. 07

Modern ve Postmodern
arasında Hacıbayram

Akın Atauz >> s. 08

Gezi'den Rojava'ya Bookchin ve
Toplumsal Ekoloji

Solfasol >> s. 10-11

Falih Rifki Atay'ın Ankara'sı - 3

Önder Şenyapılı >> s. 16-17

Ankara: Öncü Modernizmden
Öykünmeci Mimesis ve Sahte Fütürizme
(Murat Germen ile Söyleşi)

Gülşah Aykaç >> s. 18-19

Son Çağrı "Basılı Gazetenin Sonu"

Clay Shirky >> s. 20-21



Ankara'nın Orta Yeri Suriye: "Küçük Halep"ten İnsan Manzaraları!

Siteler Önder Mahallesi yaklaşık 10 yıldır Ankara'ya Afrika'da ve doğu ülkelerinden gelen göçmenlerin, son üç yıldır da Suriye'deki savaştan kaçarak Türkiye sığınanların mekanı. Mahalleyi boydan boya kesen Selçuk Caddesi'nden doğru yukarı çıktıkça önce dükkanların tabelalarındaki yazılar Arapça'ya dönüyor. Ardından kakulalı kahve ve şekerli bir hamur kokusu sarıyor etrafı. Halep'i bilenler için hiç de yabancı olmayan kokular bunlar. Civar mahallelerde buraya neden "Küçük Halep" dendiğini anlıyorsunuz. **Aydın Bodur, Can Mengilibörü, Elif Koca, Emrah Kırımsoy, Erhan Muratoğlu, Mehmet Onur Yılmaz >> s.12-13-14-15**

Yerine Bir Türlü Ulaşmayan Kent: Ankara'da Ulaşım ve Otopark Sorunları

9 Temmuz Perşembe günü Rüzgârlı esnafı "Rüzgârlı'da otopark istemiyoruz" sloganlarıyla yol kenarı otopark işletmesini protesto etmek için yürüyüşe geçti, eylemin daha ilk dakikalarında polis "Dağın yoksa üzülerek müdahale etmek zorunda kalacağız" anonsu geldi. Kamusal alanlar olan yol ve sokak kenarlarını parayla otopark olarak kiralınmasını istemeyen esnafın eylemine müdahale etmek zorunda kalacak(!) olan polis maalesef ki beli silahlı otoparkçılara müdahale edemedi ve 20'li yaşlarında bir genç aynı günün sonunda bu olay yüzünden katledildi. **Emre Sevim >> s.03**





Ekolojik Duruşu Olan Bir Okul Mümkün!

Başka Bir Okul Mümkün (BBOM) Ankara Eğitim Kooperatifi iki yıldır yürüttüğü okul kurma çalışmalarını tamamlamak üzere. İsmi, çocuklar tarafından "Meraklı Kedi" olarak seçilen ve 2015-2016 eğitim ve öğretim yılında açılması planlanan ilkokulun güneş panellerinden elektrik üreten enerji sistemi için İncek'teki okul binasının bahçesinde 6 Temmuz günü küçük bir tören düzenlendi.

Almanya'nın Ankara Büyükelçiliği tarafından okula hibe edilen sistem sayesinde meraklı kediler elektrik ihtiyaçlarını çevre dostu güneş enerjisi ile karşılayacaklar. Kurulan sistem, okulun enerji ihtiyacının yazları %80'ini, kışları %30'unu karşılayacak kapasitede. BBOM gönüllüleri, güneş enerjisi sisteminin, ekoloji merkezli eğitim felsefeleri açısından çok önemli olduğunu ve öğrencilerin kullandıkları enerjinin kaynağı konusunda, ayrıca oyun ve deneylerle de bilgi edineceklerini aktarıyorlar. Meraklı Kedi'de mimari yapı, beslenme düzeni, izlenen müfredat ve düzenlenen diğer tüm etkinliklerde, öğrencilerin ekolojik bakış açısı kazanmalarını sağlayacak tasarımlara öncelik veriliyor.

BBOM Ankara Kooperatifi, alternatif eğitim, demokratik yönetim, ekolojik duruş ve özgün finansman ilkelerine dayanan bir okul modelinin Ankara'da hayata geçmesi için çalışıyor. İncek'te 8 dersliğe sahip tek katlı okul binalarını, önümüzdeki eğitim ve öğretim yılı için yirmişer kişi mevcutlu bir ana sınıfı, bir ilkokul birinci sınıf ve bir ikinci sınıf ile açmayı planlıyorlar. **Berivan Eliş Türkmen**

Bilgi, destek ve dayanışma için: www.bbomankara.org



Paralel Mazgal Belası Bir Bisikletliyi Daha Yaraladı!

Ankara Bisikletliler Ortak Platformu (ABOP) Üyesi Korkmaz Kaplan, Polatlı'da bisikletle seyir halindeyken yola paralel konumlu bir mazgala sıkışıp elim bir kaza geçirdi. Kaza sonucunda yüzüne onlarca dikiş atılan Kaplan'ın yaralarının kalıcı izler bırakacağı belirtiliyor.

Ankara Bisikletliler Ortak Platformu tarafından yapılan açıklamada; "Şubat 2015'te Büyükşehir Belediyesi'ne verdiğimiz imzalarımızda her şeyden önce yol bozukluklarının giderilmesi ve mazgal yönlerinin değiştirilmesi talebinde bulunmuştuk. Ayrıca hazırladığımız Mamak-Çiftlik Bisikletli İnceleme Turu raporumuzda, yol ve mazgal sorunlarını bir yandan adres adres belirtirken diğer yandan genel anlamda Ankara İl Sınırları dahilinde konuyla ilgili acil çalışmalar yapılması gerektiğini

yeniden hatırlatmıştık. Ancak her iki talebimize de gereken cevabı alamadık. İmzalarımızı teslim edeli 5 ay, İnceleme Turu Raporumuzu teslim edeli ise 2 ay geçti." diyor.

ABOP açıklamasında yol bozuklukları ve mazgal yönlerinin sadece bisikletlileri ilgilendiren bir hizmet alanı olmadığını ve bu hizmetteki kusurlar nedeniyle oluşan her türlü yaralanma ve kayıpta hizmet veren sorumlu yerel yönetimin doğrudan ihmali olduğu vurgulanıyor.

ABOP adına açıklama yapan Deniz Kırımsoy, Korkmaz Kaplan'ın sürdürmekte olduğu hukuksal süreçte yanında olacaklarını belirtti. **/Solfasol**

Hasan Berk Baysal'ı Sevgiyle Anıyoruz...



"Hasan Berk Baysal, 1975 Samsun doğumlu, yeşilin her tonuna aşık bir doğa tutkunu. Çevresine karşı duyarlı; gezmeyi, görmeyi, öğrenmeyi seven bir yaşam insanı... Bisiklet sevdalısı bir çevre dostu... Duyarlı bir baba, sevgi dolu bir eş, yardımsever bir dost..."

Ölümünden sonra böyle anıldı Hasan Berk Baysal. Hasan Berk, Gölbaşı - Ankara yolu üzerindeki Kepekli yokuşundan bisikletiyle evine dönerken bir aracın çarpması sonucu aramızdan ayrıldığı bir yıl oldu.

Berk, aramızdan ayrılmasına rağmen bizi hala birleştiriyor. İyi ki varsın sevgili Berk Baysal. Bizi izlediğini biliyoruz, çünkü gücünü hissediyoruz. Huzur içinde uyu!

Olay hakkında bilgi:

Olaydan sonra ortadan kaybolan, kolluk güçlerince yakalanınca önce alkollü olduğunu sonra alkol almadığını söyleyen sürücü altı duruşma sonunda sadece 5,5 yıl ceza aldı, 3 yıl ehliyetine el kondu. 10 ay tutuklu yargılandığı için sadece 1,5 yıl sonra çıkacak. Çıktıktan birkaç ay sonra da ehliyetini geri alacak ve yeniden araç kullanacak. Dava sonucu ise temyizde. Biz, davayı başından itibaren takip ettik ve taksirle ölüme sebebiyet vermekten ağır cezada yargılanmasını istedik. Olmadı.

Bir kez daha gördük ki bisikletliler yolda da, hukukta da "görünmez"! Bu sıfatı yok etmek için mücadelemize devam edeceğiz.

Üzüntülü ve bir o kadar da öfkeliyiz!

Solfasol/ABOP

Ankara Ulus Tarihi Kent Merkezi ranta açılmaya çalışılıyor. Geçici Hükümet, acele kamulaştırma kararı aldı!

Danıştay'ın verdiği iptal kararına rağmen, geçici hükümetin bu kararına meslek odaları tepki verdi.

Bakanlar Kurulu'nun 'acele kamulaştırma kararına' mimarlar 'Ulus'ta acele kamulaştırılacak durum yok! Yangından mal kaçırıcısına alınan bu acele kamulaştırma kararı hukuk dışıdır.' dedi. Konu ile ilgili açıklama yapan Mimarlar Odası Ankara Şubesi "Ulus Tarihi Kent Merkezi alelade bir yer değildir. Altında ve üstünde tarih yatmaktadır, dava sürecimiz devam ederken alınan bu acele kamulaştırma kararı, Ulus için yıkım kararıdır, Ulus için talan kararıdır, Hukuk dışıdır" dedi ve "Geçici bir hükümetin bu kararı alması külliyen yanlıştır" dediler. **Abo/Solfasol**

LGBTİ'lerden katliam çağrılı 'Lut Kavmi' afişine suç duyurusu

Kaos GL ve Pembe Hayat Dernekleri, Ankara sokaklarında LGBTİ'lerin açıkça katledilmesi çağrılarının olduğu afişler hakkında suç duyurusunda bulundu.



Temmuz başında LGBTİ bireylerin yapmak istedikleri onur yürüyüşü, polis saldırıları ile engellenmişti. Polis saldırılarından sonra, Nusra Cephesi'ne yakın olduğu ileri sürülen Genç İslami Müdafaa Grubu'nun Ankara sokaklarında "Lut kavminin çirkin işini yapanı görürseniz faili de mef'ulü de öldürünüz" yazılı afişler astı. Pembe Hayat, Kaos GL ve aktivistler, bu afişleri asanlar hakkında suç duyurusunda bulundu. Suç duyurusu için Ankara Adliyesi önünde bir araya gelen LGBTİ'ler bir basın açıklaması da gerçekleştirdi. **Abo/Solfasol/Kaos GL**



Yerine Bir Türlü Ulaşmayan Kent Ankara'da Ulaşım ve Otopark Sorunları

Emre Sevim, Şehir Plancısı (TMMOB Şehir Plancıları Odası Ankara Şube Başkanı)

9 Temmuz Perşembe günü Rüzgârlı esnafı "Rüzgârlı'da otopark istemiyoruz" sloganlarıyla yol kenarı otopark işletmesini protesto etmek için yürüyüşe geçti, eylemin daha ilk dakikalarında polisin "Dağın yoksa üzülerek müdahale etmek zorunda kalacağız" anonsu geldi. Kamusal alanlar olan yol ve sokak kenarlarını parayla otopark olarak kiralanmasını istemeyen esnafın eylemine müdahale etmek zorunda kalacak(!) olan polis maalesef ki beli silahlı otoparkçılara müdahale edemedi ve 20'li yaşlarında bir genç aynı günün sonunda bu olay yüzünden katledildi.

"...sorgulamamız gereken temel bir problem var, o da kentin sokaklarının bile bir rant aracı olarak görülmesi..."

Olay sonrası Ankara Büyükşehir Belediyesi ise 15 Temmuz'dan sonra yol kenarı otoparkların ücretsiz olacağını duyurduğu kırmızı afişleriyle sorunu 'çözüm'e kavuşturdu. Sosyal medyada bu afişe Ankara Ulaşım Dayanışması'nın hesabından gelen "Kan kırmızısı" eleştirisi ise oldukça düşündürücüydü. Sosyal medyada birçok yurttaş da bu karara "Sorunun çözülmesi için illa ki birilerinin mi ölmesi gerekiyor?" şeklinde tepki verdi. Fakat bu can alıcı sorunun ötesinde sorgulamamız gereken temel bir problem var, o da kentin sokaklarının bile bir rant aracı olarak görülmesi, bunun da ötesinde özel araçların kent merkezini kullanma biçimleri ve de bu biçimin Ankara'ya özgün karmaşık bir hal almasına sebep olan yüksek özel araç sahipliği oranları. Bu sebeplerle otoparkların ücretsiz hale getirilmesi çözümse yaratılmış olan hangi soruna çözümdür, değilse de ne yapılması gerekir gibi ana sorunsallarla karşı karşıya kalıyoruz.



Rüzgârlı'daki Sorun Neydi?

Öncelikle olayın yaşandığı Rüzgârlı bölgesine bakıp daha sonra otopark sorununu Ankara genelinde inceleyelim. Rüzgârlı bölgesini adını Rüzgârlı Sokak'tan alan Çankırı Caddesi, Ulus Heykel, Gençlik Parkı, 19 Mayıs Kompleksi, AKM, Ata Sanayi Sitesi'ne komşu olan Ankara'nın göbeğinde kalan bir alan olarak tanımlamamız pek yanlış olmayacaktır. Bu bölge, daha çok yapı malzemeleri satan esnafın yoğunlaştığı ticari bir bölgedir. Olayın yaşandığı Rüzgârlı Sokak ise 11 metre genişliğinde bir sokaktır ve ticari faaliyetlerden ötürü ağır vasıtaların mal indirip bindirdiği bir sokak olmasından kaynaklı yol kenarı otoparkı olarak hizmet verebilecek standartta bir yol değildir. Esnafın da buradaki tepkisi yol kenarı otoparklarının kendi ticari faaliyetlerini olumsuz etkilemesinden kaynaklıdır. Ayrıca, bölgeye hizmet veren Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından işletilen bir katlı otopark vardır. Maalesef ki Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin otopark politikalarından ötürü yol kenarı otoparklar tam kapasite çalışırken bu katlı otopark tam kapasiteyle hizmet verememektedir ve bu otoparkın en üst katının Rüzgârlı'dan çıkan dolmuşlara tahsis edilmesi bizlere Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin otopark politikasını resmeder niteliktedir.

Otoparkların ücretsiz hale getirilmesi çözüm müdür? Şimdi Ankara geneline dönüp sorumuza cevap vermeye çalışalım; "Otoparkların ücretsiz hale getirilmesi çözüm müdür?" Otopark politikası genel ulaşım politikasıyla birlikte bütüncül olarak ele alınması gereken bir konudur. Fakat maalesef ki Ankara'nın ulaşım sorunu bütüncül olarak ele alınmamakta yamalı bohça gibi günlük çözümlerle sorunlar ötelenmekte ve daha büyük sorunlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Yol kenarı otoparklar ücretli olabilir, özellikle batıda bu ücret politikası otopark alanlarının kıt olduğu kentin merkezi bölgelerinde uygulanmakta ve kentlilerin merkezi bölgelere ulaşırken özel araçlarını değil toplu ulaşımı kullanmaları için bir caydırma politikası olarak kullanılmaktadır. Ankara'da yol kenarı otoparkların kullanımına baktığımızda ise bu kıtlığın toplu ulaşımı teşvik amacıyla değil rant kapısı yaratma, kıtlığı pazarlama amacıyla kullanıldığını görüyoruz.

"...yol kenarı otoparkların ücretsiz hale getirilmesi sorunu çözmeyecek... mesele soğuduğunda yine mafyatik gruplar ortaya çıkacaklar tehditlerle kıtlığı pazarlayacaklar"

Bu kıtlığın pazarlanması ilk başta illegal yollarla başlamıştır. Otopark kıtlığı yaşanan alanlarda bir takım mafyatik gruplar ya da kişiler; "Arabanın lastiğini indiririm, arabayı çizerim" gibi tehditlerle araç sahiplerinden para almaya başlamışlar ve Ankara Büyükşehir Belediyesi sürece müdahil olmak adına mafyatik grupları legalleştirmiş ve otopark standartları taşımayan yolları dahi taşeron firmalara kiralamıştır. Rüzgârlı'daki olayda üç otoparkçının belinden silah çıkması bu mafyatik ilişkilerin hala devam ettiğinin en bariz resmidir. Şimdi yol kenarı otoparkların ücretsiz hale getirilmesi sorunu çözmeyecek bu süreci tekrar yaşamamıza sebep olacaktır, muhtemelen mesele soğuduğunda yine mafyatik gruplar ortaya çıkacaklar yine tehditlerle kıtlığı pazarlayacaklardır.

"Ankara'da kişi başına düşen araç sayısı İstanbul'dan daha yüksektir"



Sorunun asıl çıkış noktası Ankara'da son yirmi yılda uygulanan ve daha fazla yol, daha fazla katlı kavşak, daha fazla hız şeklinde kurgulanan, toplu ulaşımı ise göz ardı eden özel araç sahipliğine dayalı ulaşım politikalarıdır. Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin 2015 Ulaşım Ana Planı'ndan bulunan Dikmen, Mamak, Tuzluca, Çiğdem, Keçiören, Etlik gibi önemli raylı sistemleri hayata geçirmeyip ulaşım sorununu özel araç sahipliği ile çözmeye çalışması Ankara'daki kişi başına düşen araç sayısını İstanbul'dan daha yüksek bir değere kavuşturmuştur ve Ankara'yı dünyada en sıkışık trafikte sahip 25. şehir yapmıştır. İşte ulaşım sorununa karşı girilen bu yaklaşım otopark sorununu da yaratan temel nedenlerden birisidir.

Kısacası otopark sorunu genel olarak ulaşım sorununun bir parçasıdır ve ulaşım sorunu da bütüncül olarak ele alınması gereken bir konudur. Otoparkları ücretsiz hale getirerek, trafiğin sıkıştığı yerde yeni yol açarak ya da şerit sayısını artırarak girilen çözüm yöntemleri vizyonsuz, basit çözümlerdir. Ankara gibi 4,5 milyon nüfusa ulaşmış bir metropolün böylesine basit bir zihniyetle sağlıklı bir şekilde yönetilemeyeceği aşikârdır.



Melih Gökçek'in Ankara sokaklarını otopark mafyasına devretmesi ile Rüzgârlı Caddesinde bir esnaf, mafya kurşunuyla öldü. Kennedy Caddesi sakinleri, yol kenarındaki otoparkların kaldırılmasını istedi.

"Parselci Gökçek elini caddemden çek", "Gökçek elini mahallemden çek", "Katil otopark mafyası Kennedy'den defol", pankart ve dövizleri ile Kennedy sakinleri, otopark çetelerinin silahlı saldırısına uğrayan Rüzgârlı esnafına da dayanışma mesajı gönderdi. Eyleme Halkevleri, Mimarlar Odası Ankara Şubesi ve CHP yöneticileri destek verdi.

Ankaralılar, birçok bölgede otoparkları işletenlerin insafına bırakıldığı için şikayet ediyorlardı. Ancak bir ölüm yaşandıktan sonra, nihayet yol kenarı otoparkları kaldırıldı, otopark mafyasının haksız kazancına son verildi. **Abo/Solfasol/HE**



Erdoğan'ın Savaş Politikalarına Tepkiler Artıyor!

Yurtdışında birçok basın kuruluşu, Erdoğan'ın seçim kazanmak için Türkiye'yi savaşa soktuğunu ve barış sürecine son verdiğini yazıyor. İşte birkaç örnek:

Foreign Policy: Erdoğan şimdiye kadarki en tehlikeli kumarını oynuyor, seçim kazanmak için ülkeyi savaşa sokuyor. Erdoğan'ın ateşkesi tek taraflı olarak bitirdiğini Türkiye'nin düşmanları listesinde Esad, PKK ve solcuların yer aldığı IŞİD'in ise listede en sonda yer aldığını yazdı. "İşin aslı Erdoğan için genç, yakışıklı, ekrana yakışan Demirtaş gerçek bir tehdit. Solcular ve liberallerle birlikte kadınlar ve eşcinsellerin desteğini alarak seçimde partisine tarihi bir başarı kazandıran Demirtaş, Erdoğan'ın gem vurulmamış siyasi amaçları üzerinde alarm zillerini çaldırdı. Seçimin üzerinden yaklaşık iki ay geçmesine rağmen AKP hala bir hükümet kuramadı ve ufukta erken seçimler var. Makalenin yazarı, Ortadoğu uzmanı Jochito Erdoğan'ı "meşhur yeni-Osmanlı sultan heveslisi" olarak tanıttı.

New York Times: Türkiye'nin Suriye ve Kuzey Irak'a düzenlediği hava saldırılarını ve sınırları içindeki üslerini ABD savaş uçaklarına açmasını değerlendiren New York Times Yayın Kuruluna göre, Türkiye'nin Suriye'de IŞİD'e yönelik savaşa dahil olmasıyla eşzamanlı olarak başlattığı PKK'ye yönelik operasyonların, koalisyon güçlerinin bölgedeki çabalarını ciddi bir biçimde zayıflatabileceğini savundu. PYD'nin askeri gücünün, ABD'nin bölgedeki en önemli müttefiklerinden olduğunu hatırlatan New York Times, Türkiye'nin PKK'ye yönelik hava operasyonları için, "Kısa vadede, Türkiye'nin yaptıkları IŞİD'e karşı savaş açısından zararlı olacaktır. Eğer Türkiye, İslam Devleti'ne odaklansaydı,



Uluslararası Ceza Mahkemesi, Suriye'ye silah taşıyan MİT TIR'larına ilişkin suç duyurusunu işleme aldı.

Uluslararası Ceza Mahkemesi, Türk hükümetinin Suriye'ye silah göndererek "savaş suçu" işlediğine dair ihbarı incelemeye aldı. Hollanda'nın Lahey kentinde bulunan Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM), Suriye'ye silah taşıyan MİT TIR'larına ilişkin suç duyurusunu işleme aldı. Savcılık Ofisi'nden gelen yanıtta, Cumhurbaşkanı **Recep Tayyip Erdoğan**, Başbakan **Ahmet Davutoğlu**, MİT Müsteşarı **Hakan Fidan** ve eski İçişleri Bakanı **Efkan Ala** hakkındaki suç duyurusunun incelemeye alındığı belirtildi. Savcılık başvurusu UCM'nin yetki ve görevlerini belirleyen Roma Statüsü çerçevesinde değerlendirerek soruşturma açılıp açılmayacağına karar verecek. **Abo/Solfasol/HKP**

uluslararası savaş, daha fazla ivmelenebilirdi" yorumunu yaptı.

Zeit: Wilson Center'in Ortadoğu uzmanı Dr.Bakey'in görüşlerine başvurdu. Bakey'e göre, Ankara'nın saldırılarında asıl düşman IŞİD değil, aslında PKK de değil..Asıl hedef Demirtaş ve HDP. Erdoğan, iç siyaset için uğraşiyor. Bakey, Demirtaş'ın da Ceylanpınar'da öldürülen polisler için başlangıçta hatalı tepki verdiğini, PKK'ye değinmemesinin yanlış olduğunu da vurguladı. Dr.Bakey, Erdoğan'ı da uyardı: "Türk Devleti HDP'yi bitirirse, Türkiye'de kitlesel taşkınlıklar yaşanacaktır. Bu taşkınlıklar milliyetçi kesimleri güçlendirecektir. Ayrışma ve bölünme kaçınılmaz olacaktır" dedi.

Türkiye'nin IŞİD'in yanı sıra PKK mevzilerini de bombalamasına Almanya'dan da sert eleştiriler geliyor. Başbakan Merkel ve birçok politikacı, Ankara'ya, Kürtlerle başlayan çözüm sürecinden kesinlikle vazgeçilmemesi gerektiğini iletiyor. Yeşiller Partisi ve Sol Parti Alman Patriotlarının Türkiye'den çekilmesini istedi.

Beyaz Saray'dan Cumhurbaşkanı Erdoğan'a ve geçici hükümete çözüm sürecinin askıya alınmaması çağrısı geldi.

Financial Times: Türkiye'nin Suriye politikasının başarısız olduğunu ve hava operasyonunun Erdoğan'ın parlamentoda çoğunluk kazanma umutlarını yeniden canlandırabileceğini yazıyor. Financial Times'a göre, Türk hükümeti dışında hiç kimse Ankara'nın IŞİD'e karşı 180 derece yön değiştirdiğine inanmıyor. Geçen ay yapılan seçimde Türk seçmen AKP'nin parlamentoda çoğunluğu kazanmasını engelledikten sonra, Erdoğan ülkeyi erken seçime götürmekte kararlı görünüyor. Erdoğan milliyetçi oyları avlamaya ve seçim zaferi onu başkanlık planlarından alıkoyan Kürt yanlısı koalisyonu terörist olarak karalamaya çalışıyor."



Economist: Erdoğan'ın tehlikeli hesabı, Türkiye Ortadoğu'da kabusu artırıyor. IŞİD'i yenmek Türkiye'nin önceliği değil. "Türkiye'nin şu ana kadar daha çok Kürt hedefleri vurduğuna dikkat çeken dergi, PKK'nın da Suruç katliamında parmağı olduğu varsayımıyla polisleri öldürmesinin ve ateşkesin bozulmasında katkısı olduğunu söyledi.

Independent Gazetesi: Türkiye'nin aslında IŞİD'i desteklediğini, eski Pakistan'ın yoz politikalarına benzer bir politika izlediğini, şu kelimelerle ifade etti: "Türkiye tamamen yozlaşma yolunda" ... "Türkiye'nin bu nedenle IŞİD'in Suruç'taki saldırısı ve onu takiben PKK'nın iki Türk polisini öldürmesiyle, Türkiye'nin "IŞİD'e yönelik bombardıman görüntüsü altında PKK'ya saldırmaya başladı..." "Pakistan, 1980'lerde, ABD'nin de teşviğiyle Afganistan'a silah ve gerilla akışının sağlandığı kanal haline gelmişti. Pakistanlılar mücahiddin, Taliban ve diğer İslamcı grupları desteklemişti." diye devam etti. **Abo/Solfasol/Gazeteler**

HDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, Çatışmasızlık Ortamı için Çağrı Yaptı: "Elinizi derhal tetikten çekin, canlar ölüyor canlar..."

PKK tarafından, Kongra-Gel Başkanı Remzi Kartal, "Diyalog başlarsa, PKK masaya yeniden oturmaya hazır" mesajı verdi. "Siyasi olarak meselenin tartışılmasının önü açılırsa PKK silahı toptan gündemden çıkartmaya hazırdır" diyen Kartal, "Hayır geri dönülmez bir noktada değiliz. Kürt sorununun tek çözüm yolu vardır, siyaset. Bu ne zaman olur bilmiyorum ama Kürt sorunu mutlak surette anayasal ve demokratik bir zeminde çözülecektir. Silahlar susacak ve tamamen devreden çıkacak" ifadelerini kullandı.

Ancak Geçici Hükümetin başındaki Davutoğlu ise: "Doğu Anadolu'daki ve Güneydoğu Anadolu'daki kardeşlerimiz haraş baskısı altında olacaklarsa biz böyle bir çatışmasızlığı kabul etmiyoruz" dedi ve "Silahlı gruplar Türkiye'yi terk edene kadar ve DEAŞ terörü tehdit olmaktan çıkana kadar bu operasyonlar devam edecektir" dedi. **Abo/Solfasol/T24**

Erdoğan ve Geçici Hükümet, HDP üzerine yüklenmeye devam ediyor.

Erdoğan, Demirtaş'ın dağdan emir aldığını ve abisi gibi dağa gideceğini söylüyor. Daha önce mahkemelerin HDP ve yöneticilerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması ve cezalandırması gerektiğini söyleyen Erdoğan'ın konuşması sonrası, Eşbaşkan Demirtaş için Kobani olayları dolayısıyla ve Yüksekdağ içinse, YPG'yi öven sözleri dolayısıyla soruşturma açıldı. HDP Erdoğan'ın dokunulmazlıklar üzerinden kendilerine yüklenilmesine, kendi dokunulmazlıklarının kaldırılmasını isteyen dilekçeleri Meclis Başkanlığına vererek cevap verdi.

Hükümet kanadından Yalçın Akdoğan ise, HDP ile meselelerinin aslında HDP'li yöneticilerin "Erdoğan'ı Başkan Yaptırmayacağız" demelerinden sonra başladığını açıklamıştı. **Abo/Solfasol**

24 Temmuz - IŞİD Kilis'te askere saldırdı. 1 astsubay öldü. 2 er yaralandı.

Saldırıdan sonra Suriye'deki IŞİD mevzileri bombalandı. Türk uçakları, IŞİD mevzileri ile birlikte Iraktaki Türkiyeli Kürtlerin kamplarını da bombaladı. Cumhurbaşkanı Erdoğan, savaşı işaret etti ve hem IŞİD'e ve hem de PKK'ye yeni operasyonlar yapılacağını söyledi.

Erdoğan, İslam Devleti'nin saldırılarını bahane ederek PKK ve diğer sol güçlere de operasyon yapacaklarının sinyalini verdi: "Burada tabii hedefler bellidir. DEAŞ başta olmak üzere PKK olsun, bunun yanında DHKP-C olsun, diğer terör örgütleri olsun, bizim için adlarının şöyle olması böyle olması bir şey değiştirmiyor. Bunların hepsi terör örgütüdür. Bunların karşısında devletimiz atılması gereken her türlü adımı atacaktır. Bu bir kararlılıktır" dedi. Türkiye'nin güvenlik zaafiyetini de kabul eden Erdoğan, bu zaafiyetin IŞİD tarafından öldürülenlere dönük olarak yapmak yerine bu katliamları protesto eden halk yığınlarına dönük olarak yaptı: "Bu yürüyenler rahatlıkla yürüyebiliyorsa bizim de maalesef güvenlik noktasında zaafımız var demektir. Ben de ilgili arkadaşlarıma talimat verdim, 'yürütemezsiniz' dedim. Yürüyemez. Yüzü kapalı, suratı kapalı olanlar yürüyemez. Bu kanunlar çıkarılmış. Öyleyse atılması gereken adımlar atılacaktır. Gerek dün akşam, gerek gündüz yapılan güvenlik toplantısında bu hassasiyetler görüşülmüş." Böylece Erdoğan bir kez daha protestolar sırasında halka saldıran polise destek vermiş oldu. **Abo/Solfasol**

22 Temmuz - Ceylanpınar'da 2 polis evlerinde öldürüldü.

Reuters, Saldırıların PKK gençlik örgütü HPG tarafından üstlenildiğini duyurdu. PKK'dan daha sonra yapılan açıklamada "bu eylemin PKK'nın resmi bir birimi tarafından yapılmadığı" belirtildi.

7 Haziran'da yapılan seçimlerden bu yana çatışma ve saldırılarda ölenlerin sayısı yüzün üstüne çıktı. **Solfasol**

Fransa Mahkemeleri, Paris'te Ocak 2013'te katledilen 3 Kürt kadın devrimcinin ölümünde Türk Devleti ve Milli İstihbarat Teşkilatının parmağı olduğuna ilişkin güçlü kuşku olduğunu kanaat getirdi.

İddialar mahkeme tarafından Türk makamlarına sorulacak... Tamamlanan savcılık iddianamesinde bu kuşku dile getirildi. **Abo/Solfasol/Cumhuriyet**



Cebeci Pazarı ve Yoksulluğun Görünmezliği

Başak Altın

Her pazar olduğu gibi bu Pazar da arkadaşımın Cebeci Pazarı'na gittik, fakat yerinde yeller esiyordu. Kışın çok soğuk günlerinde pazarın kurulmadığı günler de olmuştu. Bizim gibi pazara gelen ve ortalıkta dolanan birkaç kişiye pazarın neden açılmadığını sorduk. "Mahallelinin şikayeti üzerine Çankaya Belediyesi pazarı tamamen kapatmış ve pazar artık Gölbaşı'nda kurulacaktı(!)".

Önceleri belki sadece antika pazarı olarak düşünülmüş olsa da sonraları antika değeri olan veya olmayan her tür eski eşyanın, hatta çoğunlukla evin sahibi ölünce yakınlarının çöpe attığı eşyaların içinden en değerlileri ayıklandıktan sonra geriye kalan kitapların, fotoğrafların, giysilerin ve bilim döküntünün, bir evden kurtulup ilk kez yeniden gün yüzüne çıktığı kült bir bitpazarı özelliği vardı. Artık bilinen anlamda, hiç bir değeri olmadığı düşünüldüğü için kullanılmayan, işe yaramayan veya çöpe atılan nesnelere, çok farklı insanları bir araya getiriyordu bu pazarda. Günlük hayatta bir araya gelmeyen ya da nadiren buluşan farklı gruptan insanları, aynı nesnelere ilginç bulup incelerken görebilirsiniz. Pazar sayesinde Cebeci Stadyumunun ve tren raylarının dibindeki mahalle Cumartesi ve Pazar günleri canlanıyor, evine eşya bakmaya gelen pek çok yoksul insan ve eski eşya meraklıları aynı yerde buluşuyordu.

Stadyum çevresi ve içinden banliyö treni geçen semtteki bu pazarın kült özelliği, yoksulluğun içinden gelen ölü eski nesnelere, yaşayan insanların kasvetli ve renkli bir karışımından ibaretti. Bu karışım öyle hüznü, öyle isyancı ve öyle yeraltıydı ki orada insan hem kendini kaybeder hem de aynı anda bulabilirdi.

Pazarın karşı köşesinden yükselen bir Neşet Ertaş türküsü ya da bir Cem Karaca şarkısı, Plakçı Hüseyin'in tezgahının önündeki pikapta dönerken yüzlerce plak, bazen bir televizyonlu kasetçalar seti ya da bir eski bir bant kayıt aleti oradaki tuhafıklar içindeki meraklısını beklerdi. Pazarın bir yanında 70'lerden 80'lerden 90'lardan kalma eski fotoğraf makineleri her türden alet edevat, kitaplar, plaklar, kasetler, kasetçalarlar, ses kayıt cihazları film makineleri, diğer yanında kullanılabilirliğine göre askıda, ya da olduğu gibi yerlere saçılmış halde giysiler, ayakkabılar, oyuncaklar, bilgisayar ve cep telefonu parçaları, bozuk bilgisayar, televizyonlar bulunabiliyordu.

Bu nesnelere yalnızca çöp ya da hurda gözüyle de bakabilirsiniz ya da bir zamanlar parası olanların alıp kullandığı ama hala kullanılabilirliği sürece hala değeri olan nesnelere olarak da. Bu tamamen nesnelere nasıl bir bağ kurduğunuza göre değişen bir değer ilişkisi.

Buradaki şeyler geçmişte değerli olup şimdi çöpleşen bütün nesnelere gibi olsa da aslında işe yaradığı sürece veya amaca uygun olduğu sürece hala Ankara Çankaya bölgesinde veya Altındağ'da yaşayan en alttaki yoksulların, öğrencilerin, hatta son zamanlarda Suriyeli göçmenlerin en ucuz fiyata ikinci el ev eşyası, çeyiz malzemesi, elektronik parçası ya da eşyası ve çocuklarına oyuncak bulabildiği yerdirdi. Zira ben defalarca pazarda yeni evli çiftleri, genç kadınları, ev eşyası, çeyiz için, erkeklerin eski cep telefonu veya tv parçası ya da mutfak eşyası aradıklarını, küçücük paralar için pazarlıklarını, babasından 3 liralık uyduruk bir oyuncağı almasını isteyen çocuğa babasının "biraz bakalım alırız" dediğini izledim.

Şimdi bu insanlar sanki Cebeci Çankaya'nın en zengin mahallesiymiş gibi, sanki Çankaya'da yoksullar yaşamıyormuş gibi, onlara ait olan bu alışveriş alanından sessizce kenara itilmiş oldular.

Çankaya Belediyesi'nin pazarı kapatma kararının tek nedeni, şehir merkezinde artık yoksulların ve yoksulluğun görünür olmasını engellemek olsa gerektir. O pazarda çalıntı eşya satıldığına dair mahalleden şikayetler üzerine kapatıldığını gerekçe gösteren Çankaya Belediyesi'ne pazar esnafı karşı çıkıyor ve esnaf olarak birbirlerini tanıdıklarını ve kendi kendilerini denetlediklerini belirtiyorlar. Çankaya Belediyesi'nin bu bellek-mekana bir kaç asılsız şikayet üzerine sahip çıkmaması, halkın taleplerini hiç dikkate almaması kimin tarafını tercih ettiğini de göstermekte.

Pazarın şehir dışına, Gölbaşı'na gittiği söylentisi doğruysa bu daha da acı, çünkü Gölbaşı'na hiçbir yoksul esnafın ya da Ankaralı'nın gidemeyeceğini belediye yetkilileri biliyor olmalı. Pazarın kapatılmasının nedeni belki de yakında yıkılacak olan Cebeci Stadyumu ve sonrasında çevresine yapılacak yeni apartman veya alışveriş merkezlerine, işyerlerine alan açmaktır. Bu pazarın kapatılması, Ulus semtinin dokusunu tamamen yok etmek istemesine

İtfaiye Meydanı'nın dibinde yükselen Büyükşehir planlı cami inşaatıyla pek yakında o bölgenin de kaderinin aynı olacağını habercisi. Çankaya Belediyesi'nin bir mekanın topluma nasıl bağlantılı olduğunu görmeden nasıl bir oldu bittiyle saçma ve halkı yok sayan bir karar aldığını görmek de şaşırtmıyor elbette.

Ne yazık ki CHP'nin şimdiden ortak olduğu bu kapitalist zihniyet, şehrin belleğini ve her tür yükünü taşıyan pek çok yoksul insanı bir yandan yaşadıkları evleri yıkarak, bir yandan alışveriş yaptıkları pazarları kapatarak şehir içinde görünmez hatta barınamaz hale getiriyor.



Peşpeşe Gelen Mahkeme Kararları Büyükşehir Köşeye Sıkıştırdı: Kaçak Saray ve Ankapark'a İki İptal Daha!

Ankara 5 ve 13. İdare Mahkemeleri peş peşe aldıkları kararlarla Atatürk Orman Çiftliğinin Cumhurbaşkanı tarafından "külliye" tabir edilen Kaçak Saray ve ANKAPARK için yapılaşmaya açmasına bir kez daha ve bu sefer oybirliği ile dur dedi.

İlk olarak, Bakanlar Kurulu ve Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin AOÇ'de Ankapark inşaatı için aldığı "AOÇ Hayvanat Bahçesi Yenileme Alanı" kararı; TMMOB'a bağlı Şehir Plancılar Odası Ankara Şubesi, Mimarlar Odası Ankara Şubesi, Peyzaj Mimarları Odası, Çevre Mühendisleri Odası ve Ziraat Mühendisleri Odası'nın açtığı dava sonucunda Ankara 13. İdare Mahkemesi tarafından oybirliği ile iptal edildi. Aynı hafta içinde Şehir Plancılar Odası'nın açtığı bir başka davada Ankara 5. İdare Mahkemesi AOÇ'ye yapılan tüm müdahalelerin temelini oluşturan 1/10.000 ölçekli AOÇ Alanları Nazım İmar Planı ve Koruma Amaçlı Nazım İmar Planı'nı ve eklerini iptal etti. Böylece Kaçak Saray başta Ankapark gibi AOÇ alanlarına yapılan tüm müdahalelerin hukuksuzluğu bir kez daha tescil edilmiş oldu.

Davaları açan Odalardan Şehir Plancılar Odası, Çevre Mühendisleri Odası, Peyzaj Mimarları Odası ve Ziraat Mühendisleri Odası AOÇ'deki plan kararlarına neden dava açtıklarını ve Ankapark'a ilişkin görüşlerini yayımladıkları ortak bir rapor ile kamuoyuna da duyurmuşlardı.

Yayımlanan raporda Ankapark alanını Başkent Ankara Nazım İmar Planı'nda, yeşil alan olarak öngörüldüğü, AOÇ arazilerinin içerisinde konut, ticaret ve sanayi amaçlı yapı yapılamayacağı hükmüne karşın ücretli giriş yapılarak kullanılacak ticari alanların öngörülerek AOÇ kullanım amacına aykırı durumun

kamu yararına aykırılık teşkil ettiği vurgulanıyor. Raporla ayrıca, Ankapark'ın yapıldığı alanın bataklık alanı olduğu ve bu alanda yapılacak yapılaşmanın yaşamsal riskler doğurabileceği vurgulanmaktadır.

Ankara Belediye Başkanı Gökçek, birkaç kez yürütmeye durdurma kararı çıkmasına rağmen, hukukun arkasından dolanarak, Ankapark'ın inşaatını ısrarla sürdürmekteydi. Gökçek'in Ankapark ile ilgili en favori iddiası da Ankapark'ın Ankara'ya 10 milyon turist çekeceğiydi. TMMOB'a bağlı dört Oda'nın yayımladığı raporda bu konuya ilişkin "İstanbul'u ziyaret eden toplam turist 9,5 milyon olduğu düşünüldüğünde bu iddianın temelsizliği anlaşılacaktır" denmekte. Raporla Ankapark'ın yol açacağı ekolojik ve kentsel riskle ayrıntısı ile anlatılıyor. Raporun tamamına ilgili Odaların web sayfalarından ulaşmak mümkün.

Konuya ilişkin ayrıntılı bir açıklama yayımlayan TMMOB Şehir Plancılar Odası, bu ve benzeri mahkeme kararlarının etrafından dolanmak üzere Çevre ve Şehircilik Bakanlığı ve Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin çeşitli girişimlerde bulduklarını ancak parça parça yapılan imar planı değişikliklerinin nafile olduğu vurgulandı.

Gökçek, bu son kararlarla tümenden yasadışı hale gelen Ankapark'taki inşaatı durdurmak yerine Eskişehir Yolu'nu OSTİM'e bağlayan Anadolu Bulvarı'nı (yeni adıyla Ankara Bulvarı'nı) kapatarak Ankaralıların Gökçek'in yol açtığı hukuksuzluğa tepkisini davayı açan meslek odalarına yönlendirmeyi amaçlıyor. Gökçek benzer taktiği daha önce Mithatpaşa Araç köprüsünü, Akay Kavşağını ve Kuşulu Altgeçidini kapatarak uygulamıştı. **Aydın Bodur /**



M. Onur Yılmaz





“Şehr-i İstanbul’dan Amara’ya” Bahar Ana

Yasemin Boyraz



Yasemin Boyraz'ın, *Suruç katliamında yaşamını yitiren, annesi Bahar Nazegül Boyraz için kaleme aldığı mektubu paylaşıyoruz.*

“Suriye’de 4 yılı aşkın bir süredir devam etmekte olan iç savaşın etkilerinin her geçen gün televizyon ekranlarında ve sosyal medyada boy gösterdiği bir dönem yaşanmaktaydı. Kobane direnişi, Türkiye’nin Suriye sınırı alev alev yanarken; kanton içerisinde zulme, faşizme ve barbarlığa karşı canlarını hiçe sayıp insanlık onuru için mücadele eden bir avuç yürekli insanın hikâyesiydi. İşte tam bu süreçte, savaşın acımasızlığı toplum katmanlarında yer bulurken, vicdanını ve merhametini bu direniş için seferber eden koca bir yürekli Nazegül (Bahar) Boyraz Ana. Ana diyoruz, çünkü o 55 yaşında ve 4 evladı olan bir anaydı. Yaşadığı çevrede, genci-yaşlısı herkes tarafından sevilen; neşesi, güler yüzü, paylaşımcılığı ve duyarlılığıyla ön plana çıkan bir kadındı o. Azmi ve mücadele hırsları ile 53 yaşında yılmadan birçok işe imza atan girişimci ve zeki bir kadındı anamız. Yaşadığı zaman zarfında ideolojisini benimseyip mücadelesini yürüttüğü Cumhuriyet Halk Partisi’nin yürekli bir neferiydi ve partinin düzenlediği sosyal yardım kampanyalarında en ön sıralardaydı. Yabancı kültürlerle açık, Uzakdoğuluları evinde misafir eden, hem evine bağlı bir Anadolu kadını, hem de mücadelesini her zeminde sürdüren devrimci ruha sahip bir insandı. Dini, dili, ırkı ve cinsiyeti ne olursa olsun herkesi kucaklayan, merhametli, içi insan sevgisiyle dolu, temel noktası hümanizm olan, gördükleri karşısında bir şey yapmak isteyen ve vicdanı sızlayan bir anneydi o.

Sınırdaki görüntüleri izlerken annem gözyaşlarına engel olamıyor, bölgedekilere nasıl yardım edeceğinin yollarını arıyordu ki, SGDF ona aradığı fırsatı sundu. Suruç’a gitmeden önce bize bu fikrini açtı. Bizlerle bu çalışmalar üzerine fikir münakaşaları yaptı. Bizlere okumuş olduğumuz kitapları ve giyilmeyen elbiseleri Kobane’ye götürmek istediğini dile getirdi. Tabi o çoktan kitap ve elbiseleri paketlemişti, kararı kesin ve netti. Bizlerle görüştüğümüzden sonra mutlulukla elindeki çuvalı sırtlamış ve 15 saat sürecek bir yolculukla Suruç’a hareket etmişti. Tabi her zamanki gibi, yolda gençlerin yiyeceğini düşünerek onlar için hünerli elleriyle yöresel yemekler hazırlamıştı. Amara Kültür Merkezi’ne ulaştığında bizleri aradı ve gözlerinin mutlulukla parladığını, içinin sevinçle dolduğunu bizlere anlattı. Ve tarih 20 Temmuz 2015, saat 11.45. Yürekerimizi yakan ve tarihe kara bir leke olarak düşen bu menfur olayla anamızla birlikte 32 canımız yüreğimize ateş düşürerek aramızdan ayrıldılar. İşte anamız bu anlayışla oradaydı. Bahar Ana hepimizin annesi, acısı hepimizin acısı, tüm dostları saygıyla selamlıyoruz.”
(*Evrensel Gazetesi’nden alınmıştır*)

Binaenaleyh Sol Unutmayacak!

Aydın Şimşek - asimsek68@gmail.com

9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel 91 yaşında öldü. Demirel’in görev aldığı dönemlerde Türkiye halkları idamlara, faili meçhul cinayetlere, kitlesel katliamlara, gözaltında kayıplara, velhasıl “faşist uygulamalara” tanıklık etti, maruz kaldı. Demirel’in ölümünün ardından siyasetçi, devlet yöneticisi ve medya kuruluşlarının açıklamaları ve övgüleri bir kez daha göstermiştir ki **“bir çocuktan katil yaratan” bu sistem “bir katilden de demokrasi ve özgürlük havarisi” yaratabiliyor.**

Bu ülkenin solcuları Demirel’i unutmayacaktır. Demirel dönemi, bu ülkenin aynı zamanda “karanlık” dönemidir. Demokrasi ve özgürlükler mücadelesinin karşısında olan Demirel “Binaenaleyh” vicdanı bilinçlenmiş insanlarca asla unutulmayacaktır. Demirel Türkiye’nin bir döneminin karanlık yüzü ve mimarıdır.

“Deniz Gezmiş’leri milli irade astı”

- Demirel, 1972 Mayıs’ında idam edilen Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan’ın idam kararının oylanmasında, mecliste Adalet Partisi grubunun önünde oturup “şevk ve heyecan” ile “iki elini” kaldırmış, idamlara “evet” demiştir. Gurubun idamlar hakkında fire vermemesi için arkasına dönüp, gurubunu kontrol etmiştir.

Mobilya yolsuzluğundan yargılanan yeğeni Yahya Demirel’le ilgili olarak “25 yaşında çocukla uğraşıyorlar” diyen Demirel; 25 yaşındaki Deniz, Yusuf ve 23 yaşındaki Hüseyin’in ölümü için heyecan ve şevkle “evet” oyu kullanmıştır.

Demirel ve onun Adalet Partisi(!) **“O tarihte milli irade mevcuttur” diyerek kendilerini aklama yoluna gitmektedirler.** Demirel ve partisi asıl amaçlarına ulaşmış, Adnan Menderes, Hasan Polatkan ve Fatin Rüştü Zorlu’nun idamlarına karşılık; Deniz, Yusuf ve Hüseyin’in idamını “rövanşist” bir anlayışla gerçekleştirmiştir. O gün Demirel ve onun Adalet Partisi(!), “Üç üç!” şeklinde bağırarak, sırtını hakkaniyete, yüzünü ise katillerin kralı Kabil’e dönmüştür.

“Çorumu Bırak Fatsa’ya Bak!”

Devletin ve sivil faşistlerin elbirliği ile Çorum’da 57 kişinin katledilmesi karşısında Demirel; “Çorum’u bırak Fatsa’ya

bak” demiş, katliamı sıradanlaştırmıştır. Fatsa’da “halk için ve halk ile birlikte” belediye başkanlığı yapan Fikri Sönmez ve Fatsa halkını Demirel hedef göstermiştir. Demirel Fatsa’da hayata geçen modelin ve huzurun ülkeyi kuşatmasından endişelenerek, nefret ve kin içinde **“Fatsa’da meydana gelen olay, Fatsa Cumhuriyeti olayıdır. Orada devlet yoktur. Seyirci kalmıştır. Henüz Fatsa’nın başındayız. Kökünde Kızıldere vardır. Bu mesele yarım bırakılmaz. Bırakılırsa yüz Fatsa çıkar.”** demiştir.

Demirel’in uyarısı ile 11 Temmuz 1980’de Fatsa’ya “Nokta Operasyonu” düzenlenmiştir.

“Bana sağcılar ve milliyetçiler cinayet işliyor dedirtemezsiniz!”

19–24 Aralık 1978’de yedi gün süren katliamda 150 Alevi vatandaş öldürüldü. Yine Alevilere ait 200’ün üzerinde ev ateşe verildi, 100’e yakın iş yeri ise tahrip edildi... Olaylar vesilesiyle ve dahi çok haklı olarak gazeteciler Demirel’i çok sıkıştırdılar. Devrimci gençleri, solcuları asan Demirel, sağcıların, sivil faşistlerin cinayet işlemeyeceğini savunarak; **“Bana sağcılar ve milliyetçiler cinayet işliyor dedirtemezsiniz.”** demiştir.

“Çocuklarınız cebimde mi ki çıkarıp vereyim?”

Demirel’in başbakanlığı döneminde (1990’lı yılların başları) gözaltı kayıpları, faili meçhul cinayetler “devletin rutini” haline geldi. 8 Kasım 1992’de kayıp çocuklarının akıbetini soran “kayıp annelerine” cevaben Demirel insanların acılarına sahiplik etmek bir yana, kibirle insanların acılarını öteleyerek; **“Çocuklarınız benim cebimde mi çıkarıp vereyim?”** şeklinde karşılık vermiştir.

“Sivas’ta tahrir var. Devletle halk karşı karşıya gelmesin”

2 Temmuz 1993 tarihinde Sivas’ta yapılan Pir Sultan Abdal Şenlikleri sırasında Madımak Oteli yakıldı. Çoğunluğu Alevi 33 yazar, ozan, düşünür ile iki otel çalışanı yanarak ve dumanda boğularak hayatını kaybetti. Sivas Katliamına istinaden Demirel **“Fevkalade hassas bir konu. Devlet güçleriyle halk karşı karşıya getirilmemelidir”** derken, olayın münferit olduğunu savunmuş, potansiyel katillerin ve kanlı dindarların hassasiyetine seslenerek, **“Olay münferittir. Ağır tahrir var”** demiştir.

“Devlet rutin dışına çıkar”

3 Kasım 1996’da Balıkesir/Susurluk ilçesinde meydana gelen trafik kazası sonucunda, devlet-polis-mafya ilişkileri ortaya çıktı. Kaza aracılığı ile derin devletin akli ve kirli işleri Susurluk’ta ortalığa serildi. Kamuoyu, “devlet, siyaset, mafya” üçgeninde yasa dışı ilişkilerin ortaya çıkartılmasını istedi. Bu skandalın sonra Demirel **“Devlet bazen rutin dışına çıkabilir.”** demiştir.

Deniz Gezmiş’in bir katilden demokrasi havarisi yaratılmasına yanıtı:

“İddianame’de bizim Anayasa’yı cebren ilgaya teşebbüs ettiğimiz ileri sürülmektedir. Öteden beri arz etmiş olduğum gibi, bu ülkede Anayasa’yı en fazla savunanlar bizleriz. Anayasa’yı ihlal edenlerse ortadadır. Anayasa’nın uygulanmasını isteyen gene bizleriz. Anayasa’yı uygulamayan yavuz kimselerse hâlâ ortadadır. Ve yine o kişiler bizim kelimemizi istemektedirler.

Bile bile iddia makamı bizim Anayasa’yı ilgaya teşebbüs ettiğimizi ileri sürmektedir. İddia makamı bizim vermekte olduğumuz Bağımsızlık Savaşı’na karşıdır. Türkiye Cumhuriyeti, Anayasası’na karşı, reformlara karşı ve bu nedenle bizim Anayasa’yı ilgaya teşebbüs ettiğimizi ileri sürmektedir. Çünkü Süleyman Demirel hâlâ ortada gezmektedir. Kudreti yetiyorsa Süleyman Demirel hakkında aynı şekilde dava açın. Onlar, 36 milyonluk ülkenin bütün yükünü 20 gencin üstüne yıkmaya alışmışlardır.

Bizi bağımsız bir ülkenin çocukları olmaktan mahrum eden hepimiz dâhil sizlersiniz. Çünkü Amerika sizin döneminizde Türkiye’ye girdi ve hiçbiriniz sesinizi çıkarmadınız. Ve Demokrat Parti iktidarına on yıl ses çıkarmadınız. Ta ki 38 yurtsever subay ses çıkarana kadar ve onları devirene kadar. Ve bugün aynı savcılar bu şahıslar hakkında da idam kararı istemektedir. Süleyman Demirel’in Anayasa’yı ihlaline, despotizmine ve ülkeyi Amerika’ya satmasına ses çıkarmadı.”

Binaenaleyh; bir katilden demokrasi havarisi yaratılmasına inat; bu ülkenin vicdanı, yani solcuları, demokratları, devrimcileri ve aydınlık yüzleri Demirel’i ve yaptıklarını asla unutmayacaktır.



Öğrenmeyi Reddediyoruz Suruç'ta yitirdiğimiz sosyalist ve anarşist gençlerimiz için...

kapanmaz bu; kıyamet yarası...
-I-
birkaç saniye arayla ölürsün
birkaç saniye arayla / yaşarsın belki
bir isyanın genişliğince...
soru sormuyor / yanıt beklemiyoruz
kalbimiz durdu / artık solumuyor
kanlı sinir uçlarımızla yürüyoruz
ellerimiz ayaklarımız...
gözlerimiz yok
gittikçe inceliyor gölgelerimiz
temmuz gülleriyle dolaşık
dil koyaklarına tutsak sözcüklerle
çocukluğun erguvan mevsimi
öğrenmeyi reddediyoruz!
-II-
korkuyu örgütlüyor
öğretiyorlar ya güya
sonunda keçeleşiyor insan;
ölümle / işkenceyle...
aynı gemide değiliz / ol'mayacağız

çoktan demir aldık / o limandan
artık çıktık zıvananızdan
öğrenmeyi reddediyoruz!
-III-
acı / ama hiçbir acı / giremez
aramıza
ayırık yolumuzu kitapla
gözyaşıyla yolumuzu ayırık
acıyoruz / acıyoruz / acıyoruz...
hücrelerimize dek...
öğrenmeyi reddediyoruz!
-IV-
iki yüzünde zamanın...
yâr yüzündeki uzun gecede
ve soluğunda sabahın...
göğü hançerlediler
üzerimizde arkadaşlarımızın külü
kıyamet yarası bu
kapanmaz artık...
öğrenmeyi reddediyoruz!

Serdar Koç (Temmuz 2015, Ankara)



Suruç'ta 32 Sosyalist Genç Öldü. 104 Yaralı. Suriye Sınırından İslam Devleti Militanları Ateş Açtı, Astsubayımız Öldürüldü. Erdoğan Barış Sürecini Sonlandırdı. Amaç Yapılacak Erken Seçimde HDP'yi Baraj Altına Çekmek. Hedef Hala, Kuvvetli Başkanlık!!!

“Biz yaşamı, onun uğruna ölecek kadar seviyoruz”*

Hayri Yıldız

Bu yazıyı yazmaya karar verdiğim sırada, iki kelimeden oluşan bir isim daha eklemem gerekti; Mert Cömert! O da diğerleri gibi zulmün üstüne yürümeye kararlı genç bir yürekti. Güzelliklerin hüküm sürdüğü, mutlu ve özgür bir dünyaydı hayali. Diğerleri gibi... Tüm dünyayı yüreğine sığdıracak bir olgunluğa sahip olan, diğerleri gibi. Cebail, Yunus, Ezgi, Büşra, Polen, Çağdaş, Medali gibi. Ve diğer diğerleri gibi; Barış, Arın, Zilan, Şerzan, Aydın ve Ferhat.

Zamansız ve haksız ölümün tedavülünden kalkmasıydı amaçları. Ölümü söküp atmaktı topraktan. Yerine yaşamın tohumlarını ekmek. Ne Fırat'ın doğusunda ne de batısında, düşmesindi toprağa ölüme yabancı bedenler. Yüzlerdeki hiçbir gülüşün yerini, acılarla dolu bakışlar almasın diyeydi Çağdaş'ın Şerzan'a uzattığı elin sebebi. “Barış”tı Arın'ın dillerinden süzülen “Ezgi”nin adı. Ve bu ezgiye eşlik eden “Polen”ler.

Kimse bilmezdi belki onların aklından geçenleri, görmezdi kimse belki ne gözlerindeki ışıltıyı ne de yüreklerindeki sevgiyi. Anlamayanlar da vardı onların neden yola çıktıklarını. Vardı ki engel olmaya çalıştılar! Yollarından etmeye, amaçlarından caydırmaya, ideallerinden uzaklaştırmaya çalıştılar. Üstelik bunu ilk kez yapıyor değillerdi. Daha önce sayısızca kez yola barikat, yaşama ölüm, hayata zulüm, aydınlığa karanlık, barışa savaş olmuşlardı. Daha sayısızca kez onların gözlerindeki sevginin ışığını görmezden gelerek karanlığa gömülmüşlerdi. Çünkü böyleydi ölümlerin efendisi karanlığın kanunu. Ölümdü, kandı, katliamdı... Tecavüzdü, vahşetti, kalleşlikti... Hırsızlıktı, yalandı, talandı onun uzuvları. Yüreğimize 33 parçayı koparan uzuvlar.

Yaşamaktı 33'lerin tüm meramı, yarınları kurmaktı savaşın coğrafyasında. Kobanê'de, yerinden yurdundan edilen, üzerlerine kan ve barut kokusu sinmiş çocukları mutlu etmekti hepsinin derdi. Yaşamaktı istedikleri. Hayalleri, umutları, yarınları... Yaşamı sevmekti tek suçları! Yaşamayı, yaşatmayı, yeşertmeyi. Dökülen kanlardan özgürlüğü, gözyaşlarından umudu, yarınları, sevgiyi damıtmaktı heybelerinde taşıdıkları görev. Çocuklara sarılmak, onlarla birlikte yaşamı yeşertmek.

Ket vurmak istediler yollarına. Karartmak, barış için yola revan olanların yolunu. Çalmak, yok etmek istediler heybelerini. Belki de satmak... Onlara kalsa, gelmesindi bu topraklara barış. Hep savaş yürüsündü o yollarda. Hep zulüm. Ölüm... “Suçlu” gördüler onları. Tüm bu masum hayallerinden ötürü üstelik. Onlara göre yaşatmak ve yeşertmek “suç” idi. Öldürmek, yıkmak ve parçalamak ise meşru!.. Kalanları da 33 yerinden yaralamak. 33 sancı kuyusu açmak. 33 öfke merkezi... Oysa öldürdükleri onlar değildi! Yaraladıkları bizler değildik! Öldürdükleri; kendi yarınlarıydı. Belki onlara da adaletli olmayı, sevmeyi ve yaşamın tüm kokularını koklamayı öğretecek yarınlarını katlettiler. Kendi suçlarını gizlemek için katlettiler onları. Asıl suçlu, onları katledenlerdi. Vicdanları dahi suçlu olan karanlık yürekli. Doğrusu; yüreksizler. Aklınız, diliniz, elleriniz, kalpleriniz suçlu sizin. Baktığınız her yana ölüm kusan, milyonlarca korkunun sahibi bedeniniz suçlu. Altında yaşadığınızı sandığınız ama aslında ölü olarak kaldığınız çatınız suçlu. Uğruna tüm dünyayı kıyımdan geçirebileceğiniz gururunuz suçlu. Savaşa tapan inancınız suçlu sizin. Paraya odaklı bilinciniz suçlu. Barış'tan korkan, Aydın'lık düşmanı ferasetiniz suçlu. Siz suçlusunuz!

Roboskî'de de suçluydunuz. Reyhanlı'da da, Gezi'de de... Soma, Ermenek, Diyarbakır, Kobanê'de de... 34 kez, 301 kez, 18 kez, 5 kez suçluydunuz. Hep suçluydunuz! Çünkü hep savaşı hep sömürüyü körüklediniz. Savaşla, sömürüyle korudunuz iktidarlarınızı, bankalardaki milyon dolarlarınızı, katlarınızı, yatlarınızı, kurduğunuz kirli ilişkilerinizi... Altın kaplamalı, deri kordonlu saatinizi vermemek için, binlerce cana kıydınız. Onbinlerce yüreğe ateş saldınız. Neden? Çünkü siz, bütün o servetinizi bizlere borçlusunuz. Sistemik olarak katlettiğiniz bizlere. Sırtını sıvazlayarak, pohpohlayarak bellerine palaska takıp, ellerine G3 verip ölüme gönderdiğiniz “vatan kurbanlarına” borçlusunuz. Katliamdan, cinayetten, ölümden besleniyorsunuz.

Ama öleceksiniz! Yaşayarak öleceksiniz. Saatlerinizi, bankalarınızı, bilcümle servetinizi kaybederek öleceksiniz. Çünkü sizin için ölümün asıl anlamı; madden kaybetmektir. İçtiğinizi zannettiğiniz kanlar, katlettiğinizi düşündüğünüz canlar bitirecek sizi. Onların ardılları kaybettirecek sizlere. Taptığınız savaşın yerine, barışı mümkün kılmakla öldürecekler sizi. Bir gün, mutlaka birleşecek katlettikleriniz ile ölüme gönderdiklerinizin elleri. İşte o zaman ölümün adı layığını bulacak. İşte o zaman savaş yerini barışa bırakacak.

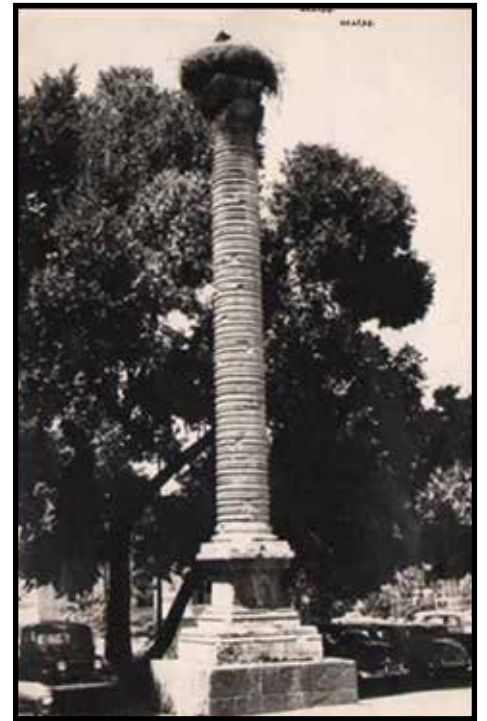
*Kemal Pir, 14 Temmuz 1982'de Diyarbakır Cezaevi'nde başladıkları ölüm orucu sonucunda Mehmet Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek ile birlikte hayatını kaybetmiştir. PKK'nın kurucularındandır.

19-20 Temmuzda Suruç'ta, Kobanî'ye insani yardım için yola çıkan SGDF'li gençlerin arasında bomba patladı. Bombanın IŞİD destekçileri tarafından patlatıldığı sanılıyor. Suruç katliamını protesto eylemleri tüm yurda dağıldı. Ankara, İstanbul, İzmir, Eskişehir, Bursa, Diyarbakır, Hakkâri, Sakarya, Antalya, Samsun ve daha birçok ilde on binler sokaklarda “Katil IŞİD, İşbirlikçi AKP” diye bağırdı. Polis birçok ilde protestoculara izin vermemeye çalıştı, protestoculara saldırdı.

Ankara'da da 20 Temmuzda ESP önünden AKP İl Örgütüne yürüyen yaklaşık 2bin kişilik kalabalık, ölenleri andı. Yapılan konuşmalarda zalimlere karşı halkların kardeşliğine ve devrimci dayanışmanın önemine vurgu yapıldı. **Abo/Solfasol**

“Acıları da bizim, hayalleri de!”

CHP Ankara İl Gençlik Kolları, katledilen SGDF'li sosyalist gençlerin çalışmalarını tamamlamak üzere Kobanî'ye gitme kararı aldı. Ancak Suruç'ta polis CHP'lilerin şehre girmesine izin vermedi. Buna rağmen CHP Ankara Gençlik Kolları Kobanî'ye ulaştılar. **Abo/Solfasol/CHP**



Leylekli Sütun Julianus Sütunu (Belkıs Minaresi)

Serdar Koç

Julianus bahtsız bir imparator. Genç yaşta bir askeri seferde pisi pisine ölüvermesi bir yana, daha bebekken annesini yitirir. Yetmez, altı yaşındayken de babasını; imparatora karşı darbe girişimi suçlamasıyla tutuklanırlar ve iki gün sonra kellesini gönderirler. "Altı yaşında filozof oldum çünkü ölümden korkuyordum." diye yazar anılarında.

Akrabaları ona iyi bir eğitim olanağı sunar ve koruyup kollar. Hayatta kalmayı başarır ve genç yaşta adı filozofa çıkar. Yeni yayılmakta olan Hristiyanlığa karşı tavrı soğuktur.

Onlarca imparator adayı arasında adı hiç geçmezken, kendini tahta bulur bir gün. Hiç hesapta yokken bahtına İmparatorluk düşer. Bunda, kendisini tez zamanda ağabeyi Gallus gibi sert bir savaşıya dönüştürme çabası ve kısa sürede batıda Germenleri dize getirmesi de etkili olur.

Doğuda Perslere karşı sefer eylerken yolu, Roma İmparatorluğu'nun doğudaki ileri karakollarından; savaş öncesi hazırlık ve dinlenme karargâhı kentlerinden Ankara'ya düşer. Kenti onurlandırmak için Engürü halkı yeni imparatorları adına (M.S. 362 yılında) bir sütun dikerler kentin orta yerine, Ulus bölgesine. (Şimdiki İş Bankası Binası ile eski Osmanlı Maliye Nezareti Binasının oralarda, artık tarih olan ünlü Taşhan civarında bir yere.)

Bir ya da iki kez, çok kısa mesafelerde yer değiştirdiği tahmin edilmektedir. 1934 yılında anıtta oluşan tehlikeli biçimdeki eğilme nedeniyle, biraz daha doğuya taşınarak günümüzdeki yerine yerleştirildiği bilinmektedir. Valilik Binası önünde, Hacı Bayram Veli Camii'ne çıkarken hemen soldadır. 2001 yılında Ankara Valiliği tarafından restore edilmiştir.

Sütunun tepesi, yüzyıllar boyu, kuşaktan kuşağa bir leylek ailesinin ikametgâhı olmuştur.

Osmanlı'da çoğunluk Belkıs Minaresi dese de, Kızlar Minaresi diyenler de varmış. Bu 'kızlar' nitelemesinde alaycı bir küçümseme gizlidir bence; cinsiyetçilik yani.

İmparator Julianus çıktığı Pers seferinde, genç yaşta yaşamını yitirir ama ölüm nedeni belirsizdir. Dicle nehri boyunca Perslerle savaşırken aldığı bir mızrak yarasıyla öldüğü bilirse de, bu mızrağı atanın kendi ordusundan Hristiyan bir asker mi, yoksa düşman tarafı mı olduğu kuşku hep sürmüştür. Ölümünden sonra Konstantinopolis'e defnedilen Julianus'dan geriye Ankara'da bu sütun kalmış. Bir de imparatorluğun çöküşünü engelleyebilmek için, geleneksel dini törenleri güçlendirmeye çalışan ve Hristiyanlığa karşı önlemler alan son pagan Roma İmparatoru olduğu bilgisi.

İmparator Julianus, Pers seferi sırasında genç yaşta ölüverince, yerine geçen İmparator İovianus (363-

364) Perslerle bir anlaşma yaparak geriye dönmeye çalışır. Ama Konstantinopolis'i tekrar görmek ona da nasip olmaz. O yıl kışın çok sert geçtiği aralık ayında, Ankara'da konaklamak zorunda kaldığı bir gece, çadırında dumandan zehirlenerek öldüğü rivayet edilir.

Ankara'dan yolu geçen pek çok Roma İmparatoru olmuştur ama biz bu yazıda, talihsiz bu iki genç insanın adını anmakla yetinelim. Bir de yüzyıllardır Ankara'yı onurlandıran ve Julianus Sütunu olarak bilinen bu tarihi yapıyı... (Konstantinopolis'in 11 Mayıs 330'daki açılışını taçlandıran Çemberlitaş soyundan olmalı.)

Ve elbette, her yıl bahar-yaz ayları boyunca Ankara'yı ve Ankaralıları bu sütunun tepesinden selamlayan bir çift döngüsel leylek soyunu sevgiyle analım.

Flavius Claudius veya bir diğer adıyla İmparator Julianus Apostate (M.S. 332 - 363). Dönüşmüş (Apostate) Julianus nitelendirmesinde biraz alaycılığı içeren bir küçümseme var sanki.

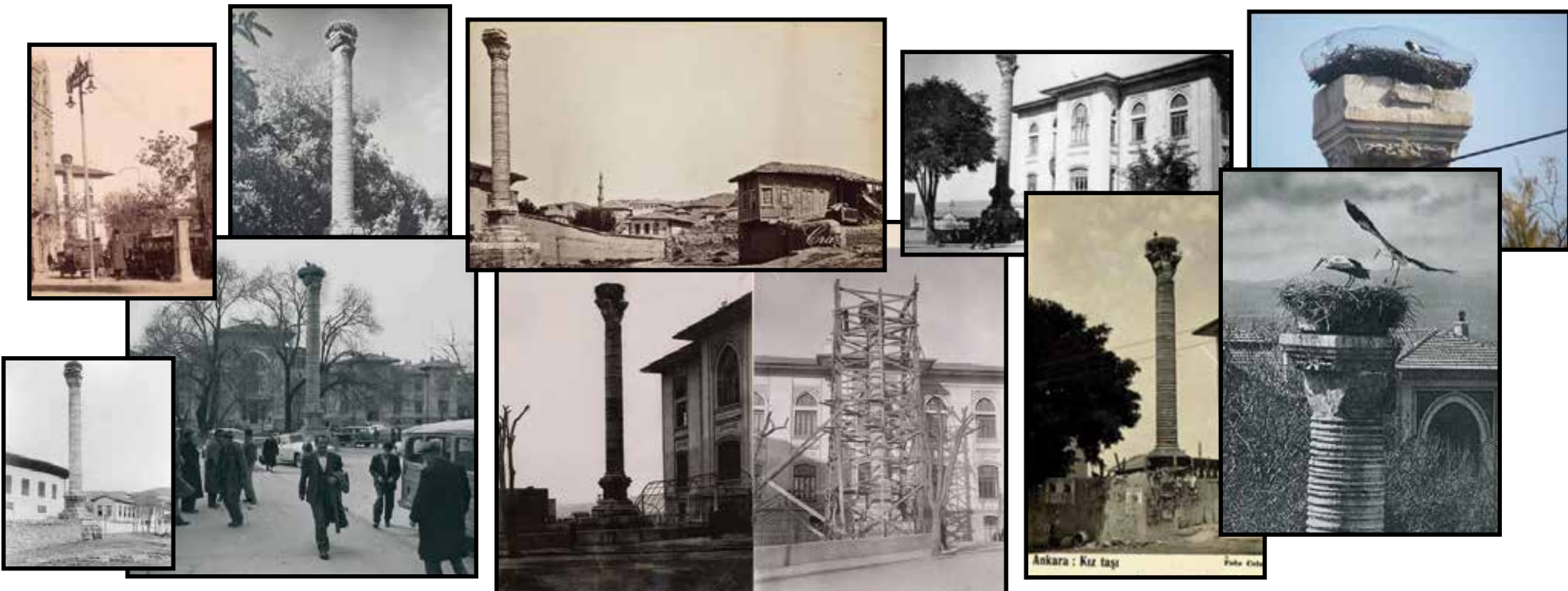
Ankara'nın çok eski bir hemşerisi o. Ağabeyimiz, kardeşimiz.

İliştiri;
Ambulans sirenleriyle soluk soluğa geçeriz sokakları, kent tükenir.

Aşk da tükenir, yetmez ömür bir daha, Julyen.

Saçakları yağmur altı, bir deli rüzgâr...

Leyleğin yuvadan düşürdüğü.



Modern ile Postmodern Arasında Hacıbayram

Akın Atauz



"Hacı Bayram'ın mütevazı ve barışçı kişiliği, kendisinin tercihi olan sadeliği ve gösterişsizliği, esnafla ve Ankara'nın çevresindeki tarımcı toplumla samimiyetle bütünleşmeyi amaçlayan tekkesi, sanki hakarete uğramış gibi. Hacıbayram, yoksuldan yana, çalışmaktan yana ve eşitlikçi bir paylaşımı ve dayanışmayı amaçlayan bir öğretiyi kurmaya çalışıyordu. Bu nedenle onun gözü, asla yaldızlarla, kristallerle, boyalarla yapılmış gösterişte olmazdı.

Sevgili Solfasol, dün, Mehmet Onur Yılmaz ve Murat Dirican ile birlikte Hacıbayram'a gittik. Gerçi amacımız sadece Nazmi Usta'da bir öğle yemeği yemekti, ama meydan o kadar şaşırtıcı ve tartışmayı o kadar çok hak eder bir haldeydi ki, durmadan onun üzerine konuştuk.

Gül Kahve'ye uğramayı ihmal etmedik elbette. Ahmet Ustayı gördük, müşterileriyle ilgileniyordu, pek oyalamak istemedik, ama "nasıl oldu buralar? Ne diyorsun?" diye sorduk, bir ara. O da, yine bir yandan müşterilerine bakarken bir yandan, "bu önümüzdeki merdiven" dedi, "bu binanın bu kadar büyük olması ve herkesin önünü kapatması gerekli miydi?" dedi. Ama dediğim gibi, fazla konuşmadık. "Sonra yine uğrarız" dedik ama Ahmet Usta biz yemeğimizi yerken, yanımızdan geçerek evine gitti. Bugün biraz yorgunmuş.

Anafartalar Caddesi tarafından Hacıbayram'a doğru yöneldiğinizde, önce bir acayip, ne işe yaradığı pek belli olmayan ama Hacıbayram kutsal alanına girmekte olduğunuzu size bildirmek için yapılmış olduğunu anladığımız, haşmetli bir kapı karşılıyor sizi. Eskiden Hacıbayram'a doğru Gül Kahve'nin önünden geçen ana yol, aşağıda yaratılmak istenilen meydan için yapılan istinat duvarı nedeniyle bitiyor. Ahmet Usta'nın söylediği, önce istinat duvarı olan, sonra Ahmet Usta'nın ısrarı ile biraz oturma yeri, çok azı dar merdivenler yapılan kesinti ile sonuçlanıyor.

Sevgili Solfasol, bu meydana yapılanlar öyle yazı ile anlatılacak gibi değil, gidip görmek gerekiyor. Ama görmek de yetmez, olanı biteni anlayabilmek için, etrafınızda konuşacağınız/tartışacağınız insanlar da olmalı. Ben, mimar olduğu için sorularıyla Onur'u o kadar bunalıttım ki, "hocam ne diyeyim, ben yapmadım vallahi bunları, sorumlusu değilim" diyordu önceleri, sonrasında daha kestirme bir yol buldu, "bunun anlamı nedir?" diye sorduğumda, "postmodern" diyordu.

Önce kısaca olup-biteni özetleyeceğim Solfasolcuğum: Eskiden tepenin üzerinde ve tek parça olan tarihi meydan, şimdi iki parça olmuş ve iki düzeye bölünmüş. Biri aşağıda ve biri yukarıda. Yukarıda olan, artık bütünüyle caminin bir parçası, bir uzantısı gibi düşünülmüş, bir açık hava namaz kılma yeri olmuş. Aşağı meydan ise, amaçsız, ne işe yaradığı belli değil, ya hiçbir şeyi amaçlamıyor ama iki farklı kitle olarak yapılmış çarşılardan, dükkanların bulunduğu bölümleri ayırıyor, ya da yandaki çarşı blogunun üst katındaki lokantanın önündeki açıklığı sağlıyor.

Meydan, belki iki bin, belki iki bin yedi yüz yıldır Ankaralıların tarafından kullanılan bir meydan olduğu için, kazılıp bir yarısı daha düşük bir kota indirilirken, aşağıdaki katmanlardan nasıl bir tarih çıktı, bilmiyoruz. Ama bir şey çıkmış olsa da, Hacıbayram'ın batı terasının altından geçen yol yapılırken çıkan Roma sütunlu yoluna yapıldığı gibi, "gereği yapılmıştır" sanırım... Bu iki mekanı, tahmin edebileceğiniz gibi, bir

istinat duvarı ayırıyor ama bu duvarın önündeki şelaleler- havuzlar ve gül kokulu bahçe parçaları o kadar çok ki, duvarı pek algılamıyorsunuz. Meydanın yükselteleri ile o kadar çok oynanmış ki, her yerde anlamsız ve hiçbir biçimde kullanılmayan teraslar, iki yanından çevresini yaran rampalar, merdivenler ve oyuncaklı balkonlar oluşmuş. Bütün meydana egemen olan renk beyaz. Binalar beyaz, büyük giriş kapısı beyaz, çevredeki bütün "restore edilmiş" ama gerçekte betonarme olarak yeniden yapılmış evler-binalar, beyaz. Beyaz güzel elbette. Ama abartılı gibi duruyor. Gereksiz yere tekrarlanmış gibi duruyor. Hele üst meydana açık havada som mermerden yapılmış ve yan yana duran minberin, mihrabın ve küçük konuşma balkonunun Marmara mermerinin beyazı o kadar çığ ki, "iyi ki, çocuklar merdivenlere çıkmasın diye alelusul bağladıkları o plastik kırmızı-beyaz şeritten bantlar var!" diye düşünüyorsunuz. Hacıbayram Cami'sinin kendisinden bahsetmeyeceğim bile. Onu daha önceki sayılarda yazmıştık. Ama bu yapılan her şeyin, sanki Hacıbayram'ın anısını taciz ettiğini düşünüyorsunuz. Böyle gereksiz ve ısmarlama bir ihtişam düşkünlüğü, bir süsleme gayreti, bir büyüklük ve büyütmeye gayreti, mümkün olduğu kadar çok dükkan yeri yaratmak çabası vb... hepsi, ama hepsi, sanki Hacıbayram'ın anısını rahatsız ediyor, onun gerçekten kim olduğunun üzerini örtüyor gibi.

Hacıbayram'ın mütevazı ve barışçı kişiliği, kendisinin tercihi olan sadeliği ve gösterişsizliği, esnafla ve Ankara'nın çevresindeki tarımcı toplumla samimiyetle bütünleşmeyi amaçlayan tekkesi, sanki hakarete uğramış gibi. Hacıbayram, yoksuldan yana, çalışmaktan yana ve eşitlikçi bir paylaşımı ve dayanışmayı amaçlayan bir öğretiyi kurmaya çalışıyordu, benim bildiğim kadarıyla. Bu nedenle, onun gözü, asla yaldızlarla, kristallerle, boyalarla vb. yapılmış gösterişte olmazdı. Ankaralılar da onun yolunu böyle bilmişler, Bayramiğe inananlar, öyle Mevlevilik ya da daha diğer göze batan özellikleri olan tarikatlar gibi değiller. Bayrami tekkesi de öyle bir tekke değil. Ankara tarihinde Hacıbayram'a ilgili samimi bir bağlılık var, ama hiçbir zaman şatafat, büyütmeye, altın varaklara büründürme falan gibi bir merak yok. Sevgili Solfasol, dediğim gibi, o tarımcı ve hayvancılıkla ilgilenen Ankara toplumuna yol göstermek isteyen, sade ve basit, kutsal bir kişilik. Ankara'nın tarihinin sadeliği içinden gelmiş, onun gibi olan bir evliya...

Solfasolcuğum, Bu kadar bir araba laf yazdım, ama daha asil kafama takılan soruya gelemedim bile. Meydanın daha önceki tasarımını hatırlıyorsunuz sanırım. 1990'lı yıllarda yapılan ve Ankara'nın Cumhuriyet döneminin en başından beri ısrarla gerçekleştirilen "modern" anlayışa göre düzenlenmiş bir meydana. Bu düzenleme ile ilgili, kent açısından eleştirel bir tartışma oldu mu, geçtiğimiz 20-25 yıl içinde, bilmiyorum. Ama şu kadarını söyleyebiliriz belki: Ankara bir başkent olarak kuruluşunun en başından beri, temel yaklaşımlardan



Eskiden tepenin üzerinde ve tek parça olan tarihi meydan, şimdi iki parça olmuş ve iki düzeye bölünmüş. / Fotoğraflar: Ahmet Soyak (www.panoramio.com/user/1346054)

biri, kentin "modern" olarak kurulması ve Cumhuriyet rejiminin nasıl bir devlet, nasıl bir ülke ve nasıl bir gelecek istediğinin izlendiği bir vitrin olmalıydı. Bu modernin nasıl olacağı üzerine yapılan tartışmalar belki hiçbir zaman bitmedi. 1920'li yıllarda yapılan binaların modernizmi, henüz Osmanlı geleneğinden tam olarak kopmamıştı. Jansen Planı ve 1930'larla birlikte gelenekten kesin bir kopuş yeğlendi ve uluslararası dünya standardı ne ise, Ankara'da kurulacak modernin de bu üslupta olması düşüncesi egemen oldu. 1942'den sonra yavaş yavaş, 1950'den sonra başka birçok nedenle hızla değişerek bu modern anlayışının nasıl bir modern yaratmasının istendiği (isteyen elbette her zaman devlet ve onun küçük kolu olarak belediye idi) üzerindeki tartışma, sürüp gitti.

1990'lı yılların başında yapılan Hacıbayram düzenlemesinde egemen olan görüş, öyle görünüyordu ki, uluslararası standartlara uygun bir modern. Aslında bu düzenleme ile Hacıbayram arasında yine bir zıtlık vardı. Ancak bu amaçlanmış bir kontrastı. Çevre öylesine kesin ve sert hatlarla modern olarak kurulmuştu ki, bazı öğelerin ne anlamı olduğunu bile, sorgulamadan edemiyordunuz. Ama, o küçük iç avlusuyla güneş çarşısı, ölçek ve oranlar bakımından, çevredeki sokaklara açılır ve onlarla bağlanırken, zaman içinde bu çevreye uymaya başlamış gibiydi. Ancak son 20 yıldır, çarşı, meydan ve çevresi o kadar bakımsız bırakılmış ve her şey o kadar dökülmeye başlamıştı ki, bu düzenlemeye artık hiçbir şans verilmeyeceği belli olmuş gibiydi.

Yine de Hacıbayram ve çevresi, sadece muhafazakar Ankaralılar için kutsal bir yer değildi. Bütün Ankaralıların yolunun düştüğü, birçok insanın özellikle uğradığı bir yerdi. Hacıbayram'ın türbesini en çok ziyaret edenler, belki de kadınlardı. Adakta bulunanlar ve niyetlerinin/isteklerinin/beklentilerinin gerçekleşmesi için Hacıbayram'ın yardımcılığına güvenen insanların kalabalığı, çocuklar, örtülü veya örtüsüz kadınlar, namaz için buraya gelmiş erkekler, turistler, hepsinin bir karmaşası olurdu meydana. Hala da öyledir. Hacıbayram, muhafazakar Ankara'nın odak noktasıydı belki, ama muhafazakar olmayanlar da gelir, Hacıbayram'a. Bu nedenle, biraz tepeden inme bir modern

zorlaması olsa da, meydan, yine de, Ankara için elverişli bir biçimde kullanılabilir bir durumdaydı.

Oysa şimdi ne gördük? Onur'a habire sorduğum, "bunun anlamı nedir?" sorusuna en kestirme yanıt nasıl verilebilir? Sanırım Onur'un dediği gibi "postmodern" tanımını ile. (Peki postmodern nedir sorusu ayrı bir tartışma; ona girmeyeceğim.) En çok göze çarpan, bir Osmanlı özenti, bir Osmanlı'yımsı gibi gösterme çabasıyla yapılmış bin bir zorlama... Çarşıda, yeni yapılmış "tarihi" binalarda, aydınlatma armatürlerinde, mermer minber ve mihrapta, güller ve havuzlar ile yapılmış düzenlemelerde, her şeyde bu özentili göze batıyor. Ancak bu özentinin yapıştırma olduğu, inandırıcı bir yanı olmadığı, sahte durduğu da sırtıyor. Gerçekten bu yüzeysel yapıştırma kurgu, yüze gülmüyor, sırtıyor.

Eski modern, bir zıtlık içindeydi Hacıbayram'la, şimdiki postmodern ise, hem Hacıbayram'a aykırılığı ile acı veriyor, hem de yapaylığı, her şeyin taklit ve "miş gibi" olmasıyla, dediğim gibi, sırtıyor... Başka ne diyebilirim bilmiyorum. Belki, bu sırtan çehre, "sizi ısırabilir mi?" diye endişelendiğiniz de oluyor...

Murat'la ve Onur'la Hacıbayram ziyaretimiz biraz böyle gelişti işte Solfasolcuğum. Hani her yerde büyük 'billboard'lara yazmış ya belediye, "Hacıbayram'a gelin, gözlerinize inanmayacaksınız" diye. Gerçekten de inanmıyorsunuz. "Bu kadar da yapılır mı, bu Ankara'nın yüzyıllardır en kutsal saydığı kişiye?" diyorsunuz. "Biraz da şatafatlı ama olsun" denmiş belki. Gerçekten, Ankara muhafazakarlarının da biraz şatafat hakkı yok mu?

Gelenek, kendi kendinin taklidi gibi; dükkanlarda henüz in cin cirit atıyor. Baygın bir ney üflüyor hoparlörlerden. Fiskiyeler onunla senkron mu acaba, yükseliyor alçalıyorlar, her yer gül kokuyor, yine de en iyi işi, eskiden beri orada olan kebabçılar yapıyor gibi. Yaşam her zamanki gibi devam ediyor meydana.

Modernin sonunun ne olduğunu gördük, şimdi bakalım, postmodernin ne olacağını da yaşayarak göreceğiz. Ama Hacıbayram, Augustus, kendi soylulukları ve arkadaşlıklarıyla, kalırlar orada...



Gezi'den Rojava'ya, Bookchin ve Toplumsal Ekoloji

Toplumsal Ekoloji Grubu'ndan, Reha Alpay, Şadi İdem ve Abdullah Anar, Ankara Tayfa Kitapkafe'de 1 Ağustos'ta "Bookchin'in toplumsal ekoloji felsefesi ve onun politikası olarak doğrudan demokrasi ve konfederalizm" üzerine düzenlenen söyleşide konuştular. Solfasol olarak, etkinlik sonrasında, Bookchin'in görüşlerinin Türkiye'de ve bölgemizde yansımaları üzerine bir söyleşi gerçekleştirdik:

Bookchin'in Yaşamı:

Murray Bookchin, 1921'de New York'ta doğdu. Çarlık Rusyası'ndan ABD'ye göç eden devrimci bir ailenin üyesiydi. Komünist Genç Öncüler örgütüne üye olduğunda 9 yaşındaydı. 1939'da Stalin'in İspanya'daki uzlaşmaya karşı çıkanları imha etmeye kalkması sonrası, 18'inde Troçkist Sosyalist İşçiler Partisi'ne katıldı. II. Dünya Savaşı sonrasında beklenen işçi ayaklanmalarının gerçekleşmemesi, Marksist devrim teorisini sorgulamasına neden oldu.

Savaş sonrası General Motors'da çalışırken, ücret artışları ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi ile son bulan büyük grevin örgütlenmesinde görev aldı. Ancak, savaş sonrası çalışma koşullarının iyileştirilmesi ile birlikte artan tüketim çılgınlığı, Bookchin'in işçi sınıfının devrimci misyonunu sorgulamasına neden oldu. 1950'li yıllarda anti-nükleer kampanyalara katıldı; tarımsal ilaçlardan kaynaklanan yiyeceklerdeki zehirler üzerine yazdı. 1962'de ekolojik sorunları kapsamlı biçimde incelediği "Sentetik Çevremiz" adlı kitabını yayınladı. Artık yeni ve özgürlükçü bir sosyalizm arayışı içindeydi. İzleyen yıllarda anarşizm ve Marx'ın düşüncelerini ekolojik bakışla sentezleyen "toplumsal ekoloji" düşüncesini geliştirdi.

1970'li yıllarda Toplumsal Ekoloji Enstitüsü'nün kurucuları arasında yer aldı. 1980'li yıllarda toplumsal ekolojinin felsefesi olarak diyalektik doğalcılığı geliştirdi; biyomerkezci "derin" ekolojist yaklaşımları eleştirdi. Yine bu yıllarda yaygınlaşan yaşam tarzı anarşizmini eleştirerek, toplumsal anarşizmin yanında yer aldı. Ancak anarşist grupların örgütlü bir toplumsal harekete dönüşmesi umudunu kaybetti ve anarşizm ile arasına mesafe koydu. 2001'de yayınladığı "Komünalist Proje" başlıklı yazısıyla daha önce geliştirdiği özgürlükçü yerel yöneticiliği "komünalizm" başlığıyla yeniden formüle ederek savundu.

Toplumsal Ekoloji Grubu, 1996 yılından beri Türkiye'deki birlikteliğini sürdürüyor. Üyeler kendilerini şöyle tanımlıyor:

"Gezegenimiz giderek daha fazla tehdit eden ve daha fazla görünür hale gelen ekolojik, politik, ekonomik, bürokratik toplumsal sorunların ve sosyal adaletsizliğin, asıl olarak insanın insan üzerine tahakkümünden ve bunun insansız doğaya yansıtılmasından kaynaklandığını ve bu sorunların birbirinden bağımsız kısmi çözümlerinin olamayacağını kabul eden, bunlara ilişkin kavrayışlarını bütünsel ve tutarlı kılmayı ilke edinen; yurttaşlar olarak doğrudan demokratik kurumların içinde yer alarak veya

bunları oluşturarak, bu perspektiften kaynaklanan bir muhalefet ve nihayetinde özgürlükçü ve ekolojik bir toplum kurmayı hedefleyen insanların bir araya geldikleri radikal bir gruptur."

Solfasol: Bugün bireyler, başkalarının temsil edildikleri klasik siyasi örgütlenmeler dışında, kendilerini "doğrudan" ifade edebilecekleri, siyasetin "öznesi" olabilecekleri bir toplumsal/siyasi arayışta diyebilir miyiz? Bookchin ve fikirleri, bu konuda ne öneriyor?

Toplumsal Ekoloji: Komünalizm, politikanın -doğrudan demokrasi olarak- gerçek anlamına geri dönüşünü önerir. Toplumsal ekoloji ve komünalizm düşüncesini özde doğrudan demokrasi teorisi ve pratiği olarak değerlendirmek mümkün. Komünalizm projesi, bir bütün olarak toplumun ve toplulukların sıradan yurttaşlar tarafından yönetilmesini olanaklı kılacak, doğrudan demokrasi kurumlarının oluşturulması ve bunların yaygınlaştırılması projesidir.

Toplumsal ekolojik bakış açısında, "devlet yönetimi" ile "politika" birbirinden keskin ayrılır. Bu bağlamda merkezileşmiş iktidar odağı olarak devlet, sadece toplumsal idare sistemi değil, aynı zamanda profesyonel bir zor kullanma sistemidir. Doğası gereği, yapısız ve profesyonel olarak sıradan insanların üzerinde ve dışında oluşur; halktan ayrılır. "Politika" ise -antik Yunan'daki anlamına sadık kalarak- insanların birey/yurttaş olarak yüz yüze oluşturdukları kurumlar yoluyla -özellikle halk meclisleri aracılığıyla- doğrudan kendi hayatları ve toplumsal meseleler üzerinde söz sahibi oldukları, yaşamlarını kontrol edebilmeleri ve kendi kendilerini yönetmelerine olanak veren bir eylem biçimi, yaşam alanı ve tarzı olarak kabul edilir. Komünalizmin amacı, yok olmuş olan bu kamusal alanı yeniden canlandırıp, yeni bir politik alana dönüştürmek ve aktif yurttaşların ortaya çıkmasını sağlamaktır.

Komünalizm, günümüzde devletçe istila edildikleri gerçeğini es geçmeden, belediyelerin "potansiyel" olarak özgürlükçü kurumlar olduğunu kabul eder. Yerel yönetimlerin potansiyel gücü, yerinden yönetimin devrimci karakterini oluşturan doğrudan demokrasinin kurumlaşması için gerekli koşulları yaratabilmesine olanak sağlamasıdır. Dolayısıyla komünalizm, yerinden yönetimi demokratikleşmeden bağımsız ele almaz. Ancak demokratikleşmeyle belediyeler, yurttaşların yüz yüze, doğrudan etkileşerek sorunlarını tartışıp, kararlar alabilecekleri yani "politika" üretebilecekleri, mahalle ya da kent meclislerini oluşturduğu politik alanlara dönüşebilir. Böylece insanların yaşam alanlarındaki ve ulusal düzeydeki her türlü sorun ile yakından ilgilenmelerinin ve aktif olarak yaşamlarına müdahale edebilmelerinin somut ve psişik altyapısını oluşturacak mekânları, bugünden "kurma" olanağı sağlanabilecektir. Bu şekilde aktif yurttaşlar tarafından oluşturulan yeni politik alanlar, politik havayı değiştirecektir. Aynı etki, özgürlükçü yerel yönetimlerin bölge ve ulus çapında oluşturacakları konfedere yapılarla, ulusal düzeye yayılabilir. Toplumsal ekoloji düşüncesine göre, özgürlükçü ve demokratik

konfedere yerel yönetimler, toplumun dışında ve ötesinde ortaya çıkan baskıcı ve yabancılaştırıcı ulus-devlete ya da diğer iktidar odaklarına karşı, onları bertaraf edebilecek bir "güç", "ayrı bir iktidar" oluşturabileceklerdir.

Ayrıca, konfederasyon olmaksızın, sadece bir belediyenin ya da kentin yerinden yönetimi, kolayca dar görüşlü, içe kapanık ve hatta milliyetçi düşüncelere zemin hazırlayabilir. O yüzden komünalizme göre, belediyelerin birleşerek konfederasyon oluşturmaları, belediyenin sınırlarını aşan sorunlarla uğraşırken işleri kolaylaştıracak; hem sosyo-ekonomik yaşamın daha çeşitli olanaklara sahip olmasının yolunu açacak; hem de dar görüşlü, içe kapanan toplulukların oluşmasına engel olacaktır.

O yüzden komünalizm, her belediyenin kentlerin farklılıklarına uyum sağlayan, geri çağrılabilir ve rotasyona tabi vekillerin oluşturduğu konfederal bir özgürlükçü belediyecilik politikasında etliğini cisimleştirir. Bütün kararların, konfedere kentlerin halk meclislerinin çoğunluğu tarafından onaylanması gerekir. Burada hiçbir şekilde atlanmaması gereken; "politikanın" halk meclislerinde yerleşik yurttaşlar tarafından oluşturulacağı ve bu politik kararların seçilmiş vekiller tarafından sadece "icra edileceğidir". Seçilmiş vekillerin hiçbir şekilde ve koşulda kendi başlarına "politika oluşturma" yetkilerinin olmadığı unutulmalıdır. Vekillere bir kez politika oluşturma hakkı verildiğinde, aslında yurttaş kendi kendini yönetme hakkını devretmiş olur; böylece toplumun dışında ve ötesinde iktidarın merkezileşmesinin yolu açılır. O yüzden, politika oluşturulması ile alınan kararların icra ve koordine edilmesi arasındaki hayati farkı kesinlikle karıştırmamak gereklidir.

Toplumsal ekolojinin belki de en önemli gücü, "bütünlükçü" bir toplum önermesi ve hedefidir. Komünalizm, iktidarın yerinden yönetim ile yurttaşlara yayılmasını, karşılıklı yardımlaşma, indirgenemez asgari, doğrudan eylem, doğrudan demokrasi, eşitsizlerin eşitliği ilkeleri ile, yaşam araçlarının herkesin elinde ve hizmetinde olduğu hiyerarşik olmayan bir tarzda komünal paylaşılan bir toplumun bütünlüğüne yayar. O yüzden bir kentin sadece yerinden yönetimi ile her türlü sorunun çözüleceğini ummak safdillik olacaktır.

S: Son yıllarda tüm dünyada yaygınlaştığı gibi, Türkiye'de de Gezi İsyanı ile geniş kitlelerin siyaseti sokağa taşıdığı deneyimledik. Gezi İsyanı'nda heyecan veren, farklı siyasi taleplerin, mücadele hatlarının savunucusu birey ve örgütlerin yan yana geliyordu. Farklı baskılara karşı sergilenen bu topyekün direnişte Bookchin (ya da komünalizmden) neler öğreneceğiz?

T.E: Bookchin'e göre, giderek daha görünür ve yakıcı olan ekolojik sorunlara neden olan doğaya hükmetme düşüncesinin kaynağı, insanın insan üzerinde kurduğu tahakküm ilişkileridir. Kapitalist ilişkilerin büyüyerek bağrından çıktığı memba da, insanların birbirleriyle ve doğanın geri kalanıyla kurdukları her türlü tahakküm ilişkisi ve hiyerarşik yapılarıdır. Bu çözümlenme, kapitalist ilişkilerin doğurduğu sınıfsal çelişkileri dışlamaz;





ancak sadece onunla da sınırlı kalmaz. Toplumsal ekoloji/ komünalizm, her türlü hiyerarşik yapıya ve tahakküme karşıdır. Kısacası şu anda içinde yaşadığımız sorunun kökeninde yatan tüm hiyerarşileri ve tahakküm ilişkilerini besleyip doğuran toplumsal ilişkilerimize vurgu yapar. Çözüm yeri olarak da hiyerarşik olmayan, ekolojik, özgürlükçü ve demokratik ilkelerle oluşturulacak sosyo-politik kurumların oluşturulmasını ve geliştirilmesini önerir.

Bu bağlamda Gezi'yi değerlendirdiğimizde bildik siyaset anlayışının dışında ve ötesinde, alternatif bir politikanın ve politik alanın bu topraklarda gelişebileceğini deneyimledik. İnsanların aktif yurttaş olarak kendi hayatlarına doğrudan müdahil olma taleplerine tanıklık ettik. Gerek Gezi'de, gerek diğer parklarda yapılan forumlarda halk, tüm farklılıklarıyla bir arada yaşayabileceğini kanıtladı. Zira birlikte yaşam ancak, bir konu üzerinde fikir alış-verişinin zeminini geliştirmekle; yani diyalogla başarılabilir ve özünde birbirini dinleme, konuşma ve ikna etme sürecini gerektirir. O yüzden park forumları (gerçekleşmese de) yerleşik siyaset anlayışına alternatif bir siyasetin öğrenildiği agoralara dönüşme potansiyelini taşıyordu. Benzer bir şekilde Anti-Kapitalist Müslümanların öncülüğünde gerçekleştirilen, Yeryüzü Sofraları da yukarıda bahsettiğimiz neo-liberal, otoriter anlayışa alternatif bir toplumsal-siyasal-kültürel etkileşim alanı işlevi gördü. Nihayetinde insanların farklılıklarıyla birlikte yaşayabildiği ve doğrudan politika oluşturabileceği, bu tür zeminlerin inşa edilmesi çok önemli. O yüzden Gezi'nin başarı ve başarısızlıklarıyla masaya yatırılıp değerlendirilmesinin önemli olduğunu düşünüyoruz.

S: Aslında Bookchin'i bu topraklarda batıdan önce, Kürt coğrafyasında sahiplenenler oldu. Mesela Rojava'da

Bookchin'den esintiler var mı sizce de?

TE: Ortadoğu'da Kürt sorunu 150 yılı aşkın bir tarihe sahip; bu sürede birçok ayaklanma oldu. 1984'te Stalinci bir milliyetçiliği benimsemiş gençler tarafından başlatılan son ayaklanma ise, bugün öncekilerden çok farklı bir boyuta ulaşmış durumda. 1990'larda milliyetçi bir Kürt devleti yaratma politikasının başarılı olmayacağını anlayan Kürt Özgürlük Hareketi, önce bağımsız kadın partisi oluşturdu, ardından ayrılıkçı politikadan vazgeçti. Ancak asıl büyük açılımlar, 2000'li yıllarda merkezi örgütlenme yerine, farklı alan ve coğrafi bölgelerde etkinlik gösteren örgütlerin kongre şeklinde örgütlenerek merkezi kararları almasıyla başladı. Bu konfederal örgütlenme, 2005 yılında, ulus-devlet hedefi yerine, demokratik konfederalizm denilen demokratik yerel yönetimlerin konfederasyonundan oluşacak bir yönetim sisteminin hedef olarak benimsenmesiyle radikal bir politika değişikliğine imzasını attı.

Yeni politik program için, Suriye, somut uygulama alanı oldu. Yaşadıkları köy, kasaba ve kentleri savunmak durumunda kalan Kürtler, Hıristiyanlar ve diğer azınlıklar bir yandan savunmaya yönelik birlikler oluştururken; bir yandan da bu yerleşimlerde yaşamı yeniden örgütlemek için komünler ve kent meclisleri oluşturdu. Baas rejimi meşruiyetini yitirmişti ve zaten halkın ihtiyaçlarını karşılamıyordu. Okullar ana dilde eğitim verecek şekilde yeniden örgütlendi. Elektrik, su, temel gıda gibi ihtiyaçlar, yeni koşullar altında karşılanacak şekilde ağırlıklı komünler tarafından örgütlendi. Böylece merkezi bir yönetim olmasa da, halkın kendi ihtiyaçlarını karşılayacak örgütlenmeleri gerçekleştirebileceği gösterilmiş oldu.

Belki daha önemlisi tüm bu örgütlenmelerin etnik ya da dinsel ayrımlar aşarak, herkesin katıldığı yerel yönetimler

aracılığıyla yapılmış olmasıydı. Üstelik kadınların her düzeyde en az %40 katılımı hedeflendi. Ortaya çıkan üç kanton gerçek anlamda bir toplumsal devrimdir ve IŞİD saldırılarına karşı savunmanın başarılı bir şekilde yaşama geçirilmesiyle, yeni kantonların da ortaya çıkması beklenmelidir.

Ancak her devrimin bir yanda bir çığır açarken, öte yanda ortaya çıktığı koşullardan kaynaklanan sınırlılıkları da olur. Bu sınırlamalar, ilerideki olası senaryolar hakkında da fikir verecektir. İlk elde, Kürt Özgürlük Hareketi'nin yukarıdan aşağıya örgütlenme geleneğini bu kadar kısa bir sürede aşamayacağını saptamak gerekiyor. Dolayısıyla Rojava Devrimi'ni aşağıdan yukarıya gerçekleştirmiş bir devrim olarak görmemek; ancak iradi olarak o yönde evrilmeye çalışıldığını da teslim etmek gerekiyor. Nitekim komünler kendilerini ilgilendiren kararları kendileri alırken; kent düzeyinde ya da daha geniş düzeyde herkesi ilgilendiren kararlar, temsilciler tarafından alınmaktadır. Bu katılımcı demokrasinin geliştirilmesi için önemli bir adım olabilir. Ama bu sürecin sonunda bir doğrudan demokrasinin ortaya çıkıp çıkmayacağını henüz bilmiyoruz.

Politik sistemin doğrudan demokrasiye evrilip evrilmemesi önemli olacak; çünkü zaman içinde gücü elinde tutanların bunu kendi iktidarlarını kurmak için kullanmalarını engelleyebilecek tek mekanizma bu. Ancak doğrudan demokrasiye evrilmeyecek dahi olsa günümüzde, Ortadoğu'nun demokratikleşme vaat eden en güçlü devrimci hareketlerinden Rojava Devrimi'yle dayanışma içinde olmak gerekiyor.

Söyleşiye katılanlar ve Fotoğraflar: Abdullah Anar, Şadi İrem, Reha Alpay, Deniz Gümüşel, Elif Koca, Erhan Muratoğlu, Orhan Azapçı, Tanju Gündüzalp, Aydın Bodur/ Solfasol



Jamal iki çocuğu ve karısı ile Önder Mahallesi'ne sığınmıştı.



Jamal'ın 200 TL kira ödediği evin mutfağı.

Ankara'nın Orta Yeri Suriye: "Küçük Halep"ten İnsan Manzaraları!

Söyleşi: Mehmet Onur Yılmaz, Emrah Kırımsoy

Fotoğraflar: Can Mengilibörü(1,2,4,5), Elif Koca(3,6,7) - **Deşifre:** Tuğba Dirican

Siteler Önder Mahallesi yaklaşık 10 yıldır Ankara'ya Afrika'dan ve doğu ülkelerinden gelen göçmenlerin, son üç yıldır da Suriye'deki savaştan kaçarak Türkiye'ye sığınanların mekanı. Mahalleyi boydan boya kesen Selçuk Caddesi'nden doğru yukarı çıktıkça önce dükkanların tabelalarındaki yazılar Arapça'ya dönüyor. Ardından kakulalı kahve ve şekerli bir hamur kokusu sarıyor etrafı. Halep'i bilenler için hiç de yabancı olmayan kokular bunlar. Civar mahallelerde buraya neden "Küçük Halep" dendiğini anlıyorsunuz.

Mahallenin durumunu, olan biteni anlamak ve sizlere aktarmak üzere bir süredir mahallede esnafılık yapan Osman Nazmi Özkan ile görüşmeye gittiğimizde bu sayfada yayımlanan söyleşiyi yaptık. Aradan geçen zamanda Ağustos başından itibaren, bayramdan hemen sonra mahallenin büyük bölümü Altındağ Belediyesi'nin polis destekli yasadışı müdahalesiyle yıkıldı. Aydın Bodur ve Erhan Muratoğlu'nun haberinde detaylarını okuyacağınız üzere mahalleli bir kez daha göçe zorlandı. Mahallenin halini en iyi Renia'nın sözleri aktarıyor. Renia Halepli. Burada bulunduğu son bir yıl içinde öğrendiği çat pat Türkçesi ile bize şunu söyledi: "Burada Suriyeli çok, Halep'e benzedi diye "Küçük Halep" diyorlar. Binalar yıkılınca şimdi böyle Halep'e tam benzedi."

Mehmet Onur Yılmaz: Ne zamandır buradasınız?

Osman Nazmi Özkan: Bir süredir burada biraderin dükkanına bakıyorum. Sanırım altı ay kadar oldu. Ama mahallenin son on yılını gözlemledim.

Onur.: Yaklaşık 3 yıldan fazla bir süredir burada çok hızlı bir değişiklik olduğunu biz de gözlemliyoruz. Özellikle Suriye'deki savaş başladığından bu yana. Son on yılda mahallede ne değişti?

Osman.: Türk vatandaşları mahalleyi yavaş yavaş boşalttı. Onların yerine de önce Afrikalı göçmenler savaşa beraber de Suriyeliler geldi. Son 2 yılda burada yaşayan Türk vatandaşlarının % 90'ı gitti.

Onur: Buranın eski sakinleri neden ve nereye gittiler?

Osman: Kimi ev alıp taşındı, kimi zaten kiracıydı, gitti. Bir de bu ekonomiye bağlı, burası ağırlıklı olarak Sitelerde çalışan insanların oturduğu bir mahalleydi. Sitelerdeki işler yavaşladığından dolayı işsiz kalıp giden de çok oldu. Bir kısmı da yukarı mahallede yeni yapılan binalara doğru çıktılar.

Onur: Kentsel dönüşüm uygulaması da var buralarda, değil mi?

Osman: Var. Bir kısmı zannederim kentsel dönüşümle birlikte yerlerini terk ettiler. Karapürçek'ten yer bulup oraya gittiler. Orada kiralar uygun fiyata olduğundan dolayı o tarafa doğru çıktılar.

Onur: Burada yaşayan Suriyelilerin sayısını biliyor musunuz?

Osman: 50 binin üzerinde dersem abartmış olmam. Çünkü buralar sadece gördüğümüz kısımdan ibaret değil. Mahallenin nüfusu 60 bin civarında.

Onur: Mahalledeki Suriyeliler etnik ve mezhebi olarak belirli bir kesimden mi?

Osman: O ayrımı bilemiyorum ama gelenlerin büyük çoğunluğunun Halep'ten olduğunu biliyorum. Bugüne kadar başka bir şehirden gelene rastlamadım. Irak'tan gelenler ise daha çok Telafer'den.

Onur: Yani insanlar da biraz da bilerek geliyorlar. Öyle mi?

Osman: Tabi tabi, ilk biri gelmiştir. Daha sonra akrabasını getirmiştir, daha sonra başka akrabasını... Göç hala devam ediyor. Hala gelenler var.

Onur: Konuştuğumuz Suriyelilerin hepsinin kimlik kartları var. Yani bir kayıt sıkıntısı görülüyor ama sen bir Türkmen gruptan da bahsettin. Onların farkı nedir?

Osman: Onlar Irak'tan, Telafer'den gelenler. Çok azınlıktalar. Suriyelilerin arasında % 5 ya da en fazla %10' luk bir seviyede diyebilirim. Burada Gürcistan'dan, Azarbecyan'dan gelenler de var. 3 sene öncesine kadar yoğunlukla Somalililerin yaşadığı bir yerdi. Somalililer hala duruyorlar ama şimdi tamamen değişmiş durumda. %90 Türkler, %10 Somalililerdi. Türkler gitti, şimdi ağırlık Suriyeli.

Onur: Peki Suriyeliler ne durumdalar? Bugün ziyaret ettiklerimiz çok kötü koşullarda yaşıyorlardı. Genel ekonomik durum nasıl? Belli bir orta kesim var mı yoksa herkes zaten çok kötü durumda mı?

Osman: Arada maddi durumları çok iyi olan insanlarda var. Ama benim gördüklerimin büyük çoğunluğu çok dar gelirli. Muhtaç aileler de diyebiliriz.

Onur: Mahallede kendince bir ekonomi döndüğü görülüyor. Mahalleli hayatlarını nasıl idame ettiriyor?

Osman: Çocuklu ailelerin büyük çoğunluğunun çocukları çalışıyor diyebilirim. Çoğu Sitelerde çalışıyor. Suriyelileri bizim Türk ailelerinden ayıran özelliklerden bir tanesi borçsuz olmaları. Bugün Suriyeli bir ailenin evine bin lira girdiğinde rahatça geçinebiliyor. Benim yanımda çalışan çocuk da Suriyeli.

Onur: Yardımlar geldiğini söylemiştin. Cemaatlerden ya da çeşitli vakıflardan ve belediyeden... Bunlarla ilgili gözlemlerin nasıl?

Osman: Görmedim ama belediyenin 3 ayda bir gıda yardımı yaptığı söyleniyor. Ayrıca ekmek kartı vermişler, günlük ekmek alabiliyorlar. Cemaatlerden gelen ufak



"Küçük Halep" de denen Önder Mahallesi'nde her köşebaşında Halep işi yufka ekmek satılıyor.

tefek yardımlar da var bildiğim kadarıyla.

Emrah Kırımsoy: Kamp deneyimi olanlar var mı?

Osman: Evet var. Kamptan çıkıp gelenler de var. Arapça bilmediğim için derinlemesine konuşamadım ama kamp geçmişleri olduğunu öğrenebildim sadece.

Emrah: Hangi kamplar?

Osman: Genelde Antep'ten gelenler var.

Emrah: Peki mahalledeki Türklerle Suriyeliler arasında gerginlik oluyor mu?

Osman: Tabi ki yaşıyor. Bulduğumuz bölgede olmasa da Ulubey dediğimiz bölge gergin. Orada çok yaşıyor. Burada çok fazla Türk olmadığından çok yaşanmıyor.

Emrah: Ne oluyor mesela?

Osman: Gençler arasında silahlı, sopalı çatışmalar diyebilirim.

Emrah: Çok sık yaşanan şeyler mi bunlar?

Osman: Ufak tefek olsa da sürtüşme çok sık yaşanan bir durum. Gençler arasında yaşıyor. Çete kavgası gibi..

Onur: Belediyenin destekleri olduğunu söyledin onun dışında merkezi hükümetin sağlık yardımı, hizmeti ya da sosyal hizmetlerden gelen oluyor mu?

Osman: Öyle bir şey yok. Devletin sağlıkla ilgili genel taraması yok. Kişiler kendi imkanlarıyla gidiyorlar. Büyük



Jamal'ın komşuları önce belediyeden geldiğimizi sanıp endişelendiler. Tercümanımız Renia durumu anlatınca rahat bir nefes aldılar.

çoğunluğu zaten yol iz bilmiyorlar. Bu Siterler bölgesinden başka semt bilmeyenlerin sayısı da çok fazla. Mesela Aktaş buraya 2 km uzaklıkta ya da Aydınlikevler de yakın ama bilmezler oraları. Buradan neredeyse hiç çıkmıyorlar.

Onur: Gelirken yol boyunca gördüğümüz kentsel dönüşüm kapsamında yapılacak yıkım için mavi çarpıyla işaretlenmiş yerler var. Mahallenin bir de kentsel dönüşüm gündemi var.

Osman: Bu bir aydır belediye anonslar yapıyor. "Bir ay içerisinde evlerinizi boşaltın suları keseceğiz" dediler.

Onur: Suriyeli ailelere mi anons yapıldı?

Osman: Tabi ki. Mahallege anons ediyor oturanların büyük bir çoğunluğu Suriyeli zaten. Ve Türkçe anons yapıyor. Mahalleyi boşaltmanın en kolay yollarından bir tanesi suyu ve elektriği kesmek. Altındağ Belediyesi yapıyor bunu.

Onur: Konuştuğumuz Suriyeli aileler kentsel dönüşümden habersizler. Oturdıkları evlerin sağlam olmadığını ve tamir edileceğini bu yüzden boşaltmalarının istendiğini düşünüyorlar.

Osman: Anonslar Türkçe yapıldığı için oluyor bu.

Onur: Yer gösteriyorlar mı peki?

Osman: Öyle bir durum yok. Büyük çoğunluğu zaten kiracı. Ev sahibi olan çok çok az bir kesim. Ev sahipleri de Belediyenin kendilerine kağıt imzalatıldığını söylüyor ama imzalatılan kağıdın içeriğini bilen yok.

Onur: Kiralar da pek ucuz değil aslında. Tek oda bir yere 250 lira falan ödüyorlar bildiğim kadarıyla.

Osman: Mülk sahibi orayı 250 liraya kiraya vermiştir. Kendisi başka mahallede, daha iyi bir evde, 300 liraya oturuyor. Böyle fırsatçılıklar oluyor.

Onur: Yani bu mahallede 1-2 ay içerisinde kapsamlı bir yıkım olması bekleniyor. Peki burada ne yapılacağına dair yeni bir projeye ilgili bir bilginiz var mı?

Osman: Yok bilmiyoruz. Kimse bilmiyor.

Emrah: Sizin dükkan da yıkılacak mı?

Osman: Burası da kentsel dönüşüme dahil ama çok fazla bir alanı yıkmayacaklar.

Emrah: Çocuklar ve gençler ne yapıyorlar?

Osman: Büyük kısmı çalışıyor. Onun dışında bizim seksenli yıllarda yaptığımız gibi, 5-10 kişi bir araya gelip oturup sohbet ediyorlar, bizim 30-40 yıl önceki halimiz. Alışverişlerden anlıyorum daha çok. Bizler o zamanlar kırılmasın diye çelik ya da melamin tabak kullanıyorduk. Şimdi de Suriye'den gelenler kullanıyor.

Emrah: Kızlar genelde evde mi duruyorlar? Muhafazakar bir çevreleri mi var?

Osman: Muhafazakar bir yapıları var.

Onur: Biz konuşurken gelen 20-30 müşteriden en fazla 3 tanesi Türktü. Bu da aslında nüfus oranını veriyor biraz.

Osman: Bizim dükkana gelip içerde Suriyelileri görünce "burası Suriyelilerin diyerek geri çıkan ve tepki gösteren Türkler oluyor. Belki haklı tarafları da vardır. Buralarda kendisine ikinci üçüncü eş olarak Suriyeli kadınları alan evlenen adamlar var. Bundan dolayı Türkler arasında çok tepki var Suriyelilere. Bu buranın en büyük sosyal sorunu ve bence böyle giderse çok daha büyük bir sorun haline gelecek.

Emrah: Neden çok daha büyük bir sorun olacağı konusunda biraz daha açar mısınız?

Osman: Suriyeliler bunu kabul ediyor ama Türk ailesi çok eşliliği kabul edecek mi? Türk kadını bunu kabul etmez ve aile içi şiddet ve cinayeti de beraberinde getirecektir. Türk kadınlarının Suriyeli kadınlara olan tepkisini gözlemleyebiliriz burada.



Dört yaşındaki çocuğun yattığı zemin yerden gelen rutubetle ıslanmıştı.



Mahallege girdiğinizde tabelalardaki alfabenin değişimi farklı bir yere geldiğini haber veriyor.



Mahallege hizmet veren esnafın yarısından fazlası Suriyeli.



Sida (13 Yaşında): “Türkiyeli Arkadaşlarım Suriyelileri Sevmiyor”

Söyleşi: Emrah Kırımsoy, Mehmet Onur Yılmaz - **Fotoğraflar:** Elif Koca - **Deşifre:** Tuğba Dirican

Sida 13 yaşında. 10 ay önce Halep'ten Suriye ordusuna bombalanan evlerinden son anda kurtulmuşlar. Gözlerinin önünde onlarca arkadaşının gittiği okul bombalanmış. Hepsinin “melek olduğunu” söylüyor soranlara. Kız kardeşi, annesi ve babası ile önce Urfa'ya oradan da Ankara'ya gelmişler. Sida ailenin tek Türkçe konuşabileni. Ailesinin tercümanlığını yapacak kadar Türkçe konuşabiliyor. Türkçeyi televizyondan ve bir süre gittiği Keçiören İmamhatip Ortaokulunda mecbur kalınca öğrenmiş. Sida'nın babası hasta ve kanser tedavisi görüyor. Hastaneye gidişlerinde de Sida babasının en büyük yardımcısı.

Altındağ Belediyesinin 2 Ağustos'ta polis desteği ile yaptığı yıkımın ardından, zar zor kurdukları düzenleri altüst oldu. Tekrar göçmek zorunda kaldılar. Şimdi nerede olduklarını bilmiyorlar!

Emrah Kırımsoy: Sida, önceden gittiğin okulu bıraktığını duyduk. Neden bıraktın okula gitmeyi?

Sida: Birkaç ay oldu, burada yukardaki Suriyelilerin okulda, ben burada okuyorum. Önce Keçiören'de okuyordum. Benim sınıf öğretmenimle, bir şey, bir sıkıntı oldu ve onu bıraktım. Çünkü ben sıkıntı hiç sevmiyorum.

Emrah: Nasıl bir sıkıntıydı?

Sida: Benim Türkiyeli arkadaşlarım Suriyelileri sevmiyorlardı. Çok ağladığım ve üzüldüğüm için babama söyledim ve okulu bıraktım.

Emrah: Buradaki okulundakilerin Suriyelileri sevmeyişini söyledin. Bunu nasıl anladın, nasıl farkettin?

Sida: Bana “burası bizim vatan, siz burada her şeyi alıyorsunuz” dediler. Bana Türkiye'den gitmemi söylediler. Ben istiyorum gitmeyi ama savaş çok Halep'te. Ben çok üzüldüm.

Mehmet Onur Yılmaz: Türkçeyi nasıl öğrendin?



Sida(13) ve kızkardeşi Rana(11,5)

“Bana “burası bizim vatan, siz burada her şeyi alıyorsunuz” dediler. Bana Türkiye'den gitmemi söylediler. Ben de istiyorum gitmeyi ama savaş çok Halep'te. Ben çok üzüldüm.”

Sida: Ben önce Keçiören'de okula gittim. Okuma ve yazma öğrendim. Ben burada 5- 6 ay Türkçe öğrendim. Keçiören İmam-hatip okuluna gittim. Orada benim öğretmenim Arapça bilmiyordu ve bana işaretlerle gösteriyordu. O zaman ben Türkçe öğrendim. Şimdi kardeşime de öğretiyorum.

Onur: Şimdi gittiğin okul nasıl?

Sida: Buradaki okul çok iyi. Öğretmenler Suriyeli ve hepsi bizi seviyorlar.

Emrah: Gittiğin okulda hangi dersler var?

Sida: Fen, matematik, Arapça, Türkçe, İngilizce, resim, müzik, beden... her şey var?

Onur: Bu Türkiye devletinin okulu mu, yoksa Suriyelilerin okulu mu?

Sida: Suriyelilerin okulu ama devlet izin verdi. Okulun adı Fatih Sultan Okulu. Sabah Türk öğrenciler, akşam Suriyeliler. Sınıfta 37 kişiyiz. Sadece kızların ve sadece erkeklerin gittiği sınıflar var.

Emrah: Ne kadar zamandır buradasınız?

Sida: 9 aydır buradayız.



Sida'nın okul arkadaşları bu medresede hayatını kaybetmiş. Sida'nın tabiriyle “hepsi melek oldular”



Söyleşide konu Halep'e gelince Sida'nın babası cep telefonundan evlerinin son fotoğrafını gösteriyor.

Hukuksuzluğun ve Vicdansızlığın Belediye Hali: Altındağ Belediyesi

Aydın Bodur, Erhan Muratoğlu, Mehmet Onur Yılmaz - Fotoğraflar: Erhan Muratoğlu

Binlerce Suriyeli Göçmen Bir Günde Susuz, Elektriksiz ve Evsiz Bırakıldı!

Önder Mahallesi, yaklaşık 55 bin Suriyeli sığınmacının Ankara'da yoğunlukla yaşadığı bir bölge. Kentsel dönüşüm bölgesi de olan mahallede, birçok ev hak sahipleri tarafından boşaltılmış durumda. Yıkılması beklenen evlerin cephelerinde kocaman X işaretleri var. Boşaltılan evler, bir yandan da Suriyeli sığınmacılara kiralanmış. Uzun süredir mahalledeki evlerin yıkılması tartışılıyor. Belediye sürekli olarak yıkım tebligatları gönderiyordu. Mahallede dolaşan belediye araçları Türkçe anonslarla Suriyeli göçmenlerden evleri boşaltmalarını istiyor. Duruma ilişkin açılmış davalar, Suriyeli göçmenlerin mağdur edilmemesine ilişkin başta Mazlum-Der olmak üzere girişimler de eş zamanlı olarak sürüyordu. Çünkü Suriyelilerin gidebilecekleri başka bir yer yok.

Kadın, Çocuk, Yaşlı, Hasta Demeden Göçmenler Sokağa Atıldı!

Ramazanı ve Şeker Bayramını Belediyenin evlerini başlarına yıkıma geleceğini düşünerek diken üstünde geçiren mahalleli 1 Ağustos sabahı karşılarında 3 TOMA, yüzlerce polisle birlikte gelen belediye görevlilerini görünce diken üstünde bekleyiş bir drama dönüştü. Aynı gün sabah erkenden gelen ekipler tüm mahallenin

sularını ve elektriklerini kesti. Yazın ortasında önce susuz ve elektriksiz kalan ardından evlerinden zorla çıkarılarak sokağa atılan binlerce Suriyeli bir yandan zar zor bir araya getirdikleri eşyalarını kurtarma derdine düşerken bir yandan da kalacak yeni bir yer arama telaşını yaşadılar. Elleriyle çöp poşetleriyle evlere giren belediye görevlileri eşyaları kapı önüne bırakıp evlerde oturanları da zorla kapı önüne koydular. Hamile kadınlar, kundakta bebekler, hasta ve yaşlı Suriyeliler rant uğruna sokağa atıldılar. Zaten savaştan kaçmış ve silahtan, üniformalı her şeyden ziyadesiyle korkan Suriyeliler karşılarında gördükleri TOMA ve polislerden korkup, yıkıma karşı çıkamadılar. Yıkıma karşı durmaya çalışan esnaf ve mahalledeki gençler oldu. Polisin onları uzaklaştırması ise hiç zor olmadı!

Oysa mahallede yaşayan Suriyelilerin büyük çoğunluğu oturdukları evleri ev sahiplerinden kiralamıştı. Ödedikleri azımsanamayacak kira bedellerinin yanı sıra her ay su ve elektrik parası ödüyor kaçıp geldikleri Ankara'da yaşama tutunmaya çalışıyorlardı. Yasal olarak buldukları bir ülkede, yasal olarak kiradıkları ve suyunu, elektriğini ödedikleri evlerinden polis zoruyla kovuldu Suriyeliler. Onlara sahip çıkacak bir hukuk bulamadılar. Mahallede insanüstü bir çaba ile kurulan yeni yaşamın detaylarını diğer haberlerimizde okuyabilirsiniz. 1 Ağustos'ta başlayan müdahale ile tüm bu çaba bir iki gün içerisinde enkaza dönüştü.

Yıkım, Hem İnsanlık Dışı Hem de Yasadışı!

Açıkça insanlık dışı olan bu müdahalenin aynı zamanda da tamamen hukuksuz olduğu aynı gün anlaşıldı. Uzun süredir gündemde olan yıkım ihtimaline karşı Mazlum-Der'in Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na yaptığı başvuru yıkımdan on gün önce, 20 Temmuz'da cevaplanmıştı. Bakanlığın cevabında yıkıma konu olan Önder Mahallesi de dahil bu bölgedeki kentsel dönüşüm kararının Danıştay tarafından iptal edildiği, ilgili Belediye olan Altındağ Belediyesine bildiriliyordu. Yazıdan haberdar olan ama müteahhitlerin baskısı ile bu yazı kendisine resmi yollarla tebliğ edilmeden yıkıma girişen Altındağ Belediyesi hukukun arkasından dolanarak binlerce insanı evsiz bırakmayı tercih etti.

Şimdi binlerce Suriyeli Ankara'nın değişik yerlerinde ev bulma telaşında. Binlercesi ise kendilerine yaşam hakkı tanınmayacağına inandıkları Türkiye'den kaçmak için Ege Denizine doğru yola çıktı. Bilin ki hergün televizyon ekranlarında gördüğünüz ve “kaçak göçmen dramı” olarak sunulan hikaye bazıları için Ankara'nın Altındağ ilçesinin Önder Mahallesi'nden geçmektedir. Kendilerine hiçbir yerde yaşam hakkı tanınmayan Suriyeli göçmenler hayatta kalmak ve minimum insani koşullarda bir yaşam için mücadeleye devam ediyor!



Mahallede 3 TOMA ve bir sürü polis var... Polis itiraz edenleri, yıkım bölgesinden sürükleyerek çıkartıyor. Belediye mahallenin suyunu zaten kesmişti, şimdi de elektrik telleri kopartılıyor. Mahalleli artık hem susuz ve hem de elektriksiz...

Polis itiraz edenleri uzaklaştırıyor, durarak fotoğraf çekmeye çalışanlara da zorluk çıkartıyor. Bina, altında 3 dükkan ve üstte suriyeli kiracılarının eşyaları ile birlikte yıkıyor.

Suriyeliler seslerini çıkartmaktan korkuyorlar... Suriyelilerin yerine esnaftan bir kaç kişi, gençleri tepki gösteriyor. Onları da polis kolaylıkla uzaklaştırıyor...

Suriyelilerin gözünde korku var... Önceden tanıştığımız Suriyeli sığınmacı kadın, sesini yükseltmekten korkarak, "ne farkları var İŞİD'ten diyor..."

29.07.2015 Önder Mahallesi

Bugün İlk Leylekler Gitti

Birden bir rüzgâr esti
yoğun bir kanat hışırtısı
Baktım gökyüzüne
bir sürü göçmen kuş
Gözyaşı gibiydiler

Dedim nereden gelir
nereye gidersiniz
Dediler
bu sefer Suriye'den çıktık abi
nereye gideceğimiz belirsizdir

Ersin Salman
(9 Ağustos 2015, Büyükkada)





Falih Rifkı Atay'ın Kaleminden Cumhuriyetin İlk Yıllarında Ankara (3)

Önder Şenyapılı

(1. ve 2. Bölümleri, Solfasol, Mayıs ve Haziran 2015 sayılarında)

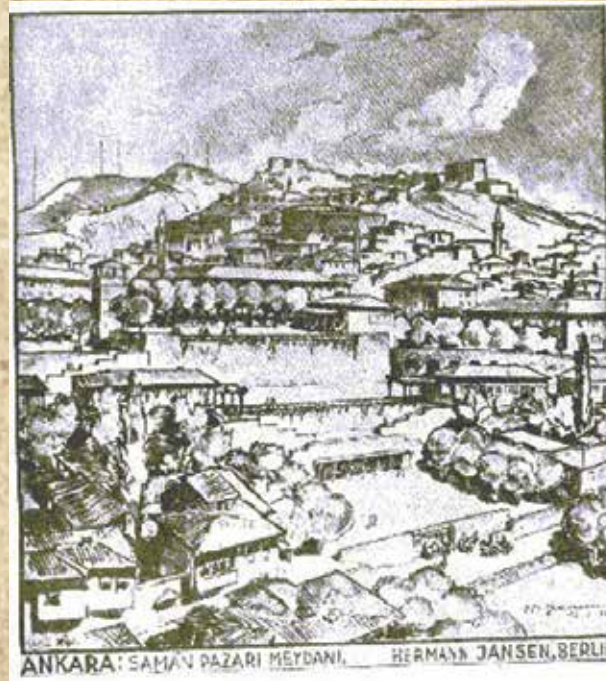
Atay, "Ankara'da hayat, bir taslak olmaktan kurtulmuyordu. Şehri yapmak lâzımdı" dedikten sonra, Ankara'nın, "Atatürk'ün büyük işleri ve eserleri arasında" olduğunu belirtir ve kentin kuruluşu ile ilgili tanıklıklarından kimilerini "Cumhuriyet tarihine hatıra olarak bırakmak" üzere öyküler.

"İlk akla gelen, Avrupa'dan bir Frenk şehirci çağırarak plân yaptırmak ve hükümetle dışarıdan gelen memurları yerleştirmekti. Gerçi bir aralık bir Alman geldi. Yenişehir'in çekirdeğini kurdu. Fakat bu da ancak çok parası olanların alabileceklere bir pahalı evler mahallesi idi. Saracoğlu apartmanları yapıncaya kadar, az ve orta maaşlı memurlar, eski evlerde tahtakurulu birer odaya sığınmışlardır. Bir matematik hocasının böyle bir odada iki çocuğu, karısı ve kaynanası ile oturduğunu biliyorum. Hâlbuki yeni Ankara köşkler ve apartmanlarla hemen hemen donanmıştı. Ankara Belediyesinin emrine verilmek üzere, Yenişehir tarafında, geniş topraklar aldığımız vakit kanuna bir tek madde koymağı hatıra getirmemiştik: 'Bu arsalar, bina yaptıracak olanlara, yaptıracakları binaya lâzım olduğu kadar ve alındığı yıl kullanılmak şartı ile satılacaktır.'"

Çünkü, hemen toprak spekülasyonu başlamıştır. Herkes 'yatırım' amaçlı toprak, -- arsa satın alımına koyulmuştur. Atay, bir kentin kuruluşunda, sağlıklı biçimde oluşturulmasında başta gelen engelin arsa spekülasyonu olduğunu düşünememenin deneyimsizliği sonucu olduğunu vurgular ve 1924 yılında nelerin ne denli bilinmediği anlaşılmadıkça Cumhuriyetin başardıkları hakkında sağlıklı bir görüş edinilemeyeceğini belirtir.

Sonuçta Ankara Nazım Planının uluslararası bir yarışmayla elde edilmesi kararı verilir.

Ankara Belediyesi 1928 yılında, Berlin Kent Planlama Yarışması'nı kazanmış Prof. Dr. Herman Jansen, bir öteki Alman kent plâncısı Prof. Joseph Brix ve Fransız Hükümetinin baş mimarı Prof. Leon Jausseley arasında Ankara Nazım İmar Planı için sınırlı bir yarışma açar. Kentin 50 yıl sonraki nüfusunun 300.000 olacağı varsayılır ve yarışmacılardan bu varsayımına uygun bir plan hazırlamaları istenir. Yarışma sonucunda Jansen Planının uygulanmasına karar verilir. Plan 28 Temmuz 1932 günü onaylanarak yürürlüğe girer.



Herman Jansen ve Jansen'in 2 Ankara eskizi: (en üstte) Cumhuriyet Bahçesinden Kaleye bakış; (üstte) Samanpazarı Meydanı

Falih Rifkı Atay, Jansen'in planını yaparken/hazırlarken gözettiği ilkeleri ve planı hakkındaki açıklamalarını ayrıntılı olarak anlatır.

"Profesör Yansen Atatürk'le ilk buluştuğu zaman masasının üstüne belediye mühendislerinin bir proje taslağını koydu. Bu taslak Ankara Palas oteli ile Belvü oteli ve Ziraat Bankası arkasındaki üçgeni ana caddeye bağlayan yolları gösteriyordu:

-Bu yolların vazifesi nedir, dedi, bu binaları caddeye çıkarmak, değil mi?

Hepsini silerek kendisi bir tek yol çizdi:

- Bu tek yol aynı vazifeyi yapar. Eski yollardan artan arsa

parçalarını etrafındaki bina ve bahçelere katacaksınız. Bugünkü arsa fiyatı ile bu satacak olduklarınız ve bugünkü yol maliyeti ile yapmaktan vazgeçecek olduklarınız yüz yirmi bin liradan fazla tutar. Hâlbuki siz şehir plânının bütün teferruatı ile hazırlanması için 120 bin lira harcayacaksınız. Sadece şu küçük mahalle parçasındaki tasarrufunuzla bu parayı kazanmış oluyorsunuz. (...)

Yepyeni bir şehir kuracaksınız. Size şehircilik sanatının son sözlerini getiriyorum. Dünyaya bir örnek vereceksiniz. Biliyorsunuz, Avrupa şehirleri motörden önce yapılmıştır. Motör eski anlayışları ve nizamları altüst etti. Eskiden otelleri, anıtyapıları ve devlet dairelerini büyük caddeler üstüne dizmek âdetti. Hâlbuki, biliyorsunuz, Paris'teki Champs Elysés Caddesindeki ağaçlar benzin zehrini dayanmadığı için sökülmiş ve yerlerine daha tahammüllü yeni ağaçlar dikilmiştir. (İki cins ağacın ismini şimdi hatırlamıyorum.) Dünyanın en dar yolu hangisidir?

Bir metre yirmi santim genişliğindeki demir yolu. Hâlbuki trenler bu yoldan yüz elli kilometre hızla gider. Çünkü insanlar gürültülü ve dumanlı lokomotiflere hususî bir yol vermek, kendileri ya üstünden ya altından köprü ile geçerek onu rahatsız etmemek lâzım olduğunu görmüşlerdir. Paris de Champs Elysée dünya büyük şehirlerinin en geniş caddelerinden biridir. Bu caddede otomobillerin nasıl tıkanırdığını, bu tıkanışlarda süratlerin nasıl yedi kilometreye kadar düştüğünü biliyoruz. Yeni şehirler şimdi motör için aynı şeyi yapmaktadırlar. (Plân taslağındaki Atatürk Bulvarını göstererek) Bu yola bakınız. Onu otomobillere ayırdım. Yan yollar bu caddeyi ancak yarım kilometrede bir kesecekler ve karşılıklı kesmiyecekler, her yan yolun köşesi, caddeye inen arabaları gösterecek gibi açık bırakılacak. Evler, daireler ve apartmanlar geriye doğru yapılacak ve hiçbirinin caddeye kapısı olmayacak. Bu cadde üzerine yaya kaldırım yapılmıyacak. Yan yolların her biri caddeyi bir bloka bağlayacaktır. Siz istasyondan arabınıza binerek yüz kilometre hızla gideceğiniz yere doğrulacaksınız. Nasıl bir tren istasyona yaklaştığı zaman yavaşlarsa, arabanız gitmek istediğiniz bloka sapmak için süratini kesecek, sizi kapınıza bırakacak ve arka yolların hepsi blokların sonunda kapalı

olduğundan, tekrar geri dönerek caddeye çıkacaktır. Tıpkı otomobil yolunuz gibi, blokların arkasında yayalar için bir de yeşil yolunuz olacaktır.

"Bu yolu ucuz ve geliş güzel yapacaksınız. Ağaçlayacaksınız. Nasıl yayalar otomobil yolunu yarım kilometrede bir kesiyorsa, otomobiller de yeşil yolu yarım kilometrede bir kesecekler. Çocuk arabası önünüzde, yalnız beş yüz metrede bir etrafınıza bakarak, yolun sonuna kadar rahatça gideceksiniz. Bu bloklar içindeki evlerinizde, otellerinizde hiçbir klâkson sesi duymadan rahat uyuyacak, dairelerinizde rahat çalışacaksınız. Sokakta benzin zehri teneffüs etmiyeceksiniz."



Dönemin Ankara Valisi ve Belediye Başkanı Nevzat Tandoğan

Ne var, başta dönemin Ankara Valisi ve Belediye Başkanı Nevzat Tandoğan bir 'yabancı'nın önerdiğini gerçekleştirmek, uygulamak istemez. Açıkça muhalefet de edemez ama, "âdet olduğu üzere", uygulamayı sürekli baltalar.

Jansen'in "Tuhaf zat bu valiniz, evinde iki ampulü yanmasa bir elektrikçi çağırır. Tesisata el sürmez. Çünkü elektrikte ölüm vardır. Ölüm olmadığı için benim plânıma durmadan karışıyor. Hâlbuki şehircilik, elektrik tesisatından çok daha ince bir sanattır," diye söylediğini de yazmıştır Falih Rifki Atay.

Jansen, "devlet daireleri"nin, -- bakanlıkların kentin bir kesiminde toplanmasını öngörür. "Devlet daireleri"nin hemen yanı başında "devlet memurları" için 3 bin konutluk bir yer ayrılmıştır. İmar Komisyonu gerekli alanı kamulaştırma karar verir. Başbakan İsmet İnönü dönemin kısıtlı olanakları dolayısıyla kamulaştırma için 100 bin liradan fazla ödenek ayıramayacağını bildirir. Bunun üzerine İmar Komisyonu, kamulaştırılacak alanda, arazinin metrekaresine bedelini 1 TL. olarak saptar. Bugünkü güvenlik Parkı ve anıtı dolaylarında arsa satın almış Atatürk'e yakın kişiler derhal karşı çıkarlar. Komisyon, Atatürk'e şikâyetçi olur. Atatürk Komisyonun saptadığı kamulaştırma bedeline karşı çıkılmasını yasaklar. Böylece alanın toplam 118 bin TL'ye edinilmesi olanağı doğarsa da, bu kez, "Meclisteki spekülâtörler" devreye girerler, "devlet daireleri bir arada olursa, bir hava saldırısında hepsi yıkılır" gerekçesini öne sürerek kıyameti koparırlar. Sorunu gene Atatürk çözer: "Hepsini ayrı ayrı müdafaa edeceğim yerde bir arada müdafaa ederim, bundan ne çıkar?" der. Spekülâtörlere susmak düşer. Ne var, engellemelerin sonu

gelmez. Bugünkü Türkiye Büyük Millet Meclisinin bulunduğu alanı kamulaştırmak için fazladan 20 bin TL dolayında bir ek ödeneğin verilmesini "TBMM'yi oraya yaptırmayacağız" diyerek engellerler.

Jansen'in devlet dairelerini bir bölgeye toplama önerisi uygulanmış, bugünkü Bakanlıklar 'semti' gerçekleşmiştir. Bu gerçekleşme, TBMM yapısının da bugünkü yerine yapılması zorunluğunu doğurmuştur doğal olarak. Fakat "20 bin lira yerine iki buçuk milyon liradan fazla kamulaştırma parası harcanmıştır." Dahası, "mahalleyi Millet Meclisi binası nihayetlendireceği yerde, İçişleri Bakanlığı binası nihayetlendirdiği için, bir anıtyapı olan Meclis geride ve ölü kapalı kalmıştır. Gelecek nesiller İçişleri Bakanlığını bir gün yıkacaklardır."



(En üstte) İçişleri Bakanlığı yapısı; (üstte) Devlet memurları için yapılmış konutların yer aldığı Saraçoğlu Mahallesi plânı

İçişleri Bakanlığının yıkılmasına henüz sıra gelmemiştir. Ama devlet memurları için yapılmış konutların (Sarıcaoğlu Mahallesi) yıkılması için girişimler başlamıştır. Şimdilik önü alınmış gibiyse de, akıbetinin ne olacağı belli değil!

Atay, gecekondulaşmanın başlamasına da Ankara Belediyesinin plânli imar yaklaşım ve çabalarını "baltaması"nın yol açtığını belirtir:

"Şehir plânında evsiz fakirlere verilmek üzere bir ucuz arsalar bölgesi ayrılmıştır. Bu arsalar her isteyene parasız da verilebilecek fakat yapılanlar ufak kulübeler de olsa bir mühendisin kontrolü altında bulunacaktı. Tam merkezde mektep, çarşı ve dispanser gibi umumî tesisler için bir yer ayrılacaktı. Belediye bu vazifesini de bir yana bıraktı. Dışarıdan gelenler Ankara Kalesi tarafındaki sırtlarda ilk gecekondular tecrübe ettiler. İmar Komisyonu yıkılma kararı verdi, vilâyet ve belediye aldırış bile etmedi. Türkiye'de gecekonduların faciası, işte o zamanlar Ankara Belediyesinin imar plâncılığını bu türlü baltalamasından aldı, yürüdü."

Belediyeler, plânli imar yaklaşımını baltalamaktan vazgeçemediler! Gecekondular gitgide yok oluyor ama kentler gece gündüz "kondu"laşıyor. Bir belediye büyüğünün anlatımı uyarınca, "nokta planlama"yla kentin orasına-burasına şurasına gece demeden gündüz demeden bir şeyler konduruluyor. Dolayısıyla 'konducent'ler oluşuyor.



Murat Germen... Ankara: Öncü Modernizmden Öykünmeci Mimesis ve Sahte Fütürizme

Söyleşi: Gülşah Aykaç

0

Murat Germen'in sergisini görmek üzere, bir arkeoloji koleksiyonunun sergilenmesindeki ince detayları, mekanın aurası ve ışığıyla bizi her ziyaretimizde şaşırtan Erimtan Arkeoloji ve Sanat Müzesi'nin alt kat salonuna merak ve heyecanla iniyoruz. Serginin ismi Ankaralı kentliler olarak bizi samimi bir yakınlıkla sarsıyor, az sonra seyredeceğimiz fotoğraflarla karşılıklı dertleşeceğimizi anlıyoruz: Ankara: Öncü Modernizmden Öykünmeci Mimesis ve Sahte Fütürizme.

Ziyaretimiz üzerine iletişime geçtiğimiz Murat Germen sergi ile ilgili söyleşi yapma isteğimizi geri çevirmiyor.

1

GA: Merhaba, öncelikle bu söyleşi için Solfasol ve okurları adına teşekkür ederim. Özellikle son yıllarda yayınlanan ve sergilenen Yeni Türkiye kitabı, Shanghai ve İstanbul'u birlikte okuduğunuz Belleği Silmek, Muta-Morfoz ve Facsimile projelerini takip ettiğimiz; kentler ve geçirdiği dönüşümler üzerinden işler üreten bir sanatçı olarak sizi Ankara'da görmek bizi çok heyecanlandırdı. Mimar, şehir plancısı, dijital sanatçı, akademisyen gibi çok yönlü kimliğinizle Ankara ile bağınız ve bu projenin yola çıkış hikayesi nedir?

MG: Öncelikle belirtmek isterim ki, sizin heyecanlanmış olmanız beni de heyecanlandırıyor, paylaştığımız için teşekkürler. Ankara ile çok temel bir bağım var: Ankara doğumluyum ve ilkokul 2. sınıfa kadar Sıhhiye'deki Sarar ilkokulu'nda okudum. Yıllar sonra, 1993-94 eğitim yılı süresince, 28 yaşında genç bir hoca olarak Bilkent Üniversitesi'nde ders verdim. Erimtan Müzesi'nden beni çok heyecanlandıran bu solo sergi teklifi geldiğinde, müzenin direktörü olan ve Türkiye'nin uluslararası / ulusal ölçekte en deneyimli ve tanınan sanat yöneticilerinden Emin Mahir Balcıoğlu ile çeşitli olasılıkları değerlendirdik. Sonunda, Ankara'ya gelip benim seçeceğim bir konu üzerinde çalışmamın en doğru seçenek olduğuna karar verdik. Ankara'da olan biten tuhaf belediyecilik icraatları hakkında çeşitli kaynaklardan devamlı bilgi akıyordu. Bu konu hakkında görece geniş kapsamlı bir çalışma yapıp, bu anlaşılmasız kent planlaması yaklaşımlarını bir külliyyat olarak belgelemenin, ülkemiz kent planlama ve siyaset tarihleri açısından önemli olduğunu düşündüm. Ankaralılara Ankara'yı anlatmak terciye tere satmak gibi bir şey; fotoğraflarını çektiğim şeyler bir çok kişi tarafından bilinen, gözlenen şeylerdi zaten. Amacım, bir

sergide hiç bir araya gelmeyen bu külliyyatı oluşturup, farklı kentleşme yaklaşımlarını yan yana koyarak bir karşılaştırma yapılabilmelerini sağlamak idi. Tek başına gördüğümüz manasız bir icraatı, daha derinlikli bir inisiyalla üretilmiş başka bir icraatın yanına koyunca aradaki fark iyice rahatsız edici hale geliyor. Nihai gayem de rahatsız etmek idi zaten...

GA: Ankara keşfedilmesi çok kolay bir kent değil; bununla beraber keşfedildiğinde de insanı şaşırtan katmanlara sahip. Bu anlamda mekan seçimlerini nasıl yaptınız?

MG: Bir kentte çalışmaya başlamadan önce o şehir hakkında, bana asistanlık eden eşim Sema Uygur Germen'in de yardımlarıyla, kapsamlı araştırma yapıyoruz. Bu araştırma, kent tarihi ve güncel kent verilerini içeren metinsel bir çalışma olmanın yanı sıra; kartografik bir boyuta da sahip oluyor. Şehir plancılığı ve mimarlık eğitimi almış olmanın verdiği avantajla kenti harita üzerinden okumak konusunda tecrübe sahibiyim. Kentin kimliğini, fiziksel yapısını etkilediğini düşündüğüm çeşitli hakim noktalar belirliyorum ve çeşitli yüksek katlı binalardan genel kent çekimleri yapabilmek için izin alınmasını rica ediyorum. Genellikle ihtiyacımdan fazla sayıda binaya erişim talep ederim, çünkü bunların en az yarısından izin alınamaz. İzinler alındıktan sonra cep telefonumdaki çevrimdışı çalışan harita uygulamasına binaların lokasyonlarını (buldukları noktaları) imlerim ve sonrasında bu yeri elimle koymuş gibi bulurum; arayıp da bulamadığım yer pek olmaz.

İzinler ve diğer bazı Ankara bazlı araştırmalar için müze idari kadrosundan Melis Golar'ın, Cumhuriyet dönemi yapılarının tam listesi için ise Yıldırım Yavuz'un çok yardımı oldu, sağ olsunlar. Çekimleri yaptığım 4 günün ikisinde Suat Tural'dan deneyimli rehber desteği aldık. Süreci içinde keşfettiğim yerler şüphesiz ki oldu, şimdiye kadar yaptığım en kapsamlı Ankara ziyaretiydi.

GA: Sergide Çiçin gibi mahallelerde ya da yaya ulaşımının çok zor olduğu yerleşimlerde -çoğumuzun araç içinde sadece yanından geçtiği yerlerde- çekilmiş fotoğrafları izleyebiliyoruz. Sokaktaki çekimlerde sizde özellikle yer eden bir olay ya da mekan oldu mu?

MG: Çok farklı nitelikte bir çok mahalleye gittik, tehlike arz eder gibi duran bazıları da dahil olmak üzere. Hepsinde arabadan çıkıp çekimler yaptım ve bir yer hariç hiç bir sorunla karşılaşmadım: Saray...! SIT alanı olan bir araziye izinsiz olarak inşa edilen bu yapının kenarlarında dolaşırken bir saat içerisinde en az üç kere polis tarafından durdurulduk; sanıyorum yüksek bir paranoyanın sonucu bu. Onun dışında en çok Dikmen Vadisi akımda yer

etti. Topografik olarak çok potansiyel sunan bu kent parçasının, siyasi bazı nedenlerden dolayı çarçur edilmesi üzücü... Mevcut haliyle iyi değerlendirilmeyen, kot farklılıklarını iyi kullanabilecek uygun mimari ve kentsel planlama yaklaşımları ile çok düzgün bir bölgeye dönüştürülecek bir mahal...

GA: Sergide dijital olarak dönüştürülmüş panoramik fotoğraflar ile bir araya gelişleriyle bir photo-book (foto-kitap) sergilemesi hissi veren küçük boyutta fotoğraflardan oluşan diziler var. Ayrıca serginin bağlamını açıklayan bir metin var. Bu metinde dünyada pek çok kentte ortak olan bir sorunun Türkiye'deki varoluş halinden bahsediyorsunuz. Kentsel dönüşümler açısından bakıldığında Ankara'yı diğer kentlerden ayıran nedir?

MG: Aslında gelişmiş ülkelerde metinde sözünü ettiğim kültürel düşmanlık ve kopukluğa, bazı istisnalar dışında, sıklıkla rastlanmıyor. Daha çok, bizimki gibi feodal toplum yapısına sahip halkların kentlerinde vuku bulan vizyonsuz bir hal bu. Ankara'yı diğer kentlerden ayıran, şu sıralar farklı boyutları ile eleştirilmekte olan Cumhuriyet projesinin başkenti olması. Eleştirinin de ötesinde geçildiği - daha önce inşa edilen kentsel kimliğin, kültürün üzerine tuğla koymaktansa - bir inatlaşma, bir inkâr, bir silme hareketi yürütüldüğü gözlemleniyor. Elitleşmeye karşı olmak, zenginden alıp fakire vermek kandırmacısıyla süregiden bir sermayenin el değiştirmesi operasyonu ile karşı karşıyayız. Sermayeyi şimdilerde elinde tutan bazı yapılanmalar ise daha önce herhangi bir kültürel kalkınma projesini hedeflemedikleri, muhafazakârlığı eski mirası korumak olarak değil de, bağnazlık olarak algıladıkları için; ilerici herhangi bir harekete karşı pozisyon alıyorlar. Eskiye korumak yerine, eskinin tahrip olmasına izin veriliyor, umursanmıyor; yeni yapılanma ise eskiye öykünen bir şekilde yapılıyor. Ortada çok tuhaf bir paradoks var: Eskinin tahrip olmasına ses çıkarmıyorsun; gelişmeyi temsil etmesi beklenen yeniye ise eskiye, ama sadece kendi kafandaki eskiye benzetmeye çalışıyorsun... İktidarda kalabilmek için ülkenin kendine uygun bulmadığın her türlü yenilikçi değerini, çoğulculuğa karşı bir tavırla tehlikeye atmak, son seçimde alınan mağlubiyet sonrası ortaya çıkan siyasi tavırlarla da örtüşüyor...

GA: Metin zaman zaman bir manifesto gibi ve içinde çözüm vadeden, umut doğuran bir paragrafla sonlanıyor. Metnin yakın zamanda çalıştığınız projelerin birikimi olduğu, üzerine iş üretilen her kentin ona katkı sunduğu anlaşılıyor. Salt bir sanat üretimi değil devam eden zihinsel bir üretim seziliyor. Bu anlamda bir sonraki proje yine kent ve kentsel dönüşüm okumaları mı olacak? Belirlediğiniz bir rota ya da yöntem var mı?



MG: Metinde umut gördüğünüze sevindim, umudum olmasa bu tür serzenişlerim olmazdı ve başka içeriklere odaklanırdım. Bu projeden bir önceki belgesel nitelikli çalışmam, HES'lerin doğada neden oldukları tahribatı ve su haklarının özelleştirilmesini konu ediniyordu. Kentteki inşaat tabanlı tecavüzün doğaya nasıl sıçradığını aktarmaya çalıştım. Bundan sonraki bazı projelerde tekrar doğa ortamına kaymayı düşünüyorum. Dolayısı ile kent ve doğa arasında mekik dokumaya devam edeceğim...

GA: Sergide kentin patolojik dönüşümünün analizi metin, fotoğraf ve dijital sanatla bütünlük olarak karşımıza çıkıyor. Metnin, fotoğrafın, dijital sanatın ve olası başka araçların üretme pratiğindeki yeri nedir?

MG: Bu sergide daha önceki sergilerden farklı olan şey, hem belgesel hem de başkalaştırılmış fotoğrafların yan yana ama ayrı odalarda sergileniyor olması. Görece normal sayabileceğimiz bir gerçeğin, olgusal içeriğin görsel boyutta başkalaştırılması ile kurguya hiç mahal bırakmayan ve siyasi bir boyutta başkalaştırılmış bir olgusal içeriğin belgelenmesi temelinde benzer yaklaşımlar. Ayrıca, belgesel fotoğraflardan alınacak bilginin yanına eklenendirilen başkalaştırılmış fotoğraflarda daha ağır basan görsel haz boyutu, içeriğin ziyaretçiye aktarılmasında daha etkili olabiliyor.

GA: Evet gerçekten etkileyici bir deneyimdi bizim için. Biz de bazı kanallarla aynı meseleyi tartışmaya, sorular ve yanıtlar üretmeye çabalarırken sizinle temasta bulunmak çok kıymetli... Serginiz için kutlarınız ve söyleşi için tekrar teşekkür ederiz.

MG: Ben de teşekkür ederim.

2

Murat Germen'le söyleşi için sorularımızı hazırlarken görüş alışverişinde bulunmak üzere Erhan Muratoğlu ile konuşuyoruz.

GA: Merhaba Erhan. Dijital sanat ve interaktif tasarım üreten, Murat Germen ve işlerini tanıyan Ankaralı bir sanatçı olarak sergi hakkındaki ilk izlenimlerin neler?

Erhan Muratoğlu: İmgeler aleminden kente, kentten imgeler alemine çok yönlü akışlar var. Modernizm yıllarında iletişim teknolojisinin hızına ve kullanımına bağlı olarak bu neredeyse tek yönlüydü. Otorite kenti inşa ederken, öğretmek istediği ideallerin mimarî olarak vücut bulduğu yapıların içine insanları yerleştiriyordu. Günümüzdeki yapılarınsa bir imge olarak hizmet etmekten öte bir iddiaları yok. Yüzyıllar önceden kalanların imgeleri zamandan, mekandan, bağlamdan koparılıp getirilip kente "pseudo-3D" olarak yapıştırılıyorlar. Her ne kadar herhangi bir bina kadar kalıcı gibi gözükseler de aslında fonksiyonsuzlar. Gökçek'in *Frankenştaynvari* kes-yapıştır şehir nesnelere (eğlence parklarından, kapılara ve saatlere kadar) PTT'nin sokaklara diktiği türbe biçimli polyester sarı posta kutularından hiç bir farkı yok. Beyhude bir *mit* oluşturabilme çabası...

Bu imge-kent arası trafik Germen'in üzerinde

durduklarından biri. Belediye ve diğerlerinin kente *pastiche* müdahalelerini gösterebilmek için fotoğraf teknolojisinden yararlanıyor. Aslında insan gözüyle bu fotolardaki gibi görünemeyecek, ancak içinde dolaşarak, tecrübe ederek, birden farklı noktadan incelenerek sezilebilecek bir durumu göstermeye çalışıyor. Bunun için sadece fotografik imgeyle de yetinmeyip dijital düzenleme teknolojisini de kullanıyor.

Bir şey daha dikkatimi çekti: Sergideki uzun, geniş panoramik sergileme yönteminin oluşturduğu kesintisiz "manzara" etkisi fotoğraflarından birinde de olan bir durumu gösteriyor: Kentsel dönüşüm ve benzeri müdahale alanlarının otoyola bakan yüzlerinde, kesintisiz akan panolar üzerinde bir takım 3D mimari *rendering*lerin (G.A:hazırlanmış sahneden 2 veya 3 botuyla imge yaratma süreci), hayallerin imgeleri yer alıyor. *İllüstratif illüzyonlar* akıyor sokaklarda. Sergi de de böyle upuzun akan fotografik imgeler var.

GA: Teşekkürler... Eğer iznin olursa söyleşi ile birlikte bu izlenimleri de yayınlalım.

E.M: Tabii ki olabilir. Ben de teşekkür ederim.

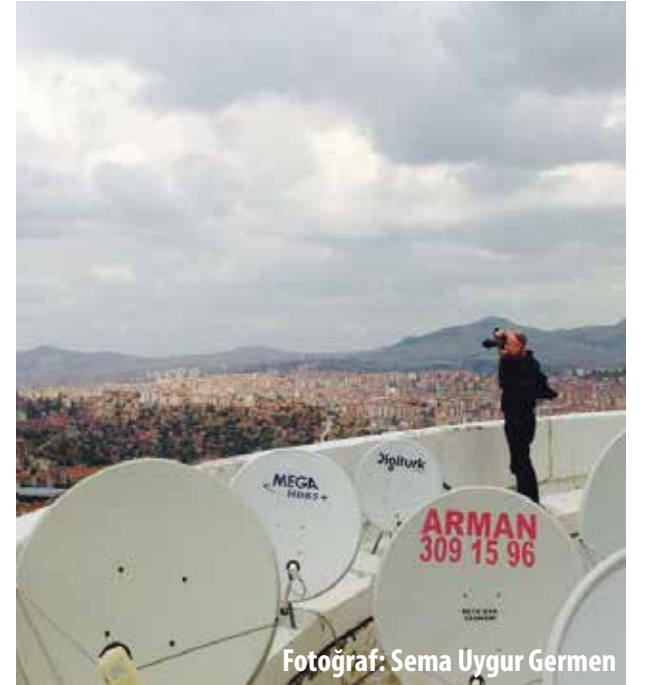
0

İnsan gözünü aşan, minyatüre benzeyen bir perspektifi olan, dönüştürülmüş panoramik fotoğraflar ile günlük hayatta karşılaştığımız insan gözünden sahnelerin birlikte kullanıldığı sergide insan yani kentli ile doğrudan karşılaşmıyoruz. Bu durumun izleyiciye 'cansız olan' kentle empati kurma deneyimi sağladığını düşünüyoruz. Kent aslında yaşıyor ve onun başına gelenler bizim de başımıza geliyor. Dertleşmenin ötesine geçmek ve tartışabilmek

adına serginin kurduğu güçlü zemini hissediyorum... Henüz gitmemiş olanlar, bu deneyime ortak olmak üzere sergiyi 30 Eylül'e kadar ziyaret edebilir, fotoğrafların bir kısmının ve bağlamsal metnin basılı olduğu sergi kitapçığını edinebilirler.

İlgili Linkler:

www.muratgermen.com
www.erimtanmuseum.org



Fotoğraf: Sema Uygur Germen





Son Çağrı: Basılı Gazetenin Sonu

Clay Shirky - Tercüme: Erhan Muratoğlu

(19 Ağustos 2014 tarihinde medium.com sitesinde ClayShirky imzasıyla yayınlanan yazının çevirisi.)

Gazetelerin ölümü hüzün veriyor ama gazetecilik yeteneğinin kaybolma riski bir felaket niteliğinde. Eğer o kişilerden biri sizseniz, şimdiki işinizin üretim rutini dışında bir şeyler öğrenme zamanı geldi.

Ailemin yaşadığı yerde, kökleri 1880'lere kadar uzanan yerel "Roanoke Times" gazetesi metroda bedava dağıtılan klasik bir günlük gazete. Çoğu gazete gibi, 2000 yılından sonra basılı yayınlardaki reklam gelirlerinin düşmesinden etkilenerek, sorunlar yaşamaya başlayıp, gelir-gider cetvelinde dijital reklamın dolduramayacağı kadar büyük bir delik açılmıştı. 2008'deki ekonomik küçülme bu sorunları arttırmaya başladığında, "Times" gazetesinin yan şirketi "Landmark" şirketini satılığa çıkarmış, nihayet 2013 yılında Warren Buffet'in sahip olduğu BerkshireHathaway Media Group şirketine satmıştı. Buffet'in daha önce satın almalarında yaptığı gibi çalışanlara verdiği "Gazeteniz finansal bir güçle işlemeye devam edecektir" garantisine duyulan güvenle, gazetenin satılması haber bürosunda rahatlamaya neden olmuştu. BH Media şirketi, Times gazetesini aldıktan üç ay sonra, tüm çalışanlarının onda birinden fazlası olan 31 kişiyi işten çıkarmıştı.

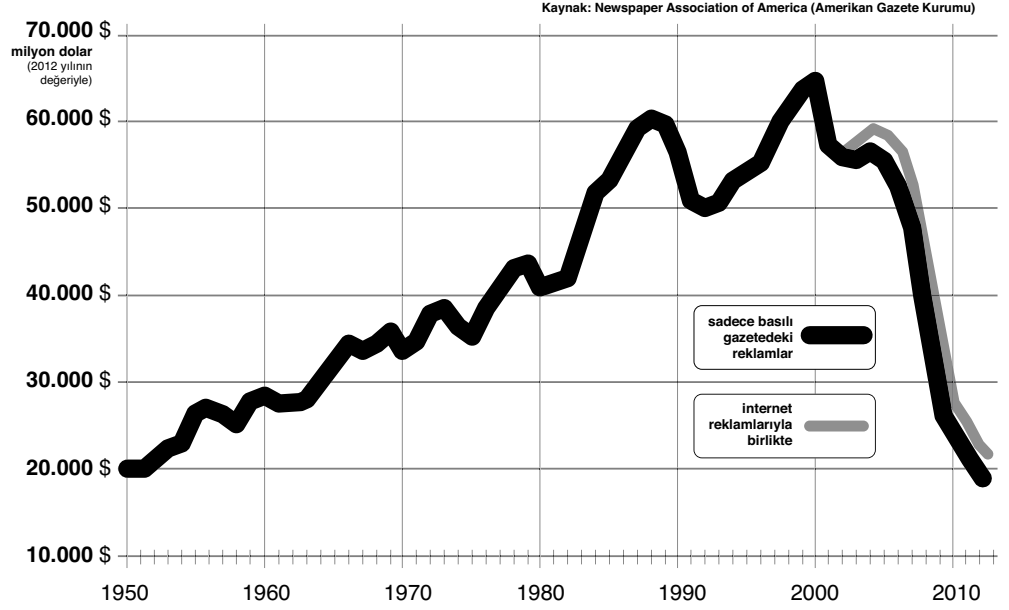
Dijital araçlar ve ağların gelişimi medya dünyasında ortaya çıkan belirsizlik durumundan birçok kişi yakınırken, epey bir süreden beri gazetelerin içe doğru çöküşü çoğunlukla ve doğru oranlarda tahmin edilebilirdi. Basılı reklam gelirleri son on yılda %65 oranında düştü, 2013 yılında kayda geçen en düşük düzeyde oldu, 2014 daha da kötü olacak. BH Media gibi bir şirket bile, derin cepleri ve uzun vadeli öngörülerine rağmen masrafları kısmadan kâra geçemiyor, çalışanlarını işten çıkarmadan da masraflarını kısamıyor.

Giderek artan finansal çürümenin işten çıkarma hamleleriyle iyice vurgulandığı Roanoke Gazetesi'nde olanlar bütün ulusal gazetelerde de sürediden normal durumdu ve dahası da yoldaydı. Büyük şirketlerin küçükleri yutma dalgasının içindeyiz; Tribune ve Gannett gibi büyük medya şirketleri gazetelerini elden çıkarıyor, iş dünyasının kansız tanımlamasıyla "yan şirketler" oluşturuyorlar. Eğer basılı bir yayıncılık şirketinde gazeteciyseniz işiniz tehlikede. Bu kadar net. Bir şeyler yapmanın zamanı geldi.

Gazetecilere son on yıldır çocuk muamelesi yapılıyor, onları çalıştıran şirketlere göreceli olarak da kayıtsız davranılıyor. Bir arkadaşımın anlattığına göre muhabirlere çalıştıkları yayının ne kadar sattığı sorulmuş. Tahminleri 150 ile 300 bin arasında olmuş ama gerçek rakam 35 binmiş. Eğer bir muhabir haberini yaptığı bir iş kolundan bu kadar habersiz ise zaten hikayenin dışına atılmıştır.

Olan bitenden bu kadar habersiz olmaları rastlantısal değil, işin durumunu kavrayanlar genellikle bu bilgiyi çalışanlardan saklar. Arkadaşım JayRosen medyanın "masumiyet yaratması" konusunda yazıyor. Medya, çok tartışma yaratacak bir konu hakkında haber yaparken okuyuculara "Kim haklı gerçekten bilmiyoruz" sinyalini vermek zorundadırlar. Kendi sanayileri hakkında haber veren küçük bir grup gazeteci arasında bununla ilgili bir görev vardır: "Kayıtsızlığın yaratılması". Basın şimdiki çalkantılar hakkında yazarken ileride ne olacağını kimsenin bilmediğini ısrarla söylemek zorundadır. Medya kendisi hakkında haber yaparken bu hep görülen bir olgudur. Tribune Şirketi kendi gazetelerinden kurtulduktan sonra New York Times olayı "Tribune Şirketi'nin yayın birimi yeni bir şirket olarak yapılıyor, basılı medyanın geleceği belirsizliğini sürdürüyor" başlığıyla yayınlamıştı.

1950 - 2012 Yılları Arasında Gazetelerin Enflasyona Göre Belirlenmiş Reklam Gelirleri



Basılı medyanın geleceği neymiş? Öyle bir dünya hayal edin ki basılı medyanın geleceği belirsiz olsun: Belki 25 yaşındakiler günde bir defa gelen, paylaşamayacak bir formattaki dünün haberlerini talep etmeye başlarlar. Ya da reklamcılar "satın al" butonunun ödemeleri için olduğunu düşünmeye başlarlar. Cep telefonları geçici bir hevestir belki de. Önünde sonunda basılı medyaya herşey olabilir. Bilmek geçekten zor.

Bu sırada muhasebe ofisinden şu grafiğe bir bakalım. Trend çizgisi hakkında "belirsiz" diyebilir miyiz?

Medya muhabirlerinin kayıtsızlığına karşın günlük gazetenin gelecek manzarası hakkındaki kesin olan birkaç şeyden biri: Gazetelerin çoğu içinde bulunduğumuz on yıl içinde ortadan kalkacak. Eğer bir gazetede çalışıyorsanız, son yıllarda dağıtımınıza ya da gelirinize ne oldu diye merak ediyorsanız, tam şimdi sormanın zamanı olabilir. Batmasının ardında yatan olası nedeni öngörebileceğimiz süreci çoktan aştık.

Ülkede yayınlanan herhangi bir gazetenin Pazar günü baskısını alın. Ekler ve reklamlarla haftanın en dolgun sayısı odur. Pazar para getirir, en çok dağıtım yapıldığı gündür, insanların göz gezdirmeye de bolca zamanı vardır. Pazar günü satış ve indirim kuponlarını dağıtmak, doğrudan pazarlama yapmak Home Depot, Office Max, Staples, Michael's gibi ülke çapında reklam verenler için de idealdir.

Bu broşürler -gazete insertleri- şimdi birçok gazetenin biricik basılı reklam gelirini oluşturuyor. Gazetelerin ilanlar sayfası çöktü, yerel reklamlar bitti ve haber bürosundaki kara mizah, vefat ilanları sayfasının adını çoktan değiştirdi: "Abonelerde Geri Sayım".

Pazar günü perakende satış için çok önemli. Insertler pazarlar için çok önemli. Bu tepe üstü duran piramidin tabanı, iki düzineden fazla olmayan ülke çapındaki reklam verenin pazarlama birimlerinin desteğiyle ayakta duruyor.

Bu reklam verenler, "reklamın bir gazetede basılı olarak kitleye ulaşması gereklidir" fikrinden vazgeçtiklerinden beri, bir gözü çoktan dışarı bakıyor. CVS ve Best Buy şirketlerinin şubelerinin adreslerini basılı olarak yaymaya bile ihtiyaçları olmadığından (internette her zaman var) gazetelerle pek bir ilişkileri kalmadı. Reklam veren açısından ulusal gazeteler, içinde yıldız falı ve yeterince yerel spor haberleri olduğu için, insanların açıp bakacakları dağıtım servisinden gelen bir torba gibi.

Dijitalleşmeye karşı direnen son birkaç reklam kaynağından biri.(?)Sırada gidici olanlar da onlar. Cellfire ve Find&Save gibi şirketler dijital kuponlar üzerinde çalışıyorlar. Kroger ve Safeway gibi mağazalar çoktan beridir doğrudan müşterilerine ulaşan, internetten erişilen kuponlar veriyorlar. Basılı yayının dolaşımı azalırken bu dijitalleşme süreci geliyor. Roanoke'da Times gazetesi satın alınacağı zamana kadar beş yıl satışta bekledi. Bu süre içinde, Pazar

günü gazete okuyucularının dörtte birini yitirerek 106 binden 85 bine kadar geriledi. Hafta içi okuyucuları da üçte bir oranında azaldı: 96 binden 65 bine. Bu hikaye bütün ülkede tekrar ediyor. Basılı gazete okuyucusu ya yerel gazeteyi terk edip mobil cihazlardaki yayına göç ediyor ya da tamamen bırakıyor.

Yayınlara dijital alternatifleri çekicilik kazanır, basılı yayınlar solarken, şirketler paralarını gazete insertlerinden başka yerlere yöneltiyor. Insertler de gidince pazar baskıları haftanın geri kalanını besleyemeyecek. Pazar günleri kötüleşince, basın kâr getirmeyecek. Basın kâr getirmez olunca, küçülme ve baskı işlemini sona erdirmek gibi olağanüstü bedelleri içeren operasyonlar gelecek. Eğer bir gazete grubunda çalışıyorsanız muhasebecinize bir sorun bakalım; emeklilik sigortaları ne kadar yatırılmış. Yanınızda nane ruhu da bulunsun. Bu bedeller gelir-gider defterlerini vurup şirketin satılmasına, işten çıkarmalara neden olup, gazete daha az gün dağıtılacak ya da doğrudan batacak.

Bir yerel gazetenin kapanması yerel bir ayakkabı mağazasının kapanmasından biraz daha önemli, çünkü gazetelerde gazeteciler çalışıyor. Birçok muhabire, editöre ve akademisyene gelmekte olan işten atılma dalgasına nasıl hazırlanmaları gerektiğini sordum. Fikir birliğine varılan üç nokta oldu: Birincisi; veriyi anlamakta ve sunmakta ustalaşmak. İkincisi; sosyal medyanın haber bürosu için bir araç olarak nasıl çalışabileceğini anlamak. Üçüncüsü ise; ekip olarak çalışırken ve yeni bir şeyler kurarken haber bürosu deneyiminizden olabildiğince çok yararlanmak.

Gazetecilik çevrelerinde en çok ilk tavsiye tartışılıyor: Rakamlarla uğraşmakta beceri kazanmak. Eskinin "haber metninin yanında yer alan şema" sadece haberciliğin yanına konmuş veriden ibaretti, şimdilerde giderek yükselse: Veri eşittir gazetecilik. Nate Silver politik tahmin duyumuzu değiştirdi. ProPublica ülkedeki herkesten daha iyi bir biçimde anlatıyı veritabanlarıyla ilişkilendirmeyi başardı. Homicide Watch, Washington Post'tan daha az insan gücüyle daha çok cinayeti (hatta tümünü) rapor edebiliyor. Kod yazabilmek en üst düzey standart tabii ki, ama internetten istatistik dersleri almak ve Google spreadsheets uygulamasını kullanma becerisi geliştirmek de işe yarar. Veriyi erişmek, anlamak ve sunmakla ilgili kendinizi geliştirebilecek her çabanız, sizi rekabet ettiğiniz herkesten öteye koyacaktır. Şimdiki işinizi korurken de yenisini ararken de.

İkincisi, haberleri ve kaynakları ararken sosyal medya araçlarını kullanmayı öğrenin. Sosyal medya ilk önce pazarlama aracı olarak sızmış olsa da, halka doğrudan ulaşabilmek için bir mecra da oluşturuyor. Hudson Nehri'ne inen bir uçağın fotosundan Guardian Gazetesi'nin "crowd-sourcing" yöntemi kullanarak analiz ettiği Parlamento'nun yüzbinlerce harcama tutanaklarına kadar, küçük büyük tüm örnekler haber bürosuyla dış dünya arasında daha geçişken bir ilişki biçimine dayanıyor. Facebook'taki karşılıklı



Ankara Bulvarında Anlatılan Senin Hikayendir...

Emre Baturay ALTINOK, Avukat -

(Çevre Mühendisleri Odası, Peyzaj Mimarları Odası)

17 Ağustos, saat 03.00.

Yıllar sonra Kandilli verilerine göre 7.7 büyüklüğünde olduğu açıklanan Gölcük depremi üzerinden 15 yıl ve 365 gün geçti. Felakete saniyeler kala Ankara'da yeni bir deprem havası hâkim. Büyükşehir (hiç olmadığı kadar şevk ve azimle) çalışıyor. Ankara'ya beton bariyerler düşüyor. Ankara'nın bildik yönetim anlayışının halka zulüm etmesine ve zalimin halkın hakkını arayan meslek odaları olarak ilan edilmesine saniyeler var. Belediye, 5. İdare Mahkemesi'nin Atatürk Orman Çiftliği ve bağlantı yollarını iptal etmesini gerekçe gösteriyor ve sahne alıyor. Ankaparkı ve (Kaç)Aksarayı mühürlemekten kaçınarak, beton bariyerler ile 'sadece' bulvarı ulaşım kapatıyor.

Saatler 03.02'yi geçtiğinde yola ilk düşenler, "Ankara Bulvarı'nın Mimarlar Odası, Şehir Plancıları Odası, Çevre Mühendisleri Odası, Peyzaj Mimarları Odası, Ziraat Mühendisleri Odası tarafından açılan dava sonucu 5. İdare Mahkemesi'nin verdiği karar doğrultusunda 17.08.2015 saat 03.00 itibariyle kapatılmıştır." pankartı ile karşılaşıyor.

"Mahkeme kararını gerekçe gösteren Büyükşehir, Ankapark'ı ve Kaç/Ak Sarayı mühürlemekten kaçınarak, beton bariyerler ile 'sadece' Ankara Bulvarını ulaşım kapatıyor."

Görenler ne mi yapıyor, sabah erken saatlerde "büyük başkan takımı buraya getir" havasına uyan ve Başkanın tweet alemine (!) verdiği gazla akıllı telefonlarına sarılıyor, salyayla karışık sümüüklerini telefonunun ahizelerine kusuyor. Yolu 'mahkeme değil', dava açarak biz kapattık ya, karşısındaki kadın ya da erkek, farketmiyor, basıyor küfürü. Öyle ki Peyzaj Mimarları Odası'nı arayan ikinci telefon arabasının camdan "tribüne" salya sümüük bağırırken hapsiz telefonun diğer ucunda çok yaşa diyen sese Oda çalışanının annesine gönderme yaparak karşılık verilmesine ne demeliyiz?

Ankara'da Belediyeyi karşınıza mı aldınız dava açarak? Otomatikman suçlusunuz. Meseleyi Gökçek ve AKP diyerek geçiştirebilirsiniz. Zaten 13 senedir ülkeyi, 21 yıldır Ankara'yı yönetenler başkası ama biz Gökçek'e takmışız.

konuşmaları okumaya çalışın, Instagram'daki fotoğraflarda öyküleri arayın. Twitter ya da WeChat'de uygun dille yapılan bir yardım ricasının yeni kaynaklar ya da gönüllüler ordusu getirebileceğini anlayın.

Üçüncüsü, gazetecilik giderek daha çok bir takım sporuna dönüşüyor. Okuyucunun sorgulayabileceği ve notlar ekleyerek açımlayabileceği veritabanları,, tümlaşik metin ve görseller, son dakika haberlerinin grup halinde canlı bloglar yoluyla yayınlanması eskinin "bir hikaye, bir imza" modelinden çok daha fazla katılım ve işbirliği gerektiriyor. Alıştığınızdan daha derin bir takım çalışması gerektiren her şey gönüllü olarak katılın, hatta siz önerin. Buradaki ironi şu: Haber organizasyonları takım çalışmasını daha çok ödüllendiriyor ama hâlâ birey olarak işe alıyorlar. Bir sonraki işyerinizde gelecekteki patronunuzu, sizin kendi başınıza değerli olduğunuza ama bu değerinizin asıl bir takımında en iyi şekilde işe yaradığına ikna etmeniz gerekebilir.

Tüm bu tavsiyelere karşı çıkan bir görüş; çok yetersiz, çok geç ve haber bürosu çalışanlarının çoğunu kurtarmaya yetersiz olmaları. Bu doğru ama konumuzun dışında. JimBrady'nin deyimiyle gazetecilik yatırımcılığının "ısınabilmek için bir araya geldiği" döneme giriyoruz. Bazı gazeteler hayatta kalacak tabii ki, şirket birleşmeleri ya da "Chapter 11"* yoluyla, ama onlar bile küçülecek. Başlangıç

* Chapter 11: ABD iflas yasaları uyarınca finansal problemi olan şirketlerin kapanmasını önlemeye yönelik işlemler.

"Koruma Yüksek Kurulu'nu kararın gerekçesi yazılmadan önce, bir gece toplayıp "Yüksek İlke Kararı" çıkaranlar mı utanmalı, yoksa AOÇ'yi korumak için yüzlerce dava açan ve çoğunu kazanan biz mi?"

Ha, bir de Ankara'da yaşamayan ve Mahkemenin dayanak aldığı raporu veren bilirkişiler de kusurludur. Nasıl mı? 2007 senesinde ilk kez yapılan AOÇ Koruma Amaçlı İmar Planına Ankara'nın gelişim aksı ve Orman Çiftliğinin bütünlüğünü korumak adına dava açarken ve keşif esnasında bir söz söylemiştik. "AOÇ'yi kurulduğu günden bu yana koruyamayan, Atatürk'ün vasiyetine aykırı bir şekilde kanun gücü ile parça pinçik edenlere göz yuman, fiili durumu hukuki zemine oturtmak için kaçak binalara yasa ve yama planlarla çözüm arayanları tarih önünde utançları ile başbaşa bırakıyor, 2007 senesine kadar koruma amaçlı imar planı yapılmamasını bir utanç olarak görüyoruz. Bu Türkiye'nin yönetim anlayışının en büyük ayıbıdır." Ancak nereden bilebilirdik bu denli pervasızlaşacaklarını ve tarihi çekirdekdeki ağaçları söküp 6 günde (*) beton dökceklerini... Gazi Tesislerini kapsayan alanda saray yapmaya engel olan alanın "tarihi sit" özelliğini bir gecede kaldıramazsınız diye açtığımız davayı kazandığımızda Topçu Kışlası'na onay vermeyen Bölge Kurulu'nun ret kararını reddi reddediyoruz diyerek karşılayan Koruma Yüksek Kurulu'nu kararın gerekçesi yazılmadan önce, bir gece toplayıp "Yüksek İlke Kararı" çıkaranlar mı utanmalı, yoksa AOÇ'yi korumak için yüzlerce dava açan ve çoğunu kazanan biz mi?

Başkanın, röportajlarında tazminat davası açacağını söylediği bilirkişilere neden bu kadar değindiğini de açıklamadan geçmeyelim. Ankara İdare Mahkemeleri artık neden Ankara'daki üniversitelerden bilirkişi seçemiyor biliyor musunuz? Anlatalım. Plan yapım sürecinde Ankara'daki üniversitelere dadanarak görüş soran Büyükşehir (vermeyenlerden 2 satır da olsa görüş yazın diye ısrarlarının sebebi sonradan ortaya çıktı), Ankara'da yaşayan bilim insanlarıncı 'taslak' plana verilen görüş sonrasında açılan davalarda, üniversite/kürsü bağımsızlığı ve akademik özgürlüğü bir yana bırakarak bırakın o kürsüyü, o üniversiteden herhangi bir bilirkişi atanınca ne oluyor dersiniz? Büyükşehir feryat figan basıyor itirazı

düzeyindeki gazetecilik şirketlerinde ve kâr amacı gütmeyen kurumlarda biraz iş olacak. Gelecek yıllar içinde, işinden olacak insan sayısına bakıldığında birçok haber bürosu çalışanı bir sonraki işlerini geleneksel anlamda gazeteye benzeyen yerlerin dışında bulacaklar.

Bir diğer itirazsa, veri, sosyal medya ve takım olarak çalışma becerisi edinme tavsiyesinin zaten söylemeye deymeyecek kadar aşikâr olduğu. Bu da doğru ama zaten tüm bu tavsiyeler bir süreden beri gayet aşikâr. Şaşırtıcı ve umut kırıcı olansa, basılı gazeteciliğin geleceğinin belirsiz olması kurgusuna inanan insanların hâlâ var olması nedeniyle, bu kadar aşikâr tavsiyelere uygun harekete geçmenin çok zaman almış olması.

Gelmekte olan değişimler hakkında konuştuğum insanların bir başka ortak tepkisi daha vardı: Gazeteciler yeni becerileri öğrenebilmeleri için işverenlerinin fırsatlar tanımalarını beklememeliler. Uzun bir süre boyunca, gazetecilerin mesleki gelişimi pozisyonlarının yükselmesinin bir yan etkisiydi, gazete size yeni bir tempo verir ya da müthiş kariyer yapacak bir hikâyeyi patlatmaya yollardı. Günümüzde gazeteler hayatta kalma savaşı veriyor ve yavaşça kaybediyorken en önemli servisleri ayakta tutmak dışında kalan herhangi bir şeye ne zaman var, ne de kaynak. Eğer bir gazetede çalışıyorsanız ve sonraki işiniz için eğitim istiyorsanız kendi başınızassınız.

Gazetelerin çöküşünde ahlaki bir boyut bulmaya

Mahkemeye. Diyor ki "planı hazırlarken olumsuz görüş beyan ettiler, bağımsız değiller, bilirkişilik yapamazlar. Ankara'daki üniversitelerden bilirkişi seçemezsiniz." Mahkeme ne yapsın, bu kez İstanbul'a yöneliyor, İstanbul'daki üniversitelerden bilirkişi seçiyor. Belediye ne yapıyor dersiniz. Basıyor itirazı. İstanbul'lu bilirkişi Ankara'yı nereden bilecek, İstanbul'dan bilirkişi olmaz. Ne zaman kendisine uyan bilirkişiler seçiliyor Belediye Ankara'yı İstanbul'u bırakıyor kenara, kuyruğu kıstırıyor itiraz etmiyor. Eee, ne olacak? Senin planları bilimsel olarak kim irdeleyecek?

Bitmedi, daha da beteri var. Belediye, hasbelkader Ankara'dan bilirkişi atanınca davayı kaybediyor ya, ne yapıyor biliyor musunuz? Bilirkişiler hakkında hemen suç duyurusunda bulunuyor. Daha sonra ne mi oluyor, bu bilirkişiler bir daha hiçbir Mahkemece görevlendirilmiyor. Çünkü Belediye basıyor itirazı: "Biz onlarla davalıyız, aramızda husumet var, bilirkişilik yapamazlar." Şimdi Başkan bırakmış kararı veren Mahkeme heyetini, neden Ankara Bulvarı'na görüş veren bilirkişilere dava açacağını

"Ne dediniz, hükümet kurulamadı mı, ülke seçime mi gidiyor? Anlaşıldı, Odalara saldırmanın tam zamanı!"

söylüyor anladınız mı?

Son olarak çifte standart örneği olarak 5. İdare Mahkemesi'nin, açtığımız davada 2014 senesinde yürütmeyi durdurma verdiğini ve Belediye'nin bu kararı 1 yıldır uygulamadığını neden hiçbir kanal söylemiyor? Üstelik 6 ay önce AOÇ'deki MİTAŞ ve TÜRKTRAKTÖR fabrikalarının açtığı davalarda aynı planların iptal edildiğini, karar bir anda Odaların açtığı davada verilen iptal kararı ile gündeme geldiğini. Size de pis kokular gelmiyor mu?

Ne dediniz, hükümet kurulamadı mı, ülke seçime mi gidiyor? Anlaşıldı. Bu dönemde fabrikalar yerine Odalara saldırmanın tam zamanı...

(*) Külliye dediğimiz tavla desenli çatılı Kaçak binanın ruhsat tarihinin 02.10.2014, iskan tarihinin 08.10.2014 olduğunu biliyor musunuz? Bina 6 günde dikilmediyse değil Mahkeme kararı ile, ezelden beri kaçak inşa edilmiş...

çalışmak cezbedici ama hiç (?) yok. Olup biten tek şey şu: Reklam verenler gidiyor, ilk önce ilanlar sayfası, en son da insertler. İş iştir; reklam verenlerin hiçbir zaman haber bürosunu açık tutmak için destekleri olmadı. İş tarafıyla haber tarafı arasındaki bu kopukluk yararlı bir durum olarak algılanırdı, ta ki tüm sektörde yaşanan başarısızlık noktasına varıncaya kadar.

Gazetenin haber, yorum, bilgi içeren editöryel kısmıyla reklamcılığın boşanma işlemleri yavaş gidiyordu ama yakında hızlanacağı benziyor. ProPublica'dan DickTofel'in sıkça belirttiği gibi, gazete gelirleri 2006'dan beri azalıyor ama Amerikan ekonomisi 2009'dan beri büyüyor. 1970'den beri ABD ekonomik durgunluk dönemleri arasında sadece altı kere ortalamaya ulaştı, şimdiki büyüme periyodu bu geçtiğimiz bahar aylarında altı yılın çizgisini de aştı. İstatistiksel olarak bir sonraki durgunluğa çok daha yakınız. Bir durgunluk döneminde ilk önce reklam gelirleri gider. Birçok gazete, Hemingway'in Mike Campbell'inin başına geldiği gibi önce yavaş yavaş sonra birden iflas edecek.

Gazetelerin ölümü hüznü veriyor ama gazetecilik yeteneğinin kaybolma riski bir felaket niteliğinde. Eğer o kişilerden biri sizseniz, şimdiki işinizin üretim rutini dışında bir şeyler öğrenme zamanı geldi. Zor ve rahatsız olacak, işvereniniz pek yardım etmeyecek, belki işe de yaramayacak, ama bir sonraki müthiş küçülmeye yaklaşıyoruz. Bunu atlatmayı istiyorsanız, her ne yaparsanız yapın hiçbir şey yapmamaktan iyidir.



Klasik Sinema Kuşağında Masallara Karşı Çıkan Adamlar : Rossellini - Godard - Güney

Günseli Bilgen - pisinefil@gmail.com - pisinefil.blogspot.com.tr

İkinci dünya savaşı sonrasında Avrupa'nın çektiği acıların yüzleşmesi gerekti. Seyircinin kendisini masal kahramanı olan film sanatçılarının yerine koyup, hayallere daldığı sinema masalının bir alternatifi olmalıydı.

Mussolini İtalyasındaki salon filmlerine tepki olarak; Roberto Rossellini'nin 1944 yılında çektiği "Roma-Açık Şehir" filmi, İtalyan Yeni Gerçekçilik Akımının ilk filmlerinden oldu. Savaşın oldukça hırpalanmış ve yenik çıkan İtalya halkına "bizimle birlikte savaşan diğer Devletler yenildi; biz de o nedenle yenik sayıldık" demek yerine kendi gerçeği ile yüzleşmeyi seçti. Seyircide filmi izlerken gerçeklik algısını yaratmayı hedefleyen akım, Hollywood'un star oyunculuk sistemini de yıkip; amatör oyuncularla ve oldukça sade bir anlatımla filmlerini çekmeye başladı. İnsanların bireysel olarak "hayattan yırtma" hikayelerinden vazgeçip, yoksulluk, savaş ve siyasi düzen gibi toplumsal olayları sorgulamaya başladı.

Rossellini ikinci olarak 1948'de "Almanya Sıfır Noktasında" filmi, savaşın hemen sonra Berlin'de, yıkılmış şehirde bir belgesel tadında çekmiştir. Bugün savaş çığırkanlığı yapanlara zorla tekrar izletmek gerek. Yarısı yıkılmış bir binada 8-10 kişilik nüfusun bir arada yaşadığı; elektrik idaresinin fazla elektrik kullandıkları için elektriği kesmekle tehdit ettiği; bu nedenle de herkesin birbirini daha az kullansın, yesin işin diye takip ettiği zamanlar. İnsanların sokakta ölen bir at leşinin etini paylaşmak için birbirine girmesi. Genç kızların bir kaç sigara karşılığı subaylarla müzikhollerde dans etmeye gitmesi gibi pek çok actan sahne. Avrupa'da bitmiş ama hala üçüncü dünya ülkelerinin çok da yabancı olmadığı yoksulluk hikayeleri. Federico Fellini, Vittoria De Sica, Luchino Visconti akımın belli başlı İtalyan yönetmenleri.

Sonrasında 1950 ve 1960'lı yıllarda Fransa'da Yeni Dalgı Akımı. Jean Luc Godard'ın "Serseri Aşklar" ve François Truffaut'un "400 Darbe (The 400 Blows)" filmleri en ünlü örnekler. Doğal sahneler, stüdyodan dışarı çıkılıp gerçek mekanlarda yapılan çekimler, sıradan amatör oyuncular. Seyirci filmi okusun ve anlansın ister bu filmler. Yaşamın kendisi gibi, bir sonraki sahne de tahmin edilemezdir. Bir derdi vardır mutlaka, tıpkı hayat gibi.

Bu akımların Türkiye'deki yansımalarına bakarsak; tabi ki Yılmaz Güney sinemasıdır. Yıllarca yasaklanan, gösterilmeyen bu filmlerin çok korkutan yanı gerçekçiliğiydi. Toplumlar da tıpkı insanlar gibi doğup, büyüyerek yetişkin olma sürecini

tamamlıyorlar. Ama nasilki bazı ebeveynler, çocuklarının ömür boyu kendisinden kopup ayaklarının üstünde durmasını istemiyorsa, iktidarın sarhoşluğunda olan yönetenler de toplumun büyüüp onları sorgulamasını istemez oluyorlar. Bu nedenle her devirde anlatacak bir sürü güzel masallar buluyorlar. "Senin annen bir melekti yavrum" sloganı/masalı tadındaki filmler gibi.

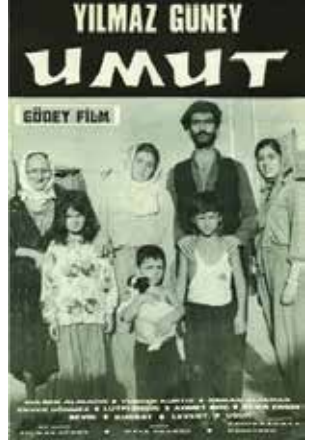
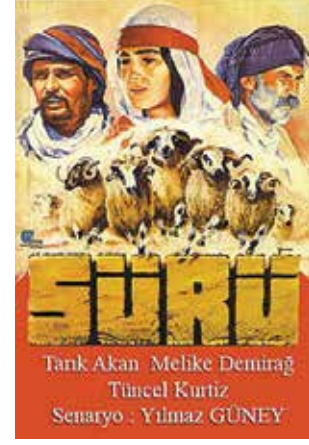
Sonra bir adam çıkıyor; "bu toprakların hüznüleri ve kederleri var size inandırıcı gelmese de" diyor. "Arkadaş" filmi gibi politik mesajını bağıra çağıra söyleyen filmler de yapıyor; "Umut (1970)", "Sürü (1979)" ve "Yol (1982)" üçlemesinde olduğu gibi mesaj veren herhangi bir diyalogu olmamasına rağmen, baştan sona bütün söyleyeceklerini görüntülerle anlatan, doğal filmler de yapıyor. Bir de "Duvar" var ama o ayrı bir yazı konusu.

Her üç filmi de izlerken yaşanan yoksulluk, çaresizlik seyirciyi sarar ve sarsar. Filmler bittiğinde boğazınız tıkanır ve yutkunmakta zorlanırsınız.

Umut; yaşlı iki atın çektiği bir arabayla insan ve yük taşıyıp, neredeyse yirmi dört saat çalışan bir adamın kazandığı üç kuruş ile 5 çocuk, bir ana, kendisi ve karısı ile birlikte 8 nüfusu yarı aç yarı tok yaşatma; üstsüz başsız, yalın ayak başı kabak büyüyen çocuklarına bakma çabasıdır. Yokluk ve sefalet olduğu gibi, bütün ağırlığı ile gelip üstünüze oturur. Bir define bulma hayali onun umudu ve yok oluşu olur.

"Sürü" dağda hayvancılıkla geçimini sağlamaya çalışan geleneksel bir ailede hasta, çocuk doğuramayan, üstüne üstlük bir de kan davalık oldukları bir ailenin kızı olan karısını yaşatmak ve korumak için babasına direnen içimizden bir başka adamın çaresizliğidir. Ankara'ya götürülmek için trene konulan koyun sürüsü, hastalık, hırsızlık, rüşvet, yoksulluk, parasızlık hepsi bir aradadır. Babanın acımasızlığı, törenin katılığı, devletin ceberutluğu, tüccarın köylüye acımasızlığı velhasıl gücünün zayıfı böcek gibi ezmesi.

"Yol"; izledikten sonra tren gürültüsü uzun süre kulaklarınızda kalıyor. Film başlarken ilk jenerikte : "Hüznün sayısız tonu, birçok yüzü vardır; çiçekler, kuşlar, rüzgarlar gibi. Ben bazı yakın arkadaşlarım aracılığıyla, hüznü, sevgi ve kederi anlatmaya çalıştım; her ne kadar bazıları tarafından anlaşılmasın ve inanılmaz bulunsun da" diyor Yılmaz Güney.



Cinayet davasından dolayı kaçak, yasaklı ve sürgünde Fransa da. Yürek acımaya başlıyor.

Görüntüler baştan sona muhteşem. İmralı'dan izinli olarak evlerine gitmek üzere yola düşen beş adamın farklı hikayeleri. Yıl 1982, darbe ve sıkıyönetim zamanı: kontroller, baskılar, keyfi uygulamalar, halden anlamayan, aynı toprağın elinde Devlet yetkisi olan diğer adamları. Yönetmen Şerif Gören filmin tamamını, Anadolu'nun bozkırlarını, kardan kapanan yolları, trenleri bütünüyle doğal mekanlarda çekmiş. Görüntülerdeki gerçeklik korkutmuş belli ki. Bu sefalet ile yüzleşmek zor.

Algılarımızla oynanıyor. Hiç sorun yok ve siz mutlusunuz diye bağırıyor sistem. Sizi mutlu edecek tek şey daha da çok tüketmeniz. Siz tükettikçe biz daha çok kazanacağız. O yüzden bu filmleri de bu adamları da sevmiyor. Sadece benim ülkemde değil dünyada da böyle. Aslında koskocaman bir şirket bütün dünya. Ve bize neyi satarsa onu almamızı istiyor.

Arada sırada böyle "bağzı" adamlar çıkıyor ve tuhaf filmler çekiyor, tuhaf şeyler söylüyor. Romantik insanlar düşüyor onların peşine ha gayret bu sefer kurtaracağız dünyayı kötü adamdan diyor. Toplaşıp oy da veriyorlar; ama o adamların oyunları çok ve hep kazanmak istiyorlar. Kanlı ya da kansız onlar için fark etmiyor. Ne yazık hep aynı oyun sahnede ve hala da biletlerini satın alan seyircisi var.

Hormonlu Domates Homofobi-Transfobi Ödüllerinin Bu Yılkı "Sürpriz" İsmi Kim Oldu?

23. İstanbul LGBTİ Onur Haftası kapsamında bu yıl 11.'si düzenlenen Hormonlu Domates Homofobi-Transfobi ödülleri "kazananları", Şişli Kent Kültür Merkezi'nde düzenlenen gecede belli oldu.

Aday toplama süreci açık çağrıyla belirlenen Hormonlu Domates ödülleri sonuçları da halk oylamasıyla belirlendi. **Siyaset, Sansür, Medya, Kurumlar, Eğlence, Eğitim, Yayıncılık ve Beynelmillel** kategorilerinde yılın en homofobik ve transfobik söylem ve eylemlerini gerçekleştiren kişi ve kurumlar yer aldı. Kırmızı halı geçişi ile başlayan geceye LGBTİ aktivistleri, sanatçılar ve politikacılar da katıldı. Ödül kazananlara yapılan davete karşın ödül almaya gelen olmadığından, ödüller de gecenin katılımcıları teslim aldı.

Siyaset kategorisinde Ahmet Davutoğlu, HDP'nin açık eşcinsel milletvekili aday Barış Sulu'yu kastederek kullandığı ifadeleri nedeniyle, benzer bir açıklama yapan Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan ile kıyasıya yarıştı. Ödülün sahibi ise, geçtiğimiz yılın siyaset kategorisinin "lideri" **Recep Tayyip Erdoğan** oldu. Erdoğan Türkiye Otobüsçüler Federasyonu Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada Barış Sulu'yu hedef göstererek AKP adına 'biz eşcinsel aday göstermiyoruz' demişti.

Sansür kategorisinde filmlerdeki eşcinsellik imasını bile sansürleyen Digitürk, Boston Eşcinsel Erkek Korosu'nun konserini iptal eden Zorlu Performans Sanatları Merkezi ile

yarıştı. Kazanan açık ara ile **Zorlu PSM** oldu. Konserin Boğaziçi Üniversitesi'nde yapılacak olmasına karşı üniversiteyi hedef gösteren açıklamalar yapan **Medeniyet Üniversitesi Rektörü M. İhsan Kahraman** ise, Eğitim dalında Hormonlu Domates sahibi oldu.

Medya dalında, homofobik açıklamalarıyla daha önce de ödül alan **Engin Ardıç**, Kurumlar dalında "müsait" ve "oğlan" tanımlamalarıyla **TDK**, Spor dalında Fenerbahçe Kadın Basketbol Takımı'nda oynayan Angel McCoughtry'nin kız arkadaşıyla nişanlandığı haberlerinden sonra sporcuya baskı uygulayarak takımdan ayrılmaya zorlayan **Fenerbahçe Spor Kulübü** yönetimi Hormonlu Domateslerin sahibi oldu.

Eğlence dalında **Niran Ünsal** Lady Gaga konserine katılanları "şarlatan" olarak niteleyerek yaptığı homofobik söylemi nedeniyle Hormonlu Domates aldı.

Bu yılın yeni Hormonlu Domates kategorisinde eşcinsel ve trans varoluş ve kimliklere karşı nefret söylemi üreten, hem bu kişileri, hem de ebeveynleri yanlış yönlendiren kitaplar yarıştı. Kazanan **Psikolog Banu Yaşar**'ın Zafer Yayınları'ndan çıkan "Kızları Kız Erkekleri Erkek Gibi Yetiştirmek" isimli kitabı oldu. Zafer Yayınları geceye Twitter üzerinden yapılan davete Twitter'daki "Yayınevimiz, çocuk ve gençleri bu tür sapkınlıklardan korumak adına yayın faaliyetlerine devam edecektir..." şeklindeki homofobik açıklama ile yanıt verdi.

Çeşitli ülkelerdeki homofobik-transfobik eylemlerin yer aldığı Beynelmillel kategorisinde ise **İsviçre BFM (Federal Göçmen Ofisi)** ödül aldı. Nijerya'nın homofobik yasaları yüzünden 14 yıl hapis yatma riski bulunan eşcinsel mülteci O'nun İsviçre'ye yaptığı sığınma başvurusunu reddeden ofis, verilen ret kararını "Nijerya'da eşcinsel olduğunuzu gizleyebilirsiniz" diyerek gerekçelendirmiş, LGBTİ varoluşunu temel bir insan hakkı değil, bir lüks olarak gördüğünü ifade etmişti.

Malatya LGBTİ İnisiyatifleri aktivistleri, HDP Milletvekili **Altan Tan**'ın birlikte fotoğraf çektileri taleplerini reddettiğini belirtirken, Tan ise "bana böyle bir talep gelmedi" demekle yetinmişti. Sosyal medyada yapılan eleştiri yorumlarına karşın LGBTİ aktivistlerinin talebine yönelik bir açıklama yapmayan Altan Tan'a "**gözümüz üstünde**" uyarısı verildi.

Geceden Notlar

Geceye özel dekorasyon, queer tango ve dans performansları Şişli Kent Kültür Merkezi'nde yapılan ödül törenini renklendirdi. Kafası Karışık Kontrtenor **Nuri Harun Ateş** de gecede bir konser verdi. Gecenin tüm mekan, dekor ve prodüksiyon masrafları Şişli Belediyesi'nce karşılandı.

Şişli Belediye Başkan Yardımcıları da geceye katıldı.

Gecede nefret cinayetine kurban giden eşcinsel ve trans bireylerin isimleri okundu.

Fenerbahçe Spor Kulübü'nün ödülünü amatör kadın ve erkek oyuncuların oluşan Gazoz Ligi oyuncuları aldı. Geceden fotoğraflar için Facebook'ta /prideistanbul sayfasını ziyaret edebilirsiniz. Basın iletişimi: istanbulpride@gmail.com

Ankara Barış Bloku Kuruldu: "Biz Barış İstiyoruz!"

Deniz Gümüşel

Barış Bloku'nun Ankara ayağının kuruluşu, 24 Temmuz'da Mülkiyeliler Birliği'nde yapılan bir basın açıklaması ile kamuoyuna duyuruldu. Emek ve meslek örgütleri, demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler / örgütler ve sivil toplum kuruluşlarının yanı sıra, kadın ve LGBTİ örgütleri ile Ankara özelinde örgütlenmiş mahalle / semt forumları, yurttaş kolektifleri / inisiyatifleri ve taraftar gruplarını da bir araya getiriyor.

"Seçim yenilgisini içine sindiremeyen AKP, halkların yükselen mücadelesini engellemek, eşitlik, özgürlük ve adalet taleplerini bastırmak için katliamlar yapıyor. Ancak bu savaşa son vermek ve barışı inşa etmek bizim ellerinde." diyerek yola çıkan Ankara Barış Bloku, savaşa karşı barışın sesini yükseltmek isteyen herkese açık olarak çalışmalarını sürdürüyor.

Kuruluş duyurusu 20 Temmuz'da yaşanan Suruç Katliamı'nın sonrasına denk gelen Blok, bildirisinde şöyle diyor: "20 Temmuz günü Türkiye tarihinin en büyük katliamlarından birini yaşadık. Üç yıldır IŞİD çetelerine karşı mücadele eden ve büyük bir zafer kazanan Kobane halkları ile dayanışmak, Kobane'nin yeniden inşası için çalışmalar yapmak isteyen SGDF üyelerinin Suruç'ta gerçekleştirdiği basın açıklamasına yönelik yapılan bombalı saldırı 32 genç arkadaşımızın yaşamını yitirmesine, onlarcasının yaralanmasına neden oldu. Katliamın sorumlusunun AKP hükümeti ve AKP'nin savaş ve Ortadoğu politikaları olduğunu biliyoruz. (...) Suruç katliamının peşini bırakmayacağımızı, her türlü bağlantısı ile açığa çıkarılması için elimizden gelen ne varsa hepsini yapacağımızı ilan ediyoruz."

Ankara Barış Bloku, Ortadoğu'da ve ülkede barışı kurmak amacıyla ortaklaşan tüm örgütleri, kurum, kuruluş ve bireyleri birlikte çalışmaya davet ediyor:

"Ülkeyi bir savaşa sürüklemeye çalışan kışkırtıcıların karşısına dikilmek, ülkenin içinde ve Ortadoğu'da barışı savunmak amacıyla Ankara Barış Blokunu kuruyoruz. Girişimimiz, ülke içinde barıştan yana geniş halk kitlelerini harekete geçirmeyi, uluslararası alanda örgütlenmiş sivil barış inisiyatifleriyle iş birliği yaparak bölgeyi bu ölüm çemberinden çıkartmak için çaba göstermeyi amaçlamaktadır. Bu amacı paylaşan her kurum, kuruluş ve kişiyi girişimimize omuz vermeye ve barış mücadelesini büyültmeye çağırıyoruz."

7 Haziran Genel Seçimleri sonrasında yükselen Suriye'ye askeri müdahale riski üzerine, "Suriye'de savaşa son, Türkiye'nin Suriye'ye müdahalesine hayır!" sloganıyla ve Türkiye genelinden çok sayıda siyasi parti, sivil toplum örgütü, sendika ve kadın örgütünün katılımıyla 10 Temmuz'da "Barış Bloku" kurulmuş ve kuruluşu İstanbul'da kamuoyuna duyurulmuştu. Barış, özgürlük ve demokrasi mücadelesini yükseltmek; Ortadoğu'da devam eden ve Türkiye'de de hortlatılmaya çalışılan savaşa karşı kent ve diğer yerelliklerde dayanışma platformları oluşturmak adına barış bloklarının / meclislerinin oluşumu ise devam ediyor. Ankara Barış Bloku'nun ardından, Adana, Mersin ve İzmir'de de barış bloklarının kuruluşu, barış çağrısının memleket genelinde yükseldiğini gösteriyor. Ayrıca Ankara'da şimdiden Dikmen Barış Meclisi ve Mamak Barış Meclisi gibi mahalli düzeyde platformlar oluşturulmuş ve semt halkları ile birlikte çalışmalar başlamış durumda.

Ankara Barış Bloku ve Barış Meclisi gibi oluşumlar, son bir aydır tırmandırılmaya çalışılan şiddete ve savaş çığırtkanlığına karşı halkların barış talebini yükseltmek için sokak eylemlerini sürdürüyor. 25

Size Savaş Yaptırmayacağız! Barışı Biz İnşa Edeceğiz...

7 Haziran'da tek başına iktidar olma şansını yitiren AKP ve hayat boyu başkan olma hayalleri suya düşen Tayyip Erdoğan, şimdi seçimlerdeki yenilginin hıncı, iktidarı kaybetmenin telaşı, tüm hırsızlıkları ve pisliklerini açığa çıkacağı korkusuyla, memleketi yangın yerine çeviriyor, bir savaş iklimi estiriyor. Bu bir saray operasyonudur. Hiçbir meşruluğu ve yetkisi olmayan bir geçici hükümet eliyle, kaçak sarayı ve iktidarı koruma uğruna ölüme gönderiliyoruz. IŞİD'e müdahale bahanesiyle ve ABD'nin izniyle, Rojava'daki demokratik kazanımlara savaş açılmak isteniyor. Emperyalizmin Ortadoğu'daki politikalarının taşeronu olan Türkiye kendi kaderlerini eline alan halkları birbirine kırdırmaya çalışıyor. İçeride bir kaos ve darbe ortamı yaratılıyor. Barışa bir adım kalmışken, mezhepçi, Kürt düşmanı politikaları tırmandıran hükümet, Türkiye ve bölge halklarını yeniden kirli bir iç savaşa sürüklüyor.

En barışçıl taleplere ve demokratik haklara, eleştirilere, basın açıklamalarına dahi tahammül edilmiyor. Bir polis devleti terörü estiriliyor. Muhafız basın darbe dönemlerindeki gibi susturulmak isteniyor. Tayyip Erdoğan ve AKP, başkanlığın onaylanacağı bir seçime gitmeye çalışıyor.

Recep Tayyip Erdoğan ve AKP savaş istiyor, bizler barış! Bu karanlık tabloyu aydınlığa çevirecek, bu coğrafyaya barış iklimini, kardeşliği, eşitliği, demokrasi, adalet ve barışı getirecek tek güç bizleriz. Şimdi barış, özgürlük ve demokrasi için el ele verip birleşme zamanı. Çağrımız; kadınlar, gençler, işçiler, köylüler, emekçiler, LGBTİ'ler, her kimlikten halklarımızdır. Dayanışmayla, bir araya gelecek, sesimizi sesimize, yüreklerimizi yüreklerimize, ellerimizi ellerimize katarak bu savaşı durdurabiliriz.

Bizler diyoruz ki;

- Sınır ötesine ve Kürt bölgelerine yapılan hava operasyonları, askeri operasyonlar durdurulsun ve hızla çatışmasızlık durumuna dönlüsun.
- Savaş örgütü Nato'dan çıkılsın ve savaş üssü olarak kullanılan üsler kapatılsın.
- Barış müzakere süreci yasal bir çerçeveye kavuşturularak şeffaf bir şekilde ve geniş toplumsal kesimlerin katıldığı bir yöntemle yeniden başlatılsın.
- IŞİD'e ve bölgedeki diğer cihatçı El Kaide gibi örgütlere verilen doğrudan ve dolaylı tüm desteklere, ABD'nin öncülüğünde başlatılan "eğit, donat" çalışmalarına son verilsin
- IŞİD'le mücadele maskesi altında devrimcilerle, demokratlara, sosyalistlere, emek mücadelesi verenlere, siyasilere dönük baskı, gözaltı ve tutuklamalara son verilip, tutuklananlar serbest bırakılsın.
- Parlamento acilen açılarak çalışmalarına başlasın; içeride ve dışarıda savaşa imkan veren yasal düzenlemeler (sınır ötesi operasyon tezkereleleri, Terörle Mücadele Kanunu, İç Güvenlik Yasası) kaldırılsın.

Barış, eşitliğin, kardeşliğin, özgürlüğün, adaletin, bir arada yaşamın garantisidir. Barışı biz inşa edeceğiz.

Size savaş yaptırmayacağız!

Ankara Barış Bloku

[f /ankarabarisbloku](https://www.facebook.com/ankarabarisbloku) [@ankarabaris](https://twitter.com/ankarabaris)



Temmuz'da Ankara'da yapılacak istenen Barış Yürüyüşü, polisin sert müdahalesi ile başlama noktası olan Kolej'de dağıtıldı; ancak hemen ardından basın açıklamasını tamamlamak ve polisin halkın demokratik gösteri hakkını hiçe sayan ve şiddet uygulayan müdahalesini protesto etmek için yüzlerce kişi Yüksel Caddesi'nde buluştu. Polis burada da basın açıklamasının yapılmasına izin vermedi ve barışçıl protesto eylemine katılan 56 kişiyi gözaltına aldı. Ancak basın açıklaması ertesi gün geniş bir katılımı gerçekleştirildi. 9 Ağustos'ta da, İstanbul'daki miting ile eş zamanlı olarak, Barış Bloku'nun çağrısı ile Sakarya Caddesi'nde bir buluşma gerçekleştirildi; okunan bildirinin ardından, barış şarkıları eşliğinde insanlardan oluşan büyük bir barış işareti oluşturuldu.

Ankara Barış Bloku gönüllüleri, bir yandan 1 Eylül Dünya Barış Günü hazırlıklarına devam ederken, bir yandan da barıştan ne anladıklarını, şiddete ve savaşa karşı ne talep ettiklerini aktaran bildirilerini Ankara'nın farklı mahalle, semt ve ilçelerinde Ankara halkı ile paylaşıyor; barışın dilini Ankara halkı ile birlikte kurmak için çalışıyor.

Ankara Barış Bloku'nu takip etmek için:

<https://www.facebook.com/ankarabarisbloku>

Twitter: @ankarabaris



Silahlar Sussun, Barış Konuşsun!

Nur Yılmazlar

7 Haziran seçimlerinde istediği oyu alamayan, tek başına iktidar olma şansını yitiren AKP hükümeti; ülkedeki tüm demokrasi ve barıştan yana olan güçlerin gözü gibi sahiplendiği, 2 yıla yakın süredir devam eden çatışmasızlık ortamının kısa sürede bozulmasına ve ülkenin yeniden yangın yeri haline gelmesine, en temel hakların adeta bir sıkıyönetim ilanı ile askıya alınmasına giden bir süreç yarattı. Önce çözüm masası devrildi, ardından kamu güvenliği bahane edilerek basın açıklaması bile yapılamayan baskıcı bir sürece girildi. IŞİD'e yönelik göstermelik birkaç gözaltı dışında kapsamlı bir mücadele gözlenmezken sivil topluma, emek mücadelesi veren örgütlere, muhalif basına gözdağı veren gözaltı uygulamaları yaygınlaştı.

Akan kardeş kanının son bulması, yeniden kalıcı barış ümidinin yeşerebilmesi için siyasi partiler, milletvekilleri, demokratik kitle örgütleri, sendikalar, sivil toplum kuruluşları, bağımsız feministler, LGBTİ örgütleri adeta bir seferberlik havasında pek çok ilde Barış Blokları kurularak bir barış direnişi başlatıldı.

Barış için Kadın Girişimi bu gruplardan biri olarak çağrıcı olduğu metinde "savaş en çok kadınları mağdur ediyor, savaş kadınlar için açlık, yoksulluk, tecavüz ve acı demektir" temel perspektifi ile ülke çapında 1 Ağustos tarihinde eş zamanlı "Barışa Ses Ver" eylemleri düzenledi. Ankara da Yüksel Caddesinde gerçekleştirilen eylemde kadınlar tencere, tava, düdüğü, tef, ısıklı çalarak güçlerinin yettiğince "Bir Kadın Olarak Susmayacağız, Barışa İhtiyacımız Var" diyerek barış arzusunu haykırdılar.

Yine **Ankara Barış Bloku**'nun çağrısı ile 9 Ağustos tarihinde Yüksel Caddesi'nde yapılan "Sana savaş yaptırmayacağız, barışı biz inşa edeceğiz" çağrılı mitingde de barışın, eşitliğin, özgürlüğün, adaletin ve bir arada yaşamın garantisi olduğu vurgusu ile savaşın derhal son bulması talebi yenilendi. Sakarya caddesini dolduran barış aktivistleri hep birlikte Türkçe, Kürtçe barış şarkıları söylediler, katılımcılar küçük kağıtlara yazdıkları barış dileklerini ağaçlara astılar. İnsanlardan oluşan bir barış sembolü oluşturulan miting olaysız son buldu.

